V upomínku na Jana Rosického

Pamětní Kniha

vydaná v upomínku

— NA —

Jana Rosického

česko-amerického novináře
a vlastence.

NARODIL SE V HUMPOLCI, V ČECHÁCH, 17. PROSINCE 1846.

ZEMŘEL V OMAZE, NEBRASKA,
VE SPOJENÝCH STÁTECH AMERICKÝCH,
2. DUBNA 1910.

NATIONAL PRINTING CO., OMAHA
1911

John Rosicky

KNIHA tato obsahuje zprávy a nekrology různých časopisů, uveřejněné po smrti Jana Rosického, jakož i posmrtné vzpomínky jeho přátel a druhů z mládí a soustrastné telegramy a dopisy obdržené rodinou zesnulého.

A Memorial to John Rosicky

BORN DECEMBER 17, 1845, HUMPOLEC, BOHEMIA

DIED APRIL 2, 1910, OMAHA, NEBRASKA.

Containing Articles From Various Newspapers, Regarding Mr. Rosicky's Life and His Work; Letters, Telegrams and Resolutions of Sympathy—Tributes From His Friends.

OSVĚTA AMERICKÁ.

JAN ROSICKÝ.

V sobotu o půl sedmé večer, 2. dubna 1910, zakončen byl šlechetný, užitečný a zároveň bojů a svízelů plný život, který na sklonku svém stal se velikou tragédií.

V sobotu dopoledne, 4. prosince 1909, naposled viděli jsme Jana Rosického v závodě, zdánlivě zdravím kypícího, muže nezlomné energie a mohutného intelektu, ba v onen osudný den zdál se býti neobyčejně veselým. Brzy po poledni obdrželi jsme z domova jeho telefonickou zvěsť, že náhle onemocněl a že příznaky vzbuzují obavy nejvážnější. Od té chvíle, kdy hrozná ta zpráva nás zastihla, těžko se nám to pracovalo, úřadníkům, redaktorům a vůbec zaměstnancům tohoto závodu, kteří na Jana Rosického zvykli si pohlížeti nejenom jako na hlavu společnosti, nýbrž jako na jednoho ze svého středu, na jednoho ze spolubojovníků a jako na přítele, jehož srdce bylo každému otevřeno, kdokoli rady neb pomoci potřeboval. Zdálo se nám, jako by těžká chmura tísnila celý závod náš — od lože nemocného docházely sice zvěsti nadějné, avšak když týdny měnily se v měsíce a stále nedocházela ta toužebně očekávaná zpráva, o jistém vítězství života nad smrtí, pochybnosti vkrádaly se do mysli a v poslední době už jsme se téměř báli tázati se některého ze členů krutě navštívené rodiny, jak se nemocnému vede.

Strašný zápas dobojován byl v sobotu o půl sedmé večer. V tu chvíli peruť anděla Smrti dotkla se skrání trpícího a její tichý šelest zachvěl srdcem celého českého Západu, ba všech věrných Čechů. Zápas dobojován — kniha života zakončena a Veliké Neznámo se otevřelo.

Životopisný nástin Jana Rosického následuje, a ještě v budoucnosti pokusíme se oceniti život a působení toho pozoruhodného, neobyčejného muže — těžko se nám to pracovalo poslední čtyry měsíce a nyní ruka se nám chvěje. Dnes pouze pravíme: Jan Rosický měl své chyby, jako každý jiný člověk, ale to byly chyby temperamentu, nikoli chyby srdce nebo kazy charakteru. My poznali jsme málo lidí charakteru tak ryzího, jako byl Jan Rosický. V nevelkém tom jmění, co zanechal své rodině po práci téměř celého půlstoletí, není nepoctivého centu. Jan Rosický za své žurnalistické působnosti, během 34 roků, vedl mnohý boj, v němž padla mnohá rána a ozvalo se mnohé ostré slovo. Poctiví lidé mohou se poctivě různiti ve svých náhledech a přesvědčení, a Jan Rosický měl protivníky, jichž si vážil.

Někteří jej předešli, jak dlouho budou tu ti ostatní vrstevníci jeho — kdož to dnes může říci?

Rány zasazené v boji o věc, o zásadu, brzy se hojí a nezanechávají jizev, na ostrá slova, jež padnou ve sporech o náhledy a přesvědčení, brzy se zapomíná. Za to však útoky na osobní čest, podnikané od týdne k týdni, neustále, měsíc po měsíci a rok po roce, s houževnatostí lepší věci hodnou, ty dovedou otráviti a otrávily i ty řídké a vzácné chvilky radosti mnohému dobrému pracovníku, jehož celý život byl otevřenou knihou — knihou útrap a práce o povznesení svých spolurodáků. Jan Rosický se životem doúčtoval, padl jako voják na bitevní čáře, nepoznav perně zaslouženého klidu a odpočinku. Dnes má již mír, ale my, kdož pokračovati máme v díle jím započatém, nebyli bychom loyální vůči němu, jeho památce a jeho rodině, kdybychom v tomto okamžiku, kdy za chvíli naposled popatříme ve ztuhlou tvář padlého spolubojovníka, nedotkli se této trapné věci. Lékařské dobrozdání o nemoci a příčině smrti Jana Rosického přinášíme na jiném místě — naším přesvědčením však vždycky bude, že mstivé, bezdůvodné a neustálé útoky podnikané na něho měly hodně co činiti s jeho náhlým onemocněním. Jan Rosický má již klid a mír, a nevíme, bude-li v pozdějším životě údělem i těm, kdož v něm nic dobrého neviděli a kteří podezřívali všecky jeho kroky a pohnutky, i ty nejšlechetnější.

My víme nejlépe, jakou ztrátu utrpěla rodina úmrtím Jana Rosického, věrná choť, milující dcery, zdární synové. Jak nedostatečným, nevystižným připadá tu onen obvyklý projev soustrasti. Kdo zhojí srdce, které krvácí, kdo potěší duši, kterou zmítá zoufalství?! Pouze ten, kdo sám utrpěl těžkou ránu—ránu, která dosud jest otevřena, dovede si učiniti představu, jaký rozvrat, jakou katastrofu způsobí v rodině, kde sídlívala vždycky láska a svornost, úmrtí otce neb matky, manžela neb manželky. Úmrtím Jana Rosického utrpěli těžkou ztrátu Čechové američtí jako celek, s Janem Rosickým odchází kus českého Západu, podstatná součást organismu našeho česko-amerického národního života.

Budiž tomuto vlastenci, svědomitému novináři, zakladateli "Hospodáře," budovateli českého Západu a dobrému člověku, zachována paměť nehynoucí!

* * *

Jan Rosický narodil se 17. prosince 1845 v Humpolci v Čechách, tak že při smrti své, v sobotu, 2. dubna 1910, byl stár 64 roky, tři měsíce a šestnáct dní. Obecnou školu navštěvoval ve svém rodišti, dva roky studoval v Praze a v šestnácti letech vystěhoval se do této země. Po čtyři roky bydlel a pracoval s rodiči na malé farmě v okresu Grant, Wis. Ve dvaceti letech odebral se do Milwaukee a po šesti měsících do Chicaga, které již tehdy slibovalo státi se metropolí amerického západu. Ve městě tom zprvu zaměstnán byl v moučném a pícním obchodě, spojeném s grocerií a později začal samostatně obchod ten. V říjnu

1871, kdy téměř celé Chicago lehlo popelem, navštíveno byvši jedním z nejstrašnějších požárů v historii světa, přišel Jan Rosický o všecky výsledky dosavadního přičinění. Musel začínati znova, jako tisíce, ne-li statisíce obyvatelů spustošeného města. Za onoho hrozného večera říjnového, kdy požár, povstavší v tehdejší hlavní české čtvrti, na DeKoven ul., vnikl až do srdce města, ba přes řeku až na severní stranu, dlel u J. Rosického jeden z nejstarších a nejvěrnějších přátel jeho, p. F. J. Sadílek z Wilber, Neb., a bratranec zesnulého, p. Malat z téhož českého městečka, jenž krátce před tím do této země přijel. V r. 1871 pustil se na západ a strávil dva roky na pacifickém pobřeží, hlavně ve státech Oregonu a Kalifornii, načež z jara 1873 usadil se v Nebrasce, zařídiv smíšený obchod v Crete. Byly to tehdy tak zvané "kobylkové časy" v Nebrasce, kdy hmyz onen způsobil strašné spousty na úrodě, a s farmáři trpěl obchod i průmysl. Ze svých cest po severozápadě dopisoval p. Rosický do "Pokroku Západu," kterýžto list založil v srpnu 1871 zesnulý již Edward Rosewater a dopisy těmi vzbudil živý zájem zakladatele prvního českého časopisu na západě a čtenářstva vůbec. A tu, když p. Rosewater ohlížel se po redaktoru pro "Pokrok Západu" po odchodu p. Jos. Novinského, nabídl ono místo Janu Rosickému a týž je přijal, započav svoji působnost počátkem března 1876. V červnu r. 1870 založil p. Edward Rosewater svoji "Omaha Daily Bee" a poněvadž veškerou svoji energii věnoval tomuto časopisu, jehož počáteční dráha také nebyla růžemi poseta, považoval list český, nevyplácející se, spíše za břemeno nežli za nějaký prospěšný majetek. Pan V. Šnajdr vyprávěl před lety pisateli těchto řádek, že mu p. Rosewater nabízel "Pokrok Západu" úplně zdarma, a on nabídku tu nepřijal. Jan Rosický chopil se práce s chutí a energií, kterou vyznamenával se ve veškerém svém podnikání a list za jeho vedení začal utěšeně prospívati. Nicméně majitel, p. Edward Rosewater, viděl před sebou širší a vděčnější pole působnosti v americké žurnalistice, a tudíž v červnu r. 1877 nabídl "Pokrok Západu" ku koupi p. Rosickému, a týž převzal list, který pak samostatně vedl a vlastnil až do r. 1889, kdy sorganisoval společnost z několika známých krajanů, z nichž někteří jsou členy společnosti nynější Národní Tiskárny, až do této doby. Jan Rosický byl předsedou společnosti a ředitelem závodu po všecka ta léta až do své smrti; doufali jsme stále, že silná jeho konstituce zvítězí nad chorobou, a tudíž místo jeho nebylo formálně obsazeno.

V Chicagu seznámil se Jan Rosický s pozdější chotí svojí, jež jmenovala se za svobodna Marie Bayerova a rozena byla v Klatovech 8. prosince 1854. Sňatek uzavřeli v Omaze a p. F. J. Sadílek byl jim za svědka. Pí. Rosická, po úmrtí otce svého, přijela do země této r. 1869 jako dívka 13letá, a sice k strýci, jenž bydlel v Louisiana, Mo. Ve vlastním životopise, uveřejněném před více lety v "Hospodáři," píše: "První potřebnou věcí strýc uznával, abych se naučila anglicky a to prý nejlépe mohu ve službě. Šla jsem do služby na farmu, k bývalému otrokáři, blíže Louisiany. Dělníci na farmě byli vesměs černoši, kuchařka též

a tu seznala jsem život jižní. Platu vyjednal mi strýc 50c. měsíčně. Co jsem se tehdy naplakala a natruchlila! Byla jsem tam rok, "zachovala" jsem si $5.00, ale šatstvo a prádlo a obuv z Čech bylo všecko pryč." Pak asi dva roky sloužila v restaurantě krajana Macha v St. Louisu a v r. 1871 přijela do Chicaga, kde národní a společenský život začal se již utěšeně rozvíjeti a kde seznámila se se svým příštím manželem. Jan Rosický v těch letech a ještě i později býval horlivým ochotníkem. K vystižení rodinného života manželů Rosických jest pouze jedno slovo, byl to život v pravdě ideální. Měli spolu osm dítek, z nichž čtyři jsou na živu. Syn Jan, jenž založil si již svoji vlastní domácnost, zaujímá zodpovědné postavení u Nebrasské telefonní společnosti v Omaze; mladší Ladislav zaměstnán jest v tomto závodě; slečna Růžena bývala stenografkou a sekretářkou svého zesnulého otce a v závodě stále činně jest súčastněna; slečna Emma jest učitelkou na veřejných školách omažských.

Ačkoli týdenník a po delší dobu dvoutýdenník "Pokrok Západu" byl hlavní publikací vydavatelské a nakladatelské společnosti, pozoruhodným zjevem v periodické literatuře českoamerické byly "Květy Americké," které Jan Rosický založil v říjnu 1884, svěřiv redakci jejich F. Ringsmuthovi, jenž literárně a žurnalisticky působil pod pseudonymem Jaromil Květenský. Těchto prvních "Květů Amerických" vyšly tři ročníky, a přehlíží-li člověk uvědomělý ten časopis, neubrání se smutku — že Čechové američtí nedovedli si jej udržeti a že selhal každý pokus i v době pozdější ve stejném směru. Květy Americké, se svým cenným obsahem, jsou nejvýmluvnějším důkazem a dokladem, jak toužil a pracoval Jan Rosický o povznesení a zušlechtění českoamerického národního života. Po několika letech učinil Jan Rosický pokus o pěstování lepší románové četby založením "Knihovny Americké," která při "Pokroku Západu" vycházela a jíž čeliti hodlal krvácké otravě, jež — k malé cti Čechů amerických — z pouhé ziskuchtivosti šířena byla a je dosud jistými nesvědomitými vydavateli mezi naším lidem. Romány, které vycházely v časopisech řízených Janem Rosickým, byly vesměs cenné, s tendencí ušlechtilou a byly mezi nimi mnohé práce původní a vlastní překlady. V březnu r. 1890 založil Jan Rosický odborný časopis "Hospodář," který právem může býti nazván vrcholným dílem jeho života Prvním česko-americkým hospodářským časopisem byly "Zlaté Klasy," založené a vydávané Janem Oliveriem, zesnulým před více lety, a "Hospodáři" předpovídán tentýž nezdar, s jakým se setkal Oliverius. Avšak Jan Rosický dobře postřehl příčiny toho prvního nezdaru a vystříhal se jich. "Zlaté Klasy" byly rolnickým časopisem toho vzoru, jaký dosud převládá v Čechách — psaným pro "národohospodáře," samá theorie. "Hospodář" byl a zůstal odborným časopisem pro praktické rolníky, pro farmáře. Do redakce povolal sice Jan Rosický muže odborně vystudované, ale zároveň postaral se o celý štáb spolupracovníků z kruhů praktických, zkušených farmářů, a to jest tajemství nesmírného úspěchu "Hospodáře." Myslíme, že ani Jan Rosický, když rozhodl se stavěti na troskách prvního neúspěchu, netušil

a nedoufal, jakého ohlasu najde se svým podnikem mezi uvědomělými farmery česko-americkými. Posledních několik roků ve výroční den založení "Hospodáře," vydáváno jest nádherné číslo, obsahující kol 150 stránek. Pro letošní číslo vykonal ještě Jan Rosický první práce, co do rozvrhu látky a titulní illustrace, ale nepotěšil se již s ním. Po náhlém onemocnění, 4. prosince 1909, se sice vzpamatoval, v týdnu však mysl jeho se zachmuřila a po celý ten dlouhý čas, až do osudného dne 2. dubna, kdy den před tím poznal členy své rodiny a rozloučil se s nimi, byly světlé okamžiky vzácné a krátké.

V r. 1899 změněno bylo jméno společnosti, které Jan Rosický stál v čele, na "Národní Tiskárna" (National Printing Company) a závod z české čtvrti přestěhován do obchodní části města Omahy, kde dosud se nalézá. V r. 1900 prodala společnost tato "Pokrok Západu" družstvu, jež přítomně onen list vydává a téhož roku, v listopadu, založil Jan Rosický podruhé "Květy Americké." První "Květy Americké," co do literární hodnoty, stojí výše, nicméně však i zde sledována tendence ušlechtilá — dáti česko-americkému lidu list belletristický literárně cenný. Druhé "Květy Americké" vycházely tři roky, za redakce Josefa Valáška, jenž po odchodu z Omahy opustil dráhu žurnalistickou a přítomně zastává zodpovědné postavení v Plzeňském pivovaře v Clevelandu. Předsedou tohoto velmi prosperujícího podniku jest p. Václav Šnajdr, redaktor a hlavní majitel "Dennice Novověku," jenž byl jedním z předchůdců Jana Rosického u "Pokroku Západu." "Květy Americké" došly většího rozšíření, nežli kterýkoli česko-americký časopis v tehdejší době, ale příliš levné předplatné při nákladné úpravě, osvědčilo se býti nepřekonatelným kamenem úrazu. Přes všecku oblibu časopisu a jeho rozšíření, ztrácelo se na něm, a Jan Rosický pomýšlel již vážně na zastavení téhož a mínil se věnovati "Hospodáři" a tiskařskému závodu, který začal úspěšně soutěžiti s těmi nejpřednějšími tiskařskými firmami ve městě.

V té době vycházela v Omaze kromě "Květů Amerických" a "Pokroku Západu" ještě "Osvěta," která vznikla z "Dělnických Listů," které vykoupil p. S. L. Kostoryz, jenž před tím byl řiditelem obecné školy v Milligan, Neb. a nyní vede pozemkový obchod v Corpus Christi, Tex. Pan Kostoryz, brzy po převzetí listu, sorganisoval vydavatelské družstvo a z jara r. 1902 pustil se do denníku, který se nazýval "Denní Osvěta" a zároveň vydával dvoutýdenník "Osvěta." Společnost, kterou p. Kostoryz sorganisoval, jmenovala se úředně "Bohemian-American Newspaper Union" (česky Jednota Česko-Amerických Listů) a kromě časopisů v Omaze začala ve Wilber, Neb. "Wilberské Listy" a ve Schuyler "Český Obzor," jež dosud jsou závodem tímto vydávány, vedle jiných místních listů souvisících s "Osvětou Americkou." První ten český denník v Omaze a celý podnik p. Kostoryzův přes to, že hodně peněz do něho bylo vloženo, setkal se s neúspěchem. Tehdy řídící redaktor t. l. a pisatel těchto řádek, jenž povolán byl za spolupracovníka k "Pokroku Západu" v r. 1897, i po odchodu od toho listu, udržoval s p. Rosickým písemné přá-

telské styky a když po vyprodání svého obchodu v Chicagu zmínil se mu v jednom dopise, že má úmysl znova na západ se odebrati, obdržel brzy potom od něho dopis, že hlavní majitel Národní banky v jednom okresním sídle v Nebrasce, Němec a kdysi též novinář, spolupracovník zesnulého Edwarda Rosewatera, žádal jej za doporučení nějakého Čecha pro zodpovědné místo, a tu prý on mne odporučil a psal mně tehdy důtklivě, abych ihned přijel, poněvadž prý v tom povolání kyne dobrá budoucnost. Tak dostal se redaktor t. l. podruhé na západ a později neočekávaným souběhem událostí, podruhé do tohoto závodu a za spolupracovníka p. Rosického. Místo v bance nemohl jsem nastoupiti, ježto nebylo mi možno opatřiti si na podíl tolik kapitálu, co tam bylo očekáváno a tak jsem se vrátil do Omahy, kde vstoupil jsem k "Osvětě," kam dávno již p. Kostoryz mne zval. Jak jsme se již zmínili, celý ten podnik byl neúspěšný, ba nešťastný, a když byl redaktor t. l. zvolen za ředitele závodu po p. Kostoryzovi, nebylo z peněz původně složených ani centu a hodně dluhů za tisk, za písmo a jinde. Tyto události budeme nuceni líčiti obšírněji z velmi vážného důvodu.

Když p. Rosický zápasil již se smrtí, bylo proti němu vzneseno bídácké obvinění, dokonce jedním dlouholetým bývalým přítelem jeho a v listě, kde se snadno mohli přesvědčiti pouhou poptávkou, že to obvinění bylo křivé a lživé — jako by byl p. Rosický připravil p. Kostoryze o jeho závod. Redaktor t. l. tehdy za soukromými obchodními záležitostmi meškal v Chicagu a teprve po několika týdnech byl upozorněn, co v druhém českém listě psáno bylo. Nechtěli jsme rozvířiti spor, do něhož bylo by bývalo vláčeno jméno p. Rosického, jenž bojoval svůj smrtelný zápas, ale dobře jsme si to zapamatovali, a poněvadž redaktor t. l. a pisatel těchto řádek byl jedním z hlavních účastníků té transakce, kterou přešla "Osvěta" v majetnictví Národní Tiskárny, hodlali jsme tu věc uvésti na přetřes později, až by také mohl promluviti ten, na něhož to hanebné obvinění vrženo bylo a jenž v celé té obchodní transakci počínal si jako čestný muž a gentleman.

Vypsali jsme celý ten postup, jak přešla "Osvěta" ve vlastnictví Národní Tiskárny, ba již to i vysázeno bylo, ale pak uznali jsme, že bude lépe, zmíníme-li se o té záležitosti zvlášť, mimo rámec tohoto článku. Dnes pouze pravíme: "Osvěta" a celý ten podnik, za jednohlasného souhlasu podílníků, přešel koupí za cenu poměrně dosti vysokou na pisatele těchto řádek, a od něho postoupen byl později Národní Tiskárně, která čestně a úplně dostála všem svým závazkům, a Jan Rosický za svoji účast v celé té transakci zaslouží si dík podílníků bývalé "Osvěty," kteří přišli tak aspoň k části peněz do nešťastného podniku vložených. Ztrátu sice utrpěli, a největší z nich pisatel těchto řádek, jenž kromě podílu půjčil do závodu přes $1,200. Měl jsem tehdy v úmyslu vrátiti se do Chicaga, ale na důtklivou žádost p. Rosického zůstal jsem u listu jako redaktor až do roku 1905, kdy těžká nemoc mne postihla a učinila po čtyry měsíce k práci neschopným. V létě toho roku rozloučili jsme se s Janem Rosickým, netušíce, že sejdeme se ještě jednou.

Nový list pojmenován "Osvěta Americká," a k původním místním vydáním "Wilberským Listům" a "Českému Obzoru," přibyly "Kansaské Rozhledy," "Minnesotské Noviny," "Česko-Slovanský Obzor (pro Oklahomu a jih) a nejposledněji "Rozhledy" (pro Chicago a východ), které vznikly z měsíčníku téhož jména, který vykoupil od majitelů p. Rosický s tou podmínkou, že pisatel těchto řádek půjde do závodu tohoto za řídícího redaktora. Tím potřetí ocitli jsme se v Omaze a potřetí spolupůsobili se zesnulým Janem Rosickým.

V posledních létech závod utěšeně prospíval a konečně kynula naděje, že po práci více než průměrného lidského věku, práci, kterou dovede oceniti pouze ten, kdo z blízka ji sledoval a byl do ní zasvěcen, dočká se Jan Rosický perně zaslouženého ovoce svého nadlidského přičinění. Není to dávno, kdy pravil nám, že asi za dva roky hodlá věci zaříditi tak, aby si mohl poněkud odpočinouti. Měl však ještě před sebou veliký úkol, veliký plán: Provésti stavbu vlastní budovy závodu na velmi cenném stavebním pozemku v obchodním středu města, který před více léty byl společností zakoupen a bezmála již splacen. Než osud rozhodl jinak. Odpočinul si dříve než obmýšlel, a bude odpočívati na věky.

Jan Rosický vřele podporoval každý podnik na povznesení naší národnosti a zvláště pro hnutí svobodomyslné na západě vykonal služby neocenitelné. Jak se starší čtenáři pamatují, byl členem bývalého Národního Výboru a jednu lhůtu předsedou tohoto tělesa; byl jedním ze zakladatelů Západní Česko-Bratrské Jednoty, kterou z nepatrných počátků viděl vzrůstati a mohutněti až stala se druhým největším podpůrným spolkem českým ve Spojených Státech a jejíž orgán od založení až do svého onemocnění řídil. Byl jedním ze zakladatelů Těl. Jednoty Sokol v Omaze, kde před několika měsíci byl mu odevzdán diplom čestného členství, a jako občan počítán byl mezi nejpřednější muže města Omahy a celého státu Nebrasky, o čemž nejvýmluvněji svědčí obšírné a vřele psané zprávy anglických denníků omažských a rozruch, jaký v celém městě úmrtí jeho způsobilo. Nedávno založená Česko-Amer. Tisk. Kancelář zvolila jej předsedou výk. výboru, a on to byl, jenž dal k ní první podnět. V této stati pokusili jsme se vystihnouti veřejnou činnost Jana Rosického, a to hlavně jako žurnalisty. Zmíníme se ještě v některém z příštích čísel o zesnulém, o jeho činnosti politické, o četných knihách v jeho závodě vydaných, o jeho mimonovinářské kulturní činnosti a o Janu Rosickém jako budovateli českého Západu a jako člověku a příteli, jak jsme jej poznali. F. J. KUTÁK.

* * *

POHŘEB JANA ROSICKÉHO.

Zemřel vůdce Čechů v Omaze—bylo možno říci dle všeobecné účasti a očividného smutku na všech tvářích tkvícího o pohřbu Jana Rosického, nenahraditelného muže Čechům omažským i na Západě vůbec, ne-li celé České Americe.

Jakmile se v sobotu večer rozlétla zvěst, že život Jana Rosického shasl po těžkém utrpení, vzniklo ihned hnutí, aby Čechové omažští i south-omažští uspořádali svému vůdci pocty, jakých málo kterému smrtelníku v našich poměrech bývá dopřáno. Na neděli odpoledne svolána byla do Sokolovny hojně navštívená schůze občanů, na níž byla přijata přiměřená opatření o pohřbu. Jedním z nich bylo usnesení, aby obchodníci v české čtvrti byli požádáni, by v době pohřbu měli své obchody uzavřeny a dlužno s hlubokým díkem uznati, že žádosti příslušného výboru, bylo všude ochotně vyhověno, ba dokonce vyhověno i obchodníky cizonárodními. Jak v neděli, tak i v pondělí byly odbývány schůze spolků, hotovících se k prokázání poslední úcty zesnulému.

Pohřeb Jana Rosického byl odbýván v úterý tohoto týdne odpoledne ze Sokolovny. Ve smutečně vyzdobené síni stála věnci zakrytá rakev. Síň záhy počala se plniti upřímně tesknícími krajany a krajankami, kteří přišli, aby tomu, jejž po tak dlouhá léta znali jako neohroženého bojovníka, hlasatele svobody a nadšeného pracovníka na osvětném poli, prokázali poslední čest, jakou lidem na zemi prokazovati lze a v hlubokém pohnutí byli přítomni okamžiku, kdy posmrtná schránka Jana Rosického byla odnášena k odpočinku nad jiné trvalému. Krátce po druhé hodině, když se dostavila rodina zesnulého, byla zahájena smuteční slavnost nádhernou hrou komorního kvarteta, ve kterém účinkovali prof. Kolbaba, Jos. S. Pugner, Alois Kořísko a St. B. Letovský, jež sehrálo páně Kolbabovu variaci písně "Zasviť mně ty slunko zlaté, na poslední z vlasti krok." — Něžné, chvějící se zvuky ze stlumených nástrojů bolně i tišivě účinkovaly na přítomné. Po té zazněl zpěv mužského kroužku pěveckého sboru Lyra, jež se loučila zpěvem se svým dlouholetým členem. Po zpěvu Lyry pronesl slova loučení pan L. J. Palda ze Cedar Rapids, dlouholetý, ba téměř celoživotní přítel zesnulého Jana Rosického. V řeči páně Paldově, proniknuté duchem vroucího přátelství, které pojilo řečníka k drahému zesnulému, soustřeďovala se všechna vroucí láska, všechna příchylnost, všechna oddanost, kterou k sobě cítili řečník a zesnulý. Ze slov páně Paldových bylo možno budovati si slovo za slovem též představu o žulovém sice, ale v pásce přátelství přece zase téměř děcky-milujícím i odpouštějícím karakteru zesnulého Jana Rosického. Nadšení pro přátelství muže tak pevného a ryzího karakteru, jaké panovalo mezi řečníkem a Janem Rosickým, tklivě jímalo při slovech páně Paldových a hluboce se dotýkalo, když řečník vyzdvihoval krásné vlastnosti zesnulého, zejména onu — odpouštěti, když viděl jen paprsek náchylnosti ke smíru. Dojemně pak působil apel řečníkův na přítomné, aby při památce Jana Rosického se snažili o docílení vroucí vzájemné lásky, která by dovedla odpouštěti i při ústrcích, třebas vědomě a bezpříčinně páchaných. Za Těl. Jed. Sokol a Svobodnou Obec v Omaze se zesnulým se rozloučil Václav Fuks. — Pak sehrálo komorní kvarteto páně Kolbabovu variaci na "Kde domov můj," a konečně pronesl anglickou řeč dlouholetý přítel zesnulého soudce L. Berka. — Tím byly ukončeny obřady v Sokolovně a přítomným nastala smutná povinnost, pohlédnouti ještě naposledy

do tváře toho, jejž milovali a kterému lásku svoji chtěli dokázati dostavením se k poslední jeho pozemské pouti. Mezitím tvořil se před Sokolovnou průvod, na kterém byly korporativně zastoupeny následující spolky: Těl. Jed. Sokol, řád Palacký Z. Č. B. J., řád Slovan Z. Č. B. J., Podp. Sokol Tyrš a Svobodná Obec. Velké davy jiných, zejména ženských účastníků provázely pohřební průvod po chodnících 13. ul., vzdor oslepující téměř prachové bouři. — Průvod došel v celku až na 20. a Leavenworth ul., kde špalírem pak projížděl pohřební vůz a následující jej velká řada kočárů. Mnoho účastníků po té bylo nuceno odebrati se pouliční dráhou na hřbitov, protože nebylo možno dostati více kočárů a bylo třeba použíti v některých případech k cestě na hřbitov i taxicabů.

Oba proudy sešly se téměř současně na hřbitově. Prudký vichr vál, když nad otevřeným hrobem byla pronášena slova upřímného přátelství, lítosti a útěchy. Za Západní Česko-Bratrskou Jednotu vůbec a Hlavní Úřadovnu zvláště promlouval v obsažné a duchem dlouhého, téměř čtyřicetiletého přátelství prodchnuté řeči pan F. J. Sadílek z Wilber. Za řád Palacký Z. Č. B. J., k němuž zesnulý náležel, loučil se se zesnulým předseda pan Václav Tesař a po té pronesl vroucí anglickou řeč soudce L. Berka. Nejsmutnější úkol byl údělem následujícího okamžiku. Za zpěvného doprovodu "Lyry," klesala rakev, věnci a květinami pokrytá do chladného lůna země. Pak duněly hroudy . . . Brána života se za Janem Rosickým zavírala. — Temně duněly hroudy o příkrov rakve a s tesknými pocity odcházeli účastníci pohřbu ze hřbitova.

Odpočívej v pokoji!

Množství věnců a květinových darů, jež byly sneseny k pohřební slavnosti do Sokolovny přáteli zesnulého a jeho rodiny, jakož i mnohých spolků, bylo převeliké. Pozornost poutal zejména vavřínový věnec s bílou stuhou a nápisem "Hospodář" s kyticí bílých kalichovitých květů, umělecká to práce a dar pana Olšana z Ames, Ia. — Veliký květinový štít v bílé a červené barvě, spočívající na palmových listech se začátečními písmenami jména zesnulého, byl darem řiditelstva a dělnictva Národní Tiskárny. — Z rámce, smutečním florem ovinutého, patřila na shromážděné umělecky zhotovená podobizna Jana Rosického, jak pln mužné síly vypadal. Kol do kola kupily se další věnce a květinové dary.

Smutečních hostí přijela veliká řada z blízka i z dáli. Nebylo nám při pochopitelném rozrušení a smutku téměř ani možno zapamatovati si všechny, kteří přišli, aby slovem útěchy, vroucím stiskem, nebo účastiplným svitem ve zraku potěšili truchlící pozůstalé. Pokud však jsme se upamatovati dovedli, byli mezi smutečními hosty též následující: pan L. J. Palda, pan A. Bláha a pan F. Šalda ze Cedar Rapids, Ia., pan F. J. Sadílek s chotí a dcerou z Wilber, pí. Olga Šťastná z Wilber, Neb., pan J. A. Hospodský a syn z Wilber, Neb., Fr. Neděla z Crete, Neb., pan Emil Folda s rodinou z Linwood, Neb., pan Tom. Duda z Linwood, Neb., pan J. D. Hasík z Abie, Neb., pan Václav Blatný a František

Máca se synem Janem z Bruno, Neb., pan W. C. Kirchman, pan Gross s manželkou a pan Henry Fisher z Wahoo, Nebr., pan dr. Pecival s manželkou, slečna Terezie Křížová z Norfolk, Neb., pan Fr. Kaplan z Morse Bluff, Neb., pan J. A. Úbl s manželkou, pan J. J. Vlasák s manželkou, pan Jan Bělík s manželkou z Prague, Neb., pan Jan Janák, redaktor "Hlasatele" z Chicaga, pan F. J. Olšan z Ames, Ia., pan J. K. Mallat a J. F. Spirk z Wilber, pan Al. Mallat z Nora, Neb., pan Ant. Odvárka, pan Tomeš, pan E. R. Dudek s manželkou, pan J. M. Mundil a pan V. Pražák z Clarkson, Neb., pan John Brt, pan Fr. Anýž a pan J. F. Plaček z Wilber, p. Fr. Mach s manželkou z Prague, pan Frank Komrs z Gilead, Neb., s manželkou, mayor Dahlman z Omahy, Victor Rosewater, redaktor "Bee" a jiní a jiní. Díky vám všem, jakož i těm nesčetným přátelům rodiny zesnulého z Omahy, kteří v tak přehojném množství jste se súčastnili pohřbu nezapomenutelného Jana Rosického.

Květinové dary, věnované na rakev Jana Rosického, byly dle intencí zesnulého rodinou věnovány k potěše nemocných, sirotků a pod. a příslušným výborem Sokola rozveženy a darovány do následujících nemocnic a ústavů: Omaha General nemocnice, Children's Savings Institute, Creche a Presbyteriánské nemocnice.

VÁCLAV FUKS.

* * *

DUCH PALDOVY ŘEČI, PRONESENÉ PŘI POHŘBU JANA ROSICKÉHO.

Drazí!—Věru těžko je řečniti u rakve přítele, s nímž duševně srostli jsme takřka v jednu bytost. A takový poměr panoval mezi mnou a naším drahým, nezapomenutelným zesnulým. Po třicet let nepřetržitého přátelství srdce naše bila jedným tepem. Rozcházeli jsme se sice v náhledech o mnohých věcech, leč to přátelství našemu nikdy nevadilo — nevadilo právě proto, že byli jsme jednou duší, u sebe samé přesvědčenou o upřímnosti a ryzosti našich úmyslů. Ať přítel můj a přítel Váš, zde před námi u věčném spánku odpočívající, jakkoli rozdílně smýšlel o téže věci než já, věděl jsem vždy určitě, ano vyciťoval celou svou duší svou, že tak činí s nejlepšími předsevzetími. Že chce dobré a jenom dobré. Začali jsme svou veřejnou činnost u malička, v těch prvopočátcích národního života našeho v Americe. Výbavu školní měli jsme stejnou. Oba jsme byli tak zvanými samouky. Ale měli jsme v sobě touhu prospět; státi se nějakým způsobem užitečnými svým spolurodákům. A ty poměry zárodečné, z nichž duchovní život náš začal se vyvíjet, nekladly velikých požadavků, neb každá sebemenší síla byla potřebna i vítána. Nevědouce skoro ani jak, octli jsme se v proudu národní i veřejné činnosti, který nás unášel i povznášel — my jím rostli, pokračovali, vzdělá-

vali se. A tu v těch snahách o dobro veřejné, jak jsme ho chápali a rozuměli mu, střetli jsme se nejednou v boji novinářském. Leč před třiceti léty, ani již nedovedu říci jak se stalo, porozuměli jsme si vzájemně, vešli v duševní přátelství, stále bližší a bližší, nikdy více již neubližujíce si pro rozdílnost ve smýšlení o cestách a prostředcích za dobrem obecným. Pochopili jsme a u sebe ve skutek uvedli slova nesmrtelného pěvce "Slávy dcery," Jana Kollára: "Cesty mohou býti rozličné, jenom vůli mějme rovnou." Není možno abychom všichni stejně smýšleli, ani žádoucno, a proto neměli bychom pro různost smýšlení ubližovati si jako lidé. Nemáme činiti to, ani nemusíme! Náš poměr přátelský s nezapomenutelným a drahým nebožtíkem dokazuje, že nemusíme!

Ten život je už takový, že všelijak nás zkouší. Často mnohým lidem se zdá, že křivdu konáme, i když chceme a zasazujeme se o to nejlepší. To snad jinak ani býti nemůže. Leč co našeho zesnulého Rosického se týče, nabyli jsme již a nabydeme ještě více svědectví, že nikdy s úmyslem ani zlovolně křivdu nečinil i když bylo mu ji přečasto snášeti od lidí buď nehodných aneb v něm se klamajících. Naopak, on zrovna tak často odpouštěl, jak často bylo mu ubližováno. V tomto ohledu ryzí, přímá, nevypočítavá a na žádnou stranu se neohlížející svobodomyslnost jeho, vyzářila u něho v tom nejideálnějším křesťanství: odpouštět a odpouštět! Co má křesťanství opravdu krásného u sebe, to bylo v něm ztělesněno, bylo živou podstatou jeho bytosti, snad proto že pocházel z toho starého kmene husitského, z těch našich protestantů statečných, jichž život byl jedinou a velikou řadou duševního násilí a utrpení, dokud tolerančním patentem Josefa císaře, trochu té svobody náboženské nebylo jim poskytnuto. Oni vyrůstali v utrpení a nevyhnutelném odpouštění. Nová víra, pronásledovaná i hubená, vcházela jim do duší a stávala se neoddílnou jejich částí. Oh, jak mnoho znám příkladů vzácné dobrosrdečnosti Rosického! Člověk nemusel ani litovati, že mu ukřivdil, nemusil se nijak omlouvat, jenom dát mu znát trochu své opětné příchylnosti, trochu přátelství a už měl zase celé jeho srdce, důvěřivé a odpouštějící.

Ve veřejném životě — národním, politickém, spolkovém, osvětovém — byl Rosický ráznost sama, plný odvahy a statečnosti. On dovedl myslet, ale především dovedl jednat. On nebyl jen mužem myšlének a slov, ale mužem skutků a hlavně skutků. U něho práce byla vášní — jen konat a konat. A ten neumořitelný jeho zájem až do dnů posledních, než nemoc zákeřná sklátila jej na lůžko smrtelné, pro vše co jen trochu zdálo se směřovati ku dobrému v našem národním životě zde i ve vlasti, byl zrovna fenomenální. Léta nesla se přes hlavu jeho a nesla, pokryla ji šedinami, ale mladistvého žáru jeho, toho nadšení činotvorného, neubývalo a neubývalo. Jakmile se přesvědčil, že to neb ono mohlo by prospěti, již nikdo ho nezdržel aby se o to nezasadil, bez ohledu na následky, jaké to pro něho osobně míti může. A to víte co upřímné a poctivé snažení národní v Americe skytá. Zneuznání, nevděk a nazvíce i škodu. Ale jeho nic neodstrašilo. On nedbal výstrah minulých ani trpkých zkušeností. Zrovna

střemhlav vrhal se do nových a nových prací. Jak často musel jsem se mu proto obdivovati! Neb není druhého z našich předáků a vůdců duchovních, našich národních pracovníků, který by byl tolik zkusil za svou činnost veřejnou jako Rosický. Rány dopadaly na něho hustě a silně, ale on pod nimi neklesal. Jako obr nezdolný šel dál za cíly vytknutými. To byla pevná, mohutná jeho povaha. A proto také nemáme druhého muže veřejného, který dožil se té veliké vnitřní radosti, toho oblažujícího a povznášejícího duchovního uspokojení, jaké skytá zdar a úspěch kaceřovaného úsilí jako on. Nemáme! Rosický dovedl bojovat, trpět a vítězit. A jak vítězit! Šlechetnomyslně, skromně a po bratrsku. Nejen tom bratrsku líčeném, jež ústy vychází ale v srdci místa nemá, nýbrž tom opravdovém, ryzím, na dně duše sídlícím. Ostří zbraní jeho nikdo nepocítil jako vítěze, vždy jen co bojovníka. Po bitvě, pro něho vítězně skončivší, ta ruka jeho bojovná kynula každému láskyplně; tu minutu přestalo všechno nepřátelství!

Žádal by nemožnost, kdo by chtěl, aby každý rozuměl hned úmyslům, snahám neb počinům jiných lidí. — Pochybnost — skepse — je nad jiné důležitým, nevyhnutelným, mocným a často nesmírně blahodárným činitelem v lidském žití. My nemáme a nesmíme věřiti hned každému na první slovo, bez rozmyslu a přesvědčení o pravdě toho co povídá, čemu učí, o co usiluje. Pochybovačnost je zdrojem všeho pokroku, protože vede ku vlastnímu přemýšlení, vyšetřování, bádání, zkoumání — krátce ku pravdě. Bez ní nebylo by jedineckého ani společenského vývoje. Ostávalo by se pořád na starém. Avšak právě uzavřená kniha životních zkušeností našeho drahého zesnulého — našeho přítele, rádce a vůdce — učí nás, abychom nespojovali s ní darebnou a všemi jedy napuštěnou podezřívavost, to věčné podkládání nízkých, podlých neb dokonce hanebných úmyslů osvědčeným našim pracovníkům. Vždyť toho snad není přeci mezi námi potřebí, abychom za každým krokem podezřívali jednání našich starých služebníků, lidí v práci veřejné a národní sešedivělých, jejichž nejhlavnější vymožeností, nejdražším statkem je poctivé jméno. Toho věru není potřebí! To neunavné, nepřetržité, často až do slepé zuřivosti jdoucí podezřívání, je a bylo naopak naší kletbou. Ono otravovalo duše nejlepší a ty co byly slabší, co nedovedly snést tu rozběsnělou zlobu lidskou, uchylovaly se do soukromí, na velikou škodu našeho celku národního. Ano, my se jí znenáhla zabíjeli. Ó, jak bych si přál, aby v tuto chvíli, nad jiné dojemnou, ba posvátnou, hlas můj nésti se mohl tou celou, šírou českou Amerikou — volající o spravedlnost — o spravedlnost vůči našim pracovníkům veřejným, po léta poctivým a obětavým, i prosící zároveň za odložení zkázonosného podezřívání a hanobení nezaslouženého! Vždyť jenom kdo zkusil, dovede pochopiti nezměrnou hloubku zžíravého bolu, jakou způsobuje nezasloužené, ničím neopodstatněné podezřívání a pronásledování v hrudích čistých, pro pravdu, dobro a krásno zaujatých.

Není pochybnosti o tom, že dostane se teď zesnulému příteli našemu zadostučinění na všech stranách, za křivdy na něm spáchané; ale to povídám že je pozdě — pozdě, leda bychom věřili

v nesmrtelnost a byli přesvědčeni, že šlechetná duše jeho v tomto okamžiku nad hlavami našimi se vznáší a plesá blahým uspokojením nad slzami našimi — slzami lásky a vděčnosti! Avšak o tom nemáme žádné jistoty. Nevíme nic. My známe bezpečně a jistě pouze jeden život. A ten nemáme nikomu a nikdy bez příčiny ztrpčovat, neb boly jednou způsobené žádnými prostředky odčinit se nedají. Je nelze odvolat a jizvy po nich ostalé zahladit — — —

Oh, jak rmutno, že ten náš přítel povždy věrný, i tu smrt, jinak sladkou, musel vykoupiti si dlouhým utrpením! To nebyly dny, ani týdny, ale měsíce, co vedl ten nerovný, ale statečný zápas o život. I v tomto případě mohutná a zrovna skálopevná jeho bytost chtěla zvítěziti. Těžce zkoušená jeho rodina, i my všichni oddaní přátelé, ba tentokráte celá česká Amerika, po dlouhou tu dobu tonula mezi nadějí a beznadějností, doufáním a zoufáním. Leč v tomto zápase nebyly to jen nepříznivé okolnosti, ani lidé nepřejní, s nimiž bylo mu bojovati, nýbrž příroda sama a její všemocné zákony. A těm musel konečně podlehnouti. Nezdolný druhdy bojovník odpočívá tu v klidném spánku — spánku, z něhož není probuzení. Avšak přeci ještě toho se dočkal, že teplý vánek nově probuzeného jara schřadlou bytost jeho ovanul a jásavé paprsky sluneční, jindy tak milé a libé a hravé zlíbaly jeho tvář i tu lebku horečnou, ale už chladnoucí, v níž tolik krásných a blahonosných předsevzetí bylo se zrodilo.

Nás v této chvíli velikého smutku těšiš jen a blažiš, že pouze tělesná jeho část nám odumřela, loučí se s námi, ale nikoli jeho duch, jeho myšlénky a jeho díla. Ty ostávají s námi a ostanou do let neznámých. — "Západní Česko-Bratrská Jednota," dobře, užitečně a krásně prospívající, jeho výborné časopisy i jiná díla, jichž nelze tu vyjmenovati, nejen povzbuzovati ale nutiti nás budou ku další práci v jeho duchu a smyslu. Život duševně tak plodný, jako byl jeho, tak požehnaný zdary a úspěchy velikými, ten neumírá. S tělesným Rosickým se dnes na vždy rozloučíme, ale duchovní Rosický zůstane i na dále mezi námi. A té živé, působivé, blahoplodné jeho památce budiž čest a sláva nehynoucí, u nás i potomků našich vděčných!

HOSPODÁŘ.

ZAPADLO SLUNCE.

V lehkou zrůžovělou mlhu teplého jarního večera v sobotu, dne druhého dubna, zapadalo slunce a v paprscích jeho posledním vzdechem se světem a životem loučil se člověk dobrý.

Dne toho o půl sedmé hodině večerní zašelestila peruť smrti, jež v předčasný hrob svála muže práce a činu, ducha šlechetného, obětavého a pro vše dobré zaníceného

Shasínal krásný, vlahý den a s ním shasl život do nedávna statného dosud muže, jemuž krutý osud nedopřál dokončiti toho, za čímž tužby a všechny snahy jeho se nesly.

Zapadalo slunce a s ním v posledních červáncích i život nejupřímnějšího, nejlepšího přítele a rádce Vašeho.

Jana Rosického nebylo více!

Možno diviti se tomu, že nenalezáme slov, nimiž tlumočili bychom ten bol a žal, jenž schvátil nás, kdy za nedlouho po skončeném úporném zápasu se smrtí ošetřující lékař na telefonický dotaz náš odpověděl: Dokonáno jest!

A dnes, týden téměř po zdrcující zvěsti té, stěží myšlenky své spřádáme, abychom zadost učinili posmrtní vzpomínce otcovského a nenahraditelného přítele našeho. Neočekávaným úmrtím Jana Rosického ztratili jsme mnoho; ztratili jsme ochotného a upřímného rádce a pomocníka v práci naší; ztratili jsme nad jiné obětavého a neúnavného bratra v životě spolkovém a ztratili jsme v životě soukromém mocného ochránce a vzácného dobrodince, jemuž za vše, co dobré pro nás vykonal, osud nedopřál nám plně se odvděčiti.

Tragickým skonem Jana Rosického ztratil lid česko-americký pravého tribuna svého, bojovníka neohroženého, zastánce vždy pohotového a nezdolného. Kde třeba bylo ruky k práci přiložiti, tam na prvém místě byl Jan Rosický — a pak dílo se povedlo. Někdy snad budou napsány dějiny česko-slovanského lidu v zemi této a v nich zlatým písmem zvěčněna i doceněna bude práce a úsilovný život Jana Rosického, než i to nevystihne nikdy tu dobrotu srdce, obětavost a dobrodiní, jakéž prokázal v soukromí, tiše, bez nároků díků a vděčnosti ne jednotlivci, ale stům, ba tisícům krajanů, kteří dnes se zrakem zaslzeným vděčně vzpomínají toho, co Jan Rosický nezištně pro ně kdy dobrého vykonal.

Než ztrátu nejbolestnější a nejhlubší úmrtím Jana Rosického utrpěla vážená rodina jeho, milovaná a milující manželka, dítky a dvě pozůstalé sestry. Tu ztrátu nic jim nenahradí a jen útěchou

jim býti může to, že práce a celý život drahého zesnulého nyní každým, i nedávným snad odpůrcem a nepřítelem, plně oceňovány jsou. Útěcha z uznání! — z uznání po smrti člověka dobrého, šlechetného, k předčasné smrti uštvaného! — Uštván poctivec, jenž v celém životu svém nikomu zúmyslně stéblo přes cestu nepoložil, člověk, jenž s radostí zapomínal křivd na něm spáchaných a vždy ochotný i tomu z nás nejnižšímu, nejuboženějšímu, ruky pomocné podati a výše jej pozvednouti! —

Zapadalo slunce — zapadlo také slunce nezměrné lásky a obětavosti v rodině zesnulého, neboť slov není, aby vystihly tu vroucí lásku, jakouž k sobě po 35 roků lpěli manželé Rosických a níž poutány byly ku svým dítkám a ty opět k nim. Nelze slzám se ubrániti, při vzpomínce na to, jak nanejvýš idéální, šťastný, spokojený život rodinný v hluboký zármutek tu rázem uvržen jest...

Přátelé, čtenáři tohoto listu, nemůžete dnes ode mne žádati, abych pověděl Vám, co úmrtím zakladatele a řídícího ducha Hospodáře, jsme všichni ztratili. Než dnes na tolik Vám upřimně slibuji, že pokud veškeré síly mé stačí, budu pracovati tak, v tomže samém směru, neúnavně a svědomitě, jako pracoval jsem po více jak šest posledních roků, kdy vůdcem a rádcem vždy ochotným byl mi pan Jan Rosický. Za léta ona vystihnul jsem dokonale směr řízení tohoto listu, jak přál si jej míti jeho nenahraditelný zakladatel a proto dnes slavně zaručuji se všem Vám, milí přátelé a příznivci, že i nadále Hospodář v témže samém směru ku prospěchu a užitku všeho česko-slovanského rolnictva v Americe řízen a veden bude, neboť jenom tak mohu nejlépe uctíti památku a odvděčiti se mému nejdražšímu příteli, jímž byl mi pan Jan Rosický. J. EM. KROUPA.

BRATRSKÝ VĚSTNÍK.

K UPOMÍNCE NA TY, KTEŘÍ NÁS PŘEDEŠLI.

BRATR JAN ROSICKÝ.

V sobotu, dne 2. dubna 1910 o půl sedmé večer zemřel bratr Jan Rosický, pořadatel "Věstníku" a jeden ze zakladatelů Západní Česko-Bratrské Jednoty. Bratr Rosický onemocněl 4. prosince 1909 a ačkoli jeho stav se zlepšil v týdnu následujícím, nemoc se později zhoršila a rozpoznán v ní zánět mozkových blan, ku kterémuž přidružily se komplikace, jež učinily konec životu našeho zasloužilého bratra. Ač choroba byla velmi těžká, ba jedna z těch, z nichž málo kdo se zotaví, nicméně ošetřující lékař choval nejlepší naději a stejného náhledu byli s ním i dva vynikající odborníci, které si s dorozuměním rodiny povolal. Z této příčiny Hlavní Úřadovna nečinila žádných trvalých kroků vzhledem ku pořadatelstvu "Věstníku," a poněvadž v zimních měsících úřadní látky bylo víc než dostatek, obstaráno všecko dle nejlepší možnosti se souhlasem Hlavní Úřadovny v tiskárně, kde Bratrský Věstník jest vydáván. O chorobě a bezprostřední příčině smrti bratra Rosického vydal ošetřující lékař, Dr. Geo. F. Šimánek, následující prohlášení: "Nemoc původně byla zápal mozkových blan. Později šel zápal hlouběji a nastal zápal mozku. Z toho však se nemocný probral a pokračoval velice dobře, takže byla naděje na úplné uzdravení, neboť nastávalo vyjasnění mysli a mohl již přecházet. Na střevech však utvořil se nádor, který krvácel a tím nastala rychlá smrt. Zesnulý nezemřel na původní chorobu, nýbrž na později se vyvinuvší."

Koho ztratili jsme v bratru Rosickém, toho plně jest si vědom každý člen naší mohutné Jednoty. Nicméně však ani při oceňování zásluh zesnulého nemíníme zapomínati na zásluhy těch, kdož stáli s ním u kolébky naší Západní Česko-Bratrské Jednoty. Jednota tato, která jest nyní druhým nejmohutnějším podpůrným českým spolkem ve Spojených Státech, není dílem jednotlivce. Pracovali mnozí na té nádherné budově, která jest pýchou českého Západu a všech Čechů česko-amerických, ale nikdo neupře, že mezi těmi nadšenými pracovníky byl bratr Jan Rosický tím nejnadšenějším a mezi těmi horlivými tím nejhorlivějším. On viděl, jak mladý stromek vzrůstal v mohutný kmen a jak na tom kmeni přibývalo haluzí a lístků, až nyní zdvihá se vysoko k obloze a v jeho stínu nalézá ochrany a útulku přes 14,000 věrných synů a dcer národa českého. Veliké to dílo, velkolepý pomník, neznáme

většího a krásnějšího v historii Čechů amerických! Bratr Rosický Západní Česko-Bratrskou Jednotu miloval, to jest to jediné slovo k vyjádření pocitů, jež zesnulý bratr náš vůči ní choval. My, kdož dlouhá léta vedle něho a s ním jsme pracovali, můžeme o tom vydati to nejlepší a nejpoctivější svědectví. Nebylo dne, ba nebylo snad ani hodiny, aby on nemyslil na Jednotu naši a kdykoli viděl, že útok nějaký jest na ni namířen, cítil to tak těžce, jako by se jednalo o jeho vlastní osobu. Otec nemohl více milovati své dítko, svého zdárného syna, v němž vidí pokračování vlastního života, jako miloval bratr Jan Rosický Západní Česko-Bratrskou Jednotu. — Vykonal mnoho za svého života, dnes v celé této zemi vzdáván jest mu nadšený hold jako jednomu z největších Čecho-američanů, jako muži nad jiné ryzímu, jako obětavému pracovníku na národa roli dědičné, ale tato Jednota naše, pro kterou tolik pracoval a jejíž rozkvětu tolik roků svého života věnoval, ta bude vždycky nejskvělejším pomníkem životní práce Jana Rosického. Ti z bratrů a sester našich, kdož sledovali činnost jeho od založení Západní Česko-Bratrské Jednoty až do toho dne, kdy navždy vypadlo péro z té pilné ruky, neubrání se nejmohutnějšímu pohnutí, vzpomenou-li si na jeho čerstvý rov.

Bratře Rosický, po užitečné práci svého dlouhého života, v pokoji odpočívej a ještě přes Tvůj hrob, jenž co nejdříve pod dotekem jarního slunka se zazelená, slyš náš slavný slib, že chceme kráčeti ve šlépějích Tvých a pro naši drahou Jednotu tak pracovati, jako Ty jsi pracoval!

Od založení Západní Česko-Bratrské Jednoty uplynulo třináct roků. Starší bratří a krajané vůbec pamatují se na její vznik, jim jest to známou historií, avšak v té době, kdy Západní Česko-Bratrská Jednota povstala, mnozí z našich nynějších bratrů a sester byli ještě dítkami, jiní pak od té doby přistěhovali se do země této a stali se členy naší Jednoty. Poměrně nedávno, asi před dvěma léty, zmínil se v Bratrském Věstníku bratr Rosický o vzniku Západní Česko-Bratrské Jednoty a tudíž nemíníme se široce rozepisovati o tehdejších událostech, ale ježto br. Rosický až do své smrti byl s jistých stran osočován, bude záhodno pronésti několik slov o jeho účasti na založení naší Jednoty.

Jak známo, vznikla po roztržce v Č. S. P. S., ale nemohlo býti šlechetnějších pohnutek, než byly ty, kterými ovládán byl bratr Rosický a všichni ostatní, kdož stáli s ním u kolébky Západní Česko-Bratrské Jednoty. Také se nejednalo o nějaký ukvapený krok, o ukojení nějakých ctižádostí, skutečností jest a to skutečností, kterou dnes každý vidí, že Západ ku kroku tomu byl prostě donucen. Ve třech předcházejících sjezdech před sjezdem st.-paulským dovolával se bratr Rosický a ostatní zástupci ze západních států oprav, za nichž jedině jednota Č. S. P. S. mohla na západě prospívati, ale všecko jejich úsilí bylo marno. Byli vždycky přehlasováni zástupci východními, hlavně z velkých měst, New Yorku, Clevelandu a Chicaga. Na Západě zahájily horlivou činnost svou cizí pojišťovací spolky, hlavně Dřevařů, a poněvadž měly všecky příspěvkovou stupnici dle stáří, nabízely velmi výhodné podmínky mladým lidem. Že jednota Č. S.

P. S. ocitla se na Západě v situaci kritické, o tom budeme citovati ze článku bratra Rosického, napsaného pro Bratrský Věstník asi před dvěma roky:

"Po sjezdu cedar-rapidském se soutěž amerických jednot dále stupňovala. Soutěž vzrůstala, neboť české sbory, tábory a lože anglických jednot se množily a tou samou měrou upadaly řády Č. S. P. S. Tak na př. podle úředních zpráv, obsažených v zápiskách sjezdu cedar-rapidského a st.-paulského, počet členstva jednoty vzrostl z 9,504 na 10,784, ale klesl počet členů v Nebrasce za oněch pět roků o 91. Ani jeden nový řád v Nebrasce nepřibyl, kdežto tou dobou založeno bylo asi 15 českých táborů Woodmen of the World, asi 10 neb 12 Modern Woodmen a dojista 10 neb více různých jiných jednot. Tak na př. počet členů klesl u řádu Palacký ze 70 na 54, u řádu Pioneer z 25 na 20, u řádu Nebraska ze 17 na 14, u Západní Jednoty z 80 na 71, u řádu Dobroslav ze 17 na 14, u řádu Tyl ze 22 na 6, Jednota Pokroku z 20 na 14, Žižkův Palcát ze 17 na 12, atd. Jaký proto div, že v roce 1895 odbýval se zvláštní sjezd řádů nebraských, za účelem porady, čeho třeba jest činiti, aby řády se udržely. Jediná spása spatřována v tom, když přizpůsobí se jednota naše moderním požadavkům a především když roztřídí platy na úmrtí dle stáří. Tak jako bylo v Nebrasce, bylo do jisté míry v Iowě, Minnesotě, a jiných západních státech."

Potud bratr Rosický v onom článku, napsaném do Bratrského Věstníku před dvěma roky. Nemíníme dále obírati se událostmi, jež vedly k založení naší Západní Česko-Bratrské Jednoty, ale pouze pravíme: Všecky ty opravy, o něž bratr Jan Rosický a ostatní zástupci ze Západu v jednotě Č. S. P. S. pracovali, byly tam konečně uskutečněny a co se stalo? Jednota Č. S. P. S. jakoby omládla, začala mohutněti a naše Západní Česko-Bratrská Jednota vykazuje vzrůst přímo fenomenální. Založena byla původně s 49 řády a s 1,140 členy, kdežto nyní po 13 letech, čítá přes 14,000 bratrů a sester. Podobným vzrůstem nemůže se pochlubiti žádná česká jednota v Americe a sotva kterýkoli jiný spolek, vedený a řízený na tak pevných a zdravých základech, jako jest naše Jednota, která členy neverbuje, nýbrž vždycky hledí, aby získávala krajany a krajanky uvědomělé, zdravé a vůbec členy v každém ohledu žádoucí. Vzrůst naší vlastní Jednoty a omladnutí jednoty mateřské, Č. S. P. S., potom kdy zavedla ty opravy, o které bratr Rosický a ostatní zástupci ze Západu se zasazovali, a k vůli čemuž na východě byl osočován, jest důkazem, že bratr Rosický viděl jasně a daleko, dále a jasněji, než každý z těch, kdož jej pro tu jeho činnost kaceřovali. Nemíníme však toto jako výtku pro ty, kdož z nepochopení pohnutek bratra Rosického a ostatních zakladatelů naší Jednoty útočili na ně. Nikoli! Mezi těmi bylo dosti lidí poctivých, kteří upřímně byli přesvědčeni, že roztržením jednoty zasažena nejstarší podpůrná a národní organisace česká při samém kořeni svém, že bude to osudným pro ni a pro hnutí svobodomyslné mezi Čechy americkými. Stalo se však něco zcela jiného, stalo se to, co bratr Jan Rosický jasným svým duchem předvídal: Povstala

mohutná jednota na Západě a zmohutněla i jednota Č. S. P. S., když se zmodernisovala, když přizpůsobila se pokroku a duchu doby. Nikdo dnes nebude tvrditi, že těch čtrnáct tisíc bratrů a sester Západní Česko-Bratrské Jednoty byli by rozmnožili řády členstva Č. S. P. S., ale jisto jest, že mnozí, ba přemnozí z nich byli by rozmnožili řady spolků cizonárodních.

Neznáme příkladu, aby vývoj pozdějších událostí do té míry ospravedlnil snahy kdysi kaceřované, jako se stalo při založení Západní Česko-Bratrské Jednoty, kterou posílen byl národní náš život a veškeren český živel ve Spojených Státech. Bratr Jan Rosický a všichni ti, kdož stáli s ním u kolébky naší Jednoty, vykonali práci záslužnou, práci poctivou, na kterou nynější i budoucí pokolení česko-amerického lidu mohou býti právem hrda.

* * *

SOKOL AMERICKÝ.

BRATRA JANA ROSICKÉHO NENÍ VÍCE.

Narodil se dne 17. prosince 1845, v Humpolci.
Zemřel dne 2. dubna 1910, v Omaha, Nebraska.

Po dlouhém zápasu dokonal muž tento celý, karakter pevný a vzor vůdčích našich sil. Ztratili jsme Čecha vynikajícího, bratra nanejvýš dobrého, starého Sokola, pracovníka upřímného a neúnavného. Jako nás, tak i řady svobodomyslné ztráta tato veliká postihla a hlavně i celý život náš spolkový, Jednotu Západní pak zvláště. "Věstníku" téže byl pořadatelem. Cech novinářský ztratil jako redaktora "Osvěty Americké" v Omaze, Nebr., druha bodrého, rázného a co hlavního čistého zrna a pevného v zásadě. Pracoval vždy na povznesení jména českého, věci naší a všeho co bylo na prospěch českého člověka vůbec. Co vše za celou tu řadu let působnosti své vykonal a co ještě vykonati mohl... Však péro z chladné ruky již vypadlo, kmen žití jeho podťat předčasně a sotva bude za ně náhrady... Jdou ti staří, jdou a ve stezkách jimi upravených není mnoho těch, již následovati by mohli... Rosický byl záslužným členem Těl. Jed. Sokol, Omaha, Nebr., zakladatelem výtečného odborného listu "Hospodář" a jiných podniků šlechetných a zakladatelem i předsedou České Tiskové Kanceláře. Tu jeho schopností a sil postrádati bude česká veřejnost nejvíce, jako podnik jeho "Národní Tiskárna." — Pozůstalým soustrast naše a čest památce zesnulého na mnohá léta.

VESMÍR, OKLAHOMA CITY, OKLA.

ROSICKÝ MRTEV.

V sobotu, dne 2. t. m., právě když živě vzpomínal jsem na milého a osvědčeného přítele v Omaze, hotově se napsati pro Vesmír poznámku, abych opětně dal průchod své radosti nad zprávou, v posledním čísle Osvěty uveřejněnou, že stav nemocného stále se lepší, hluboce rozrušen jsem byl telegramem, oznamujícím, že Rosického není více, že skonal o 6:30 hod. večer.

Srdce promluvilo při této truchlozvěsti nejprve. Sevřelo se pod bolnou představou, že neuvidím více tu výraznou tvář svého váženého příznivce a přítele, jenž od vstupu mého na americkou půdu provázel veškerou činnost mou s živým zájmem, vždy ochotně podávaje mi ruku pomocnou, uděluje cenné rady a skytaje mi všemožnou morální podporu, z nadšení pro společnou naši snahu o upevnění, rozšíření a především prohloubení i zušlechtění svobodomyslnosti. Byl osobně mi milým, společensky nám dobrým přítelem a v činnosti druhem vzácným.

Truchlí srdce . . .

Rozum též smutné spřádá myšlenky u rakve jeho.

Vyrván z národních řad našich pracovník schopný, obdivuhodně pilný, úspěšný, u něhož nadšení pojilo se s rozvahou, vědění se zkušeností, ideály se smyslem praktickým.

Pracovní sílu každou lze více méně nahraditi, ale v Rosickém ztrácíme více, ztrácíme jeho osobnost a té bylo by tolik ještě nám třeba.

Není nám to prázdnou frásí, ni jen obvyklým u rakve národního pracovníka obratem slovním, jest to upřímně vyjádřený, skutečný výsledek všestranné úvahy o našich veřejných poměrech, za jakých nás Rosický opouští.

Nejen práce jeho, ale především osobnosti Rosického potřebovala by i dále Západní Česko-Bratrská Jednota, jejímž byl zesnulý tvůrcem a obezřetným vůdcem. Osobnosti jeho potřebovaly by snahy svobodomyslné, tvůrčí i organisační, zvlášť pro náš Západ, a především pro Omahu ve Svobodné Obci. Vůdčí osobnosti jeho hlavně ovšem postrádati bude "Osvěta" i "Hospodář," listy, jež pod jeho vedením dokonale plnily své poslání.

A tak rozum, uvažující poměry naše, staví v řadu mnohačlánkovitou důvod k důvodu, jeden závažnější než druhý a všecky mluví stejně: Škoda jej, přeškoda! Dr. FRANT. IŠKA.

SVORNOST, CHICAGO, ILL.

JAN ROSICKÝ MRTEV.

Jeden z předních česko-amerických redaktorů, vydavatelů a pracovníků, zakladatel Česko-Americké Tiskové Kanceláře, Jan Rosický, zemřel v sobotu večer.

JEHO ŽIVOT BYL BOJEM, V NĚMŽ VÍTĚZIL.

Nepřišla neočekávaně, ta zpráva, kterou nám před málo hodinami přinesl telegram z Omahy — a přece, jak námi zachvěla, jak bolestně se nás dotkla! Jana Rosického není více. Podlehl konečně přec. Po čtyři měsíce bránila se silná jeho soustava zákeřné nemoci, jež jej byla z nenadání přepadla, po čtyři měsíce trval ten zápas muže s Moranou, to kolísání mezi nadějí a nejistotou — a dopadl v neprospěch člověka. Smrt zmocnila se své oběti, a krutým činem svým připravila nás o jednoho z nejlepších pracovníků a bojovníků.

Nepřišla neočekávaně ta zvěsť, neboť málokdo z těch, kdo pozorně sledovali zprávy týdně z Omahy o stavu p. Rosického docházející a znali podstatu jeho nemoci, doufal v šťastný výsledek toho krutého zápasu. A i kdyby se byl p. Rosický pozdravil — tělesně — bylo by to snad celá léta trvalo, nežli by se byl mohl oddati svému zaměstnání, a snad po celý zbytek svých let nebyl by býval schopen té činnosti, jež byla jeho živlem, jeho životem.

V Rosickém odchází Americe jedna z nejvýznačnějších osobností. Jeho život, tak jako většiny těch našich pionýrů, byl značně pohnutý, rozmanitý.

Jan Rosický narodil se v Humpolci, v kraji čáslavském, dne 17. prosince 1845, jsa jediným hochem ze tří dítek. Otec jeho měl samostatný obchod pekařský, však v té době žil v poměrech velice nuzných.

Později se poměry zlepšily a obchod zkvétal, čímž umožněno otci dáti hochu aspoň částečně vzdělání školního. Škola, kterou hoch navštěvoval, byla pouze 3třídní a běhy 4. třídy, jakož i první reálky prošel hoch soukromně pod řízením schopného učitele evangelické školy, p. J. Sluníčka a složil zkoušky v Pelhřimově.

Druhou třídu reální odbyl s dobrým prospěchem na české vyšší reálce v Praze. Klesání obchodu nedovolovalo další náklad na syna a mladík zůstal doma, vstoupiv později co praktikant do úřadu důchodního v rodišti svém, kdež přes dva roky vytrval.

Klesání obchodu soukenického, který byl hlavním oborem průmyslu v Humpolci, mělo v zápětí klesání obchodů všech a bylo příčinou touhy po Americe, kteráž též v rodině Rosických vznikla. S jara r. 1861 vypraven byl mladý J. Rosický, tehdy mladík ne zcela šestnáctiletý, se strýcem svým do Ameriky a usadil se mezi krajany na venku blíže Muscoda, Wis. Následující zimy přijeli sem též rodiče a se skrovným zbytkem majetku svého, který se cestou notně ztenčil, zakoupili si malou farmičku, kterouž Jan po tři roky vzdělávati pomáhal. Bylo to v době, kdy litice války bratrovražedné zuřily v zemi této a mladík bral, jako skoro každý, vřelé účastenství v dějinách té doby. Často projevoval chuť postaviti se v řady obranců této jeho nové vlasti, však jsa jedináček, nemohl svolení rodičů dosáhnouti, aniž chtěl jich opustiti, jsa jejich vydatnou podporou. Po tříletém pobytu na venku vznikla v něm touha, podívati se v širý svět a počátkem února odebral se do Milwaukee, kdež ihned súčastnil se ruchu národního, stav se členem Slovanské Lípy a učitelem české nedělní školy. Obdržel tu zaměstnání ve velkoobchodu grocerním, však s tak chatrným platem, že brzy počal se ohlížeti po zaměstnání jiném. A když se nic nenaskytovalo, odebral se koncem května do Chicaga, kdež následujících 6 nebo 7 roků ztrávil. Zprvu pracoval tu v obchodu moučném a když si po dvou létech část peněz uspořil, vstoupil do spolku s dosavadním zaměstnavatelem p. J. Prausem. Však ne na dlouho; již po třech měsících vystoupil opět ze spolku. Později zařídil jednatelství pojišťovací a přeplavů, při čemž poslední doby ve spolku se švagrem svým též obchod grocerní provozoval. Po celou dobu pobytu svého všímal si ruchu národního, jsa činným členem Sokola, Hlaholu, Slovanské Lípy a Ochotníků. Příležitostně byl dopisovatelem Slavie, pak pravidelným dopisovatelem Národních Novin v St. Louisu a později, když N. N. do Chicaga přeloženy byly, za redakce J. V. Sládka, částečným spolupracovníkem.

Velký požár chicagský v r. 1871 zachvátil též obchod jeho, zničiv jej úplně. Rozmrzen nad nehodou, která jej potkala, nad úplným zmarem své mnoholeté úsilovné práce, umínil si prohlédnouti daleký západ. Jel až do Kalifornie a ztráviv v San Francisku dva měsíce marným hledáním zaměstnání, odebral se do Oregonu. Zde prožil 14 měsíců, však touha po větší společnosti, po příležitosti k práci na "národa roli dědičné" hnala jej zpět do "států."

Na zpáteční cestě zalíbily se mu luhy Nebrasky a usadil se v Crete, kdež v podzim v r. 1873 stal se společníkem v obchodu ve zboží smíšeném.

V podzimu roku 1873 oženil se pojav za manželku Marii Bayerovou z Chicaga.

Koncem roku 1875 vystoupil z obchodu a stal se cestujícím jednatelem "Pokroku Západu," když pak redaktor dřívější, p. Jos. Novinský, vzdal se redigování listu, ujmul postavení to, v kterém setrval. V červnu roku 1877 ujal se i vydavatelství listu toho, odkoupiv "Pokrok Západu" od jeho vydavatele, Rosewatera, a

stal se samostatným vydavatelem. Po několika letech úspěšného řízení listu toho prodal jej republikánské straně.

Ale muž takové energie, jakým byl Rosický, nemohl zůstati dlouho nečinným ve svém oboru. Stal se zakladatelem známého podniku Národní Tiskárny a vydavatelem Květů Amerických, jež později přeměnil v Osvětu Americkou. Nejvýznamnější publikace, jež mu děkuje za svoje založení, jest "Hospodář," vycházející od r. 1890, bez odporu nejlepší list toho druhu v řeči české vydávaný.

Pan Rosický súčastnil se vždy ruchu národního a my zde v Chicagu měli jsme příležitost často jej vídati, poněvadž nebylo žádné význačnější události, národní slavnosti, návštěvy některého vzácného hosta z Čech, sjezdu, a pod., aby sem nebyl přijel se osobně súčastniti.

Touhou p. Rosického bylo vytvořiti zde mezi námi instituci, jež by měla za úkol dodávati jinojazyčným, jmenovitě anglickým časopisům zprávy o našem národním životě, naší práci a snahách, a jež by zároveň byla pojítkem mezi česko-americkými časopisy. Vytvoření česko-americké korrespondenční kanceláře bylo jeho snem. Měl v tom směru několik spolupracovníků, a tak se stalo, že v létě minulého roku p. Frant. Korbel, český mecenáš, dlící v Praze, byv upozorněn některými články na ony tužby, oznámil p. Rosickému prostřednictvím p. Jana Fučíka, že dává obnos $1500 na založení a první rok vydržování takové kanceláře. Pan Rosický, jenž v tu dobu přijel do Chicaga na Všesokolský sjezd, nemeškal svolati schůzi prominentních krajanů, jmenovitě vydavatelů a redaktorů, a založil za jejich spoluúčasti Spolek Česko-americké Tiskové Kanceláře. Byv zvolen předsedou spolku, jmenoval ostatní členy pětičlenného výkonného výboru, jenž dnes administrativní řízení kanceláře provádí.

Kancelář, za jejíhož řiditele po konkursu zvolen dr. Salaba-Vojan, pracuje v zásadách a intencích Rosického. On to byl, jenž vypracoval návrh stanov, který byl s nepatrnými pozměnami přijat, dle nichž dnes kancelář pracuje.

Ale žel, že nebylo mu dopřáno potěšiti se výsledky dlouhého usilování svého, že nemohl býti svědkem toho, jak množství anglických listů, jmenovitě ony v Clevelandu, v Omaze, Milwaukee, Cedar Rapids a jinde přinášejí téměř pravidelně zprávy z českého života, dodané českou tiskovou kanceláří, a že si tato pozvolna, ale jistě, klestí cestu i do velkých a tak úzkostlivě zdrženlivých žurnálů chicažských a newyorských. Jak by se byl zaradoval, vida, jak česká kancelář uplatňuje svůj hlas i v takových listech, jakými jsou Daily News, Record-Herald, Inter Ocean a konečně i Tribune.

Nebylo mu dopřáno býti svědkem tohoto vítězství své myšlénky, ani toho, jak dnes — konečně po tolikaletém usilování — pražské časopisy přinášejí pravidelně zprávy z česko-amerického života, kanceláří posílané, ani jak tucet česko-amerických časopisů má v kanceláři té své zpravodajské ústředí pro zámoří i pro některé zdejší odbory; jak kancelář vzala do svých rukou systematické uvědomování česko-amerického lidu vzhledem k blížícímu

se censu, a účinně spolupůsobila při vymáhání národnostního uznání pro slovanské národy při sčítání lidu Spojených Států.

Za těch několik měsíců svého trvání vykonala Česko-Americká Tisková Kancelář velký kus práce trvalé ceny, vykonala více, nežli její upřímní, nepředpojatí propagatoři, vědouce, s jakými překážkami jí bude pracovati, si troufali očekávati — a její hlavní zakladatel, ač živ, nemohl se potěšiti těmito krásnými výsledky.

Právě ve dnech, kdy Č. A. T. K. vstupovala v činnost, začátkem prosince m. r., byl p. Rosický ve svém domově v Omaze sklácen na lůžko těžkou, osudnou chorobou, již nazvali lékaři zánětem mozkových blán. Po několik prvních neděl potácel se mezi životem a smrtí, pak, dík lékařskému ošetřování se začal stav jeho pozvolna lepšiti, byla již naděje na možné uzdravení. Ale naděje ta zklamala. Aniž by byl za celou tu dobu čtyř měsíců přišel k jasnému vědomí, skonal p. Jan Rosický, obklopen jsa žalem zdrcenými členy své rodiny, v sobotu večer v 6½ hod.

S ním odešel české Americe jeden z nejvýznačnějších pracovníků. Jeho život byl bojem, v němž vítězil.

Čest budiž památce jeho!

Pohřeb konati se bude v úterý dne 5. dubna t. r. o 2. hod. odpol. na omažský Čes. nár. hřbitov.

* * *

OMAŽSKÝ DOPISOVATEL SVORNOSTI.

JAN ROSICKÝ MRTEV.

Omaha, Neb., 3. dubna.

Včera večer v 6:30 hod. dokonal svoji životní pouť jeden z nejváženějších Čecho-američanů, Jan Rosický, řiditel Národní Tiskárny a redaktor Osvěty Americké a Hospodáře, po dlouhé, trapné, čtyři měsíce trvající chorobě, ve stáří 64 roků. Zesnulý krátce po dnu díkůvzdání v minulém listopadu byl stižen prasknutím žilky v mozkové bláně a od té doby stále kolísal mezi životem a smrtí, ač lékaři chvílemi nabývali naděje, že se jim podaří nemocného zachovati na živu, a bylo by se jim to snad podařilo, kdyby v poslední době nebyla se k tomu přidružila choroba jiná, jakýsi novotvar v dutině břišní, jehož odstranění vyžadovalo operaci, kterou však nemocný nemohl podstoupiti následkem velké sesláblosti, a proto smrt konečně slavila své vítězství.

Úmrtím Jana Rosického ztrácí česko-americký lid velmi mnoho, neboť byl mu zesnulý rádcem dobrým, spravedlivým a horlivým, a strážcem jeho dobrého jména ostražitým.

Jest mi zde uvésti několik slov o jeho působnosti mezi námi v Omaze. My zde budeme Jana Rosického postrádati velice, neboť nenajde se hned člověk, jenž by jej mohl nahraditi. Ne-

nahradí jej dlouho člověk ve veřejném životě našem, a nenahradí jej vůbec nikdo v jeho závodě, jehož byl duší, duší váženou a ctěnou. U něho dělníci nepracovali chvilku, nýbrž léta, dlouhá léta, a každý z nich s radostí dozná, že představený jeho byl mužem dobrého, citlivého srdce, a kde mohl, všude a každému pomohl. A lásku a úctu svou k zesnulému projevovali zaměstnanci jeho při četných příležitostech. Když odjížděl na příklad před několika roky s manželkou svou do Čech, uspořádali mu zaměstnanci a přátelé jeho na rozloučenou večírek, který věru zanechal v duši každého přítomného milou upomínku, neboť tolik upřímnosti málo kde nacházíme při gratulaci k veselé cestě a šťastnému návratu. Těšil se zesnulý na tu cestu mnohá léta, a my všichni, kteří jsme byli tehdy přítomni, z upřímného srdce přáli jsme manželům Rosickým všecky radosti a požitky, jež skytá návštěva do vlasti po dlouhých létech v cizině strávených.—A pracovníkem byl zesnulý jakých málo. Od časného rána do pozdního večera pracoval, a pracoval pilně, že to budilo často až úžas. Avšak píle jeho byla také odměněna. Závod tiskařský a vydavatelský, jejž řídil s velkou energií a schopností, postavil téměř na vrchol moderní dokonalosti, takže dnes je jedním z nejlepších v městě. Ovšem, nepřítomnosti jeho bude tam v budoucnosti mnoho pociťováno. — Přátelům svým byl zesnulý přítelem ideálním: věrným, vytrvalým a ochotným vždy pomoci, když toho potřeba vyžadovala. Stal-li se Rosický někomu přítelem, považoval se takový za šťastného, a to právem, neboť přátelství jeho vyvážilo cenu zlata. A zemře-li někdo, o němž takováto slova pravdivá možno pronésti, takový člověk žil život velký. Proto je pochopitelno, že ztráty jeho želeti bude všechen lid československo-americký a při vzpomínce na jeho odchod každý povzdychne: Pokoj popeli jeho; a čest budiž jeho památce!

Záhy po tom, když rozlétla se po české čtvrti bleskurychle zpráva o úmrtí Jana Rosického, počalo se mezi občany rokovati o tom, jaké kroky měly by býti zahájeny k uctění památky váženého rádce a přítele, a byla pak svolána hromadná schůze Čechův omažských a south-omažských do Sokolovny na dnes, v neděli, ve 2 hodiny odpoledne. Ve schůzi této byla projevena všeobecná soustrast nad smrtí váženého krajana a byl zvolen pětičlenný výbor, jenž má vypracovati příslušnou resoluci, jež bude uveřejněna v anglických i českých časopisech, pak tříčlenný výbor, jehož starostí jest postarati se, aby všichni obchodníci v české čtvrti po dobu konání pohřbu měli obchody své zavřeny. Pohřeb konán bude v úterý odpoledne a účastenství své ohlásila mimo Češstvo omažské a south-omažské též delegace Hlavní úřadovny Z. Č. B. J. ze Cedar Rapids, Ia., pak p. L. J. Palda, dr. Frant. Iška z Oklahoma City a p. F. J. Sadílek z Wilber.

J. V. MAŠEK.

AL. JANDA, SVORNOST, CHICAGO.

ČASOVÉ ÚVAHY.

Naši staří odcházejí,
druh za druhem padá, —
vzhůru, naše mladá chaso,
teď je na vás řada!

Tak maně mi zazvonily v paměti ty Sládkovy verše, když jsem dnes týden četl zprávu o smrti Jana Rosického.

Život náš česko-americký, jako vůbec život dnes všady, nepodléhá tak příliš dojmům, a když, bývají to dojmy toliko prchavé a spíše jen tak pro effekt, nicméně sotva se mýlím, řeknu-li, že smrt Jana Rosického přece jenom na hladině naší veřejnosti zvlnila kruhy hlubší.

Dalek jsem toho, čtenáři milý, abych tu psal snad nějaký nekrolog dojemný. Především bylo by na to už hodně pozdě a potom považuju vůbec všecky nekrology za cosi nejzbytečnějšího na světě. Aspoň tomu mrtvému jest to již věru málo platno a rovněž živí mívají z těch slov útěchy málo úlevy ve svém hoři, nebo zase málo porozumění pro zážeh bengálu nad shaslým životem. Když jest hrdina mrtev, má spadnout opona a dost, vždyť je nás tady jako much a čekáme všichni těch posledních věcí svých, a jestli na ně nečekáme, tedy jistě čekají ony na nás. Ovšem, práce člověka trvá i po jeho skonu, význam jeho trvá aspoň pro ty, kteří dovedou jej chápat.

A přece jenom . . .

Naši staří odcházejí,
druh za druhem padá . . .

Nejedná se tu toliko o zašlý život, ale tak mi připadá, jakoby loučila se s námi opět valná část naší minulosti česko-americké, ovšem nenávratně, jako při každé smrti, ale co horšího, také nenahraditelně. Lidé umírají a jiní vstupují na jich místa, mnohdy aby pracovali na nich ještě vydatněji nežli ti, kteří odešli, jenže tady jest to jiná věc.

Nedomnívej se, čtenáři, že snad nějaká rozcitlivělost ze mne teď mluví, já pro svoji osobu nejméně věru měl bych příčiny k pláči, ale přece jenom opakuji, že nám v muži tom odumřela valná část česko-americké minulosti a sice nenahraditelně. V tom právě vězí to hoře. Ani život jednotlivce, ani život nějaké doby není trvalý, musí zaniknout, ale při tom má býti nahražen životem jiným a pokud možno lepším — ale čím bude nahražena jednou poměrně nedlouhá ta minulost česko-americká?

Lze tu snad vskutku také zvolati slovy básníkovými: "Vzhůru, naše mladá chaso, teď je na vás řada!"? — nelze, to dosvědčiti musí každý, kdo poněkud jen hlouběji zadíval se do poměrů našich.

Nedávný skon jednoho z předních našich lidí skýtá tu příležitost, abychom si promluvili, ne snad o něm, o jeho osobnosti, ale zkrátka o nás všech, o tom, jak to s námi vypadá. A vypadá to věru špatně, čtenáři milý. Řekneš — "zase nějaký takový pessimismus," — ale čerta pessimismus, vždyť konečně každý je rád na světě, byl na něm rád třeba i Schoppenhauer, a naše národnost jest také ráda na světě i tady na tom novém, v Americe, což dokazuje mnohdy všelijak, ale při tom i mezi námi jest jakási dekadence, která zdá se býti nejen přirozenou, nýbrž div ne také žádoucí. Modernost se nás také dotkla ušlechtilou rukou svojí, ale příliš nás nezušlechtila. Slevili jsme hodně z požadavků duševního svého života, ano říci lze, že téměř všecko, uplyne ještě pár let a nikdo nebude chtít ani věřit zkazkám o naší pionýrské práci.

Rosický vedle řady přečetných přátel měl také nepřátele, to se rozumí, bez těch se člověk ani neobejde a bývají mnohdy i k užitku, ale ať dnes přítel nebo nepřítel za ním se dívá, každý v něm spatřovati musí význačný typ česko-amerického pionýra. Ráznost, pohotovost, svépomoc, umění využít trapných zkušeností, neúmorná vytrvalost v práci a jiné a jiné vlastnosti, to vše tvořilo z Rosického našeho pionýra. Ale někdo mohl by se tu ozvati "Nu dobrá, ale proč naříkati nad tím nynějším pokolením? Což nejsou v něm rovněž muži rázní, pohotoví, muži, kteří k význačnému postavení a velikému vlivu dospěli rovněž jen svépomocí, kteří prodělali též trapné zkušenosti a dovedli jich náležitě využít, a kteří, jak se říkává, dovedou též pracovati vytrvale jako bobři?"

Ano, ano, to já všecko uznávám a sám mohl bych uvésti některé význačné typy z toho novějšího našeho života. Dejme tomu tamhle pan František Svoboda z Clevelandu je také novinář, také "self-made man," energie má, že jest to až ku podivu, také prodělal dost trapných zkušeností a také dovedl z jich poučení případně vždy těžit a pokud vytrvalosti v práci se týče, ó jé, tu málokdo se mu vyrovná, ale přece jenom právě tu pozorujeme ten rozdíl mezi tím co bylo a co jest. Pan Svoboda v době poměrně kratší dosáhl daleko větších vnějších úspěchů nežli Rosický, aspoň těch úspěchů, jichž tolik si váží naše doba, ale všechen ten úspěch je právě jenom zevní, nějaké prohloubenosti nikdy nebylo a nebude v něm. A právě proto kladu ty dva muže proti sobě, jelikož vskutku jsou typem své doby a její poměrů.

Jsou to právě, abych tak řekl "mravní požadavky" naší doby, které se tak liší od požadavků doby minulé. Dnešní době dostačí i u nás charakter čistě obchodní, o ostatní nedá pranic. Rozšiřuj co nejvíc svůj závod, opatři si nové a nové stroje i ze svých lidí stroje udělej, zkrátka galvanisuj svůj podnik jako se galvanisuje někdy mrtvola, ale nějaké duše naprosto v něm není potřebí, naopak často ještě škodí.

Co dělat, čtenáři, taková dneska jest doba a nelze ji předělat, umdlí ti nejlepší bojovníci nebo odejdou, aniž by jinými nahraženi byli. Český Cleveland měl své pionýry a má dosud jednoho z nejzáslužnějších — ale pozorujte v jakých mělkých vodách pluje tam dnes ten duševní život. A tak tomu jest u nás všude a bude tomu stále hůř. Řečníme o pokrokové a osvětové práci, mnozí s největším úsilím a s nejlepší vůlí napínají pro ni síly své, ale všecko marno, neboť život náš jest právě v jakési osvětové dekadenci, opravdový zájem o duševní vývin tu není, a když někdy přece ten zájem se jeví, tu bývá spíše příznakem jakéhosi chorobného stavu. A u koho jeví se ten zájem? U několika lidí, kteří považují se za vyvolené v tom národě našem přistěhovaleckém, ale jdi jinak mezi lid a hledej v něm nějaké ty kulturní zájmy. Pravda, udržujeme tu ještě tu svoji národnost, ale tak se děje z jakéhosi pohodlí, jak kdysi pan Šnajdr trefně poznamenal — nu a potom ještě z jakéhosi "musu," ale nějaké krajanské přesvědčení a zvláště nějaké kulturní zájmy — není jich tuto. Nepochybně nešlo a nejde to jinak. Dělali jsme co jsme mohli, aspoň ti staří, ten kredit se jim zajisté musí dát, práce jejich zanechávala také dosti hluboké sledy, ale co jest to všecko platno, fatum vystěhovalců jest božstvo nevraživé a neúprosné, svoji oběť vybírá si bezohledně. Turgeněv má kdesi krásný obraz. Rybář lapne rybu do sítě, ale síť ponechává ještě ve vodě, i zdá se rybce, že jest volna a stále ve svém živlu, ale zatím jest přece jenom chycena, rybář vytáhne síť a je konec. S námi je to také tak. Pořád si myslíme, že ta naše národnost i tady jest ve svém živlu, ale zatím dávno jsme již v síti. Jsme úplně bezmocni, třeba se nám někdy zdálo, kdož ví co tady nesvedeme. Parníky jezdí dneska přes oceán báječnou rychlostí, zdálo by se, že spojení s bývalou vlastí a jejím kulturním životem bylo by tak snadné, že bychom mohli žíti s ní stále v jakémsi duševním spojení, ale zatím v minulých těch dobách, kdy výprava do Ameriky znamenala rozluku s vlastí pro vždy, ba jakousi pouť do živého hrobu, v bývalých těch dobách ono spojení s vlastí bývalo věru bližší nežli dnes, aspoň nebyli jsme si tak cizími všemi těmi kulturními zájmy. V nedávných letech tu a tam vznikla ještě snaha po obnovení toho spojení — oh, marné lásky snažení!

Marnou ta snaha život náš zde
s tím českým zámořským sblížit,
a smutno, že náš život odumřel tu,
aniž by dříve byl vyžit.

Sám dobře cítím, jaký beznadějný pessimismus vane z tohoto mého čtyřverší, ale to není snad jen nějaké koketování s tou naší národní bolestí, toť zkrátka pravda. Jak jsem již řekl, ti staří pionýři dělali co mohli, do posledních sil pracovali na vzdělávání našeho kulturního života a sami snad ani nepozorovali a nepozorují, že ten český kulturní život zde vlastně jest jen písčinou a že se na něm nedaří ničemu, leda tu a tam v trochu bohatší

půdě anebo v půdě notně zmrvené daří se takovým bylinám, které jsou horší plevele.

Zkrátka, čtenáři milý, i náš kulturní život se amerikanisuje a vše, co v něm bývalo ještě ryze českého, všecko to zaniká. Horovali jsme o jakýchsi vzájemných stycích kulturních se starou vlastí, kdežto naši pionýři — a to nejen ti, jimž v úděl dáno bylo vyšší vzdělání školní, nýbrž i ti, kteří pronikli v před vlastní silou, myslívali to s těmi styky daleko upřímněji. Na venek žili sice po amerikánsku, ale jejich cítění, celý vnitřní jich život býval českým. Dneska jest tomu naopak. Na venek mívâme někdy toho krajanského vlastenectví až běda, ale česká duše má tu na kahánku, a to třeba u babičky, která ani slova anglického nezná, jako třeba u mladíka s kollejním vzděláním.

Není to naše vina, přizpůsobujeme se té americké kultuře podle vesmírového zákona, dle něhož velké hmoty přitahují slabší. Mezi námi řečeno, milý čtenáři, americká svoboda jest tuze přísná paní, taková madam, která dovede své okolí dokonale ovládati. Teď nemám na mysli ty různé zákony a její zápovědi, nýbrž právě ten tichý, ale za to tím jistější způsob, jakým dovede všecky své děti učit svým moresům. Jenom se na nás ta svoboda podívá a my se hned chováme jak si přeje, ano ještě se navzájem předháníme v té ochotě zalíbit se jí a přizpůsobit se jí.

Tuze, tuze přísná dáma jest ta americká svoboda a neveselý jest kulturní život přistěhovalců. Ale konečně proč neveselý? Aspoň našemu pokolení se zdá, že jest ta kultura jeho mnohem blýštivější a na tu naši dívá se jaksi shovívavě, jako na cosi, co z jakési delikátnosti třeba chválit, ale co skutečně ani chvály nezasluhuje. Jenom nějaký virtuos a nějaká diva vzbudí pozornost, nu ale i při tom jest už čistě americká kultura. A dobře při tom pokolení nynějšímu i sebevědomí má dost. Nic nám jiného nezbývá, když se tak rozhlížíme po tom našem krajanském kulturním životě, nežli máchnout rukou a povzdychnout si dle ruského přísloví:

"Udělal jsi se hřibem — lez do košíku . . ."

AMERIČAN, CLEVELAND, OHIO.

JAN ROSICKÝ ZEMŘEL.

Po dlouhé a trapné nemoci dokonal jeden z nejstarších českých novinářů.

Česká Americká Tisková Kancelář oznámila nám telegraficky: "Jan Rosický, předseda České Tiskové Kanceláře, vydavatel "Osvěty Americké" a "Hospodáře," zemřel v sobotu o půl sedmé hodině večer v Omaze, Neb.

Zpráva ta překvapila, neboť ač stav nemocného považován byl co beznadějný, poslední dobu zněly zprávy, že nemocný opustil lože a daří se mu nad očekávání. Ve zprávě té spatřováno bylo aspoň trochu naděje, že podaří se tak energickému muži vyklouznout ze spárů smrti — naděje byla klamna.

V Janu Rosickém ztratila čes.-am. žurnalistika jednoho ze svých nejstarších a také nejschopnějších žurnalistů. Co nedostávalo se mu na vyšším školním vzdělání, nahradil pílí a trpkými zkušenostmi v životě. Co do schopnosti byl následníkem J. A. Oliveria, co do úspěchu jej zastínil. A když ke stáru vlastním přičiněním navzdor obětím, jež přinesl česko-americké literatuře, pomohl si trochu k bezstarostnější budoucnosti, ač dřel se od rána do noci, před několika měsíci stižen byl zánětem mozkové blány (meningitis). Dlouho vzdoroval smrti, dlouho tonul mezi životem a smrtí, až v sobotu večer odložil plodné péro na vždy.

* * *

Jan Rosický narodil se před 65 léty v Humpolci. Roku 1866 přijel do Chicaga, kde vstoupil co klerk do obchodu moukou a pící. Mlád a nadšen, súčastnil se národního ruchu, k jehož probuzení i povzbuzení značně přispěl co ochotník v tehdejší Lípě na Taylor ulici.

Při nezapomenutelném požáru r. 1870, kdy většina Chicaga lehla popelem, Jan Rosický odjel do Oregonu, kde pobyl několik měsíců.

Z Oregonu vracel se přes Omahu do Chicaga. V Omaze seznámil se s Václavem Šnajdrem, nestorem naší žurnalistiky. Šnajdr v dobu tu redigoval "Pokrok Západu" a Karlem Jonášem založeného "Amerikána." Oba listy splynuly a vydávány byly pod společnými jmény. Šnajdr seznav v Rosickém nadaného mladého muže, vyzval jej, aby usadil se v Nebrasce, kde zajištěnu má budoucnost.

As po tři týdny přispíval Rosický do časopisu. Popsal své

zkušenosti i vylíčil své názory o Oregonu — bylo to první pojednání v češtině.

Rosický vrátil se do Chicaga, nemoha však odolat Západu, vrátil se do Nebrasky. Usadil se v Crete, kde stal se společníkem obilního obchodu p. Jelínka.

Takový byl začátek Rosickýho v Nebrasce.

Když Šnajdr nabažil se redakčních slastí a povolán byl na východ, doporučil Rosického co svého nástupce. Jelikož Rosický byl v rozpacích, nabídnuta byla redakce Franku Boleslavovi Zdrůbkovi, který přijmul, přijel, dlouho však nevydržel v Omaze. Příčiny jsou známy.

Po odchodu Zdrůbkově r. 1874 převzal redakci "Pokroku Západu" Rosický. Tehdy byl majitelem časopisu zemřelý Rosewater, také krajan, který věnoval se svému listu "Omaha Bee," jejž přivedl k rozkvětu tak velikému, že časopis ten dosud je považován za jednoho z hlavních tlumočníků Západu.

Rosický octl se ve svém živlu. Byl tak schopným redaktorem jako obchodníkem. O osazení Nebrasky krajany má hlavní zásluhu.

Jen to bylo vytýkáno, že založil Západní Jednotu na úkor Č. S. P. S., výtka ta však byla křivdou, protože řády Č. S. P. S. na minulém sjezdu byly nuceny zavést pravidla a změny, jež tehdy doporučil Západ.

Bylo v povaze Rosického, že bezohledně trval na obrození našeho spolkového života. Měl přesvědčení, od něhož neustoupil. Když nepodařilo se mu u spolku starého, založil nový a neustál, dokud nezajistil mu budoucnost.

Po Jonášovi Oliverius a nyní Rosický. Jonáš a Oliverius byli zásadními protivníky. Potírali se při každé příležitosti. Jonáš byl nedůtklivým, Oliverius hnal své argumenty až k šílenosti. V létech 1876 boj mezi těmito novinářskými harcovníky dostoupil vrchole. Oliverius, vehnán byv do krajnosti, odpověděl tehdy Jonášovi: "Rej, sv...., nebo chcípneš." Jonáš odjel do Prahy co konsul, Oliverius také odjel a než minulo desítiletí z Oliveria stal se zuřivý demokrat a oba jsou pod zemí. Rosický také byl jedním z nejbojovnějších kohoutů na poli česko-amerického novinářství. Zprvu byl republikánským halapartníkem, pak přichytil se stříbrových demokratů a sváděl půtky s bývalými přívrženci. Byl ale v každém ohledu gentlemanem. Vášeň jevil jen pro dokázání svého přesvědčení, které bylo zásadní. Když činěny byly mu nabídky tak svůdné, jimž jiný nebyl by odolal, Rosický, ač tehdy vytloukal bídu s nouzí, je odmítl a zůstal svým. Znepřátelil si i Ed. Rosewatera, který v dobu tu byl všemohoucím politickým bossem Nebrasky. Tak neochvějným charakterem, takřka nadčlověkem, byl Jan Rosický!

Pohřeb vzorného, česko-amerického novináře.

V daleké od nás Omaze uložen byl v úterý dopoledne na Česko-národním hřbitově velký Čech, novinář Jan Rosický, z jehož poctivé novinářské činnosti mohl by si vzíti příklad nejeden jeho

dosud žijící soudruh — vydavatel. Hroudy na vždy zasypaly rakev s tělesnou schránkou, v níž do nedávna dlela duše tak šlechetná, duše, která nadšena byla pro vše dobré a poctivě české.

K poslednímu odpočinku přišla doprovodit svého miláčka celá česká Omaha, z blízka i zdáli státu a u rakve, vystavené v Sokolovně, vzdal mu poslední čest také nejeden český vlastenec a zástupci úřadovny Z. Č. B. J. Po truchlozpěvu sboru "Lyra" pronesl pohřební řeč p. L. J. Palda ze Cedar Rapids, jeden z nejlepších přátel zesnulého. Po něm promluvil jménem Těl. Jed. Sokol p. Václ. Fuks. Činnost zesnulého vylíčil četným americkým hostům, u nichž se Rosický těšil největší vážnosti, radní p. Berka v jazyku anglickém. Pohřební obřady v Sokolovně skončeny zahráním "Kde domov můj?" komorním kvartetem, načež tělesná schránka dopravena na hřbitov. Zde promluvili u otevřeného hrobu krajan p. F. J. Sadílek z Wilber, Neb., starý přítel zesnulého, za řád Palacký Z. Č. B. J. p. V. Tesař a pak p. Berka opět anglicky. Rakev spuštěna do hrobu za zpěvu Mendelssohnovy "Modlitby pod hvězdami." Bylo to loučení velmi, velmi smutné . . . Velkému Čechu, poctivci a ochránci českého jazyka budiž čestná památka!

* * *

DENNICE NOVOVĚKU, CLEVELAND, OHIO.

JAN ROSICKÝ ZEMŘEL.

Po dlouhé a trapné nemoci zemřel v Omaze v náručí milované manželky a u přítomnosti dětí svých a paní sestry jeden z nejstarších českých novinářů amerických pan Jan Rosický ve věku 65 let. Českému západu zemřel nejhorlivější zastance, nejvýmluvnější mluvčí a nejstatečnější přeborník. Rolnictvu českému zemřel zasloužilý vůdce, neúnavný povzbuzovatei a dobrý učitel. Západní Bratrské Jednotě zemřel její zakladatel a Čechům americkým obdivuhodný pracovník, jemuž práce byla nejen potřebou, ale skoro vášní.

Jan Rosický narodil se před 65 lety v městě Humpolci, proslulém kdys svým soukennictvím. Když však toto starodávné řemeslo podlehlo fabrické soutěži, město schudlo a se soukennictvím upadla i jiná řemesla, tedy i pekařství, jež bylo řemeslem otcovým. Mladý Rosický po odbytí obecné školy připravil se na školy reálné. Pro chudobu otcovu nemohl však dostudovati. Vrátil se tedy z Prahy domů, kde mu známí otcovi opatřili místo písaře. V 16 letech, povzbuzen řečmi o Americe, pustil se do toho eldorada, kde prý jitrnice rostly na plotech, s jinými Humpoleckými a usadil se prvé ve Wisconsinu. Když po roce přijeli za ním rodiče, pomáhal jim Jan vzdělávati divokou farmu — a zde měla

asi původ jeho potomní láska k hroudě a jeho snaha prospěti českým zemědělcům v pustinách západu se usazujícím. Tehdy zuřila občanská válka, která mladíka třeskem zbraní a dobrodružstvími mocně vábila, avšak rodiče nedali mu jíti na vojnu a on, vida že jeho rukou a zkušeností a jazyka anglického potřebují, zůstal s nimi.

Teprve později odebral se do Milwaukee a odtud po nějakém čase do Chicaga, aby se tam uchytil v obchodě, což se mu záhy podařilo. Nalezl místo v obchodě moučném a s pící a krmivem. Později založil si s jedním krajanem obchod samostatný, v němž mu kynula skvělá budoucnost, když zlý požár chicagský, jenž i jeho krám spálil, nadobro všecky vyhlídky zkazil. Nemaje z prvu chutě obchod vyhořelý obnovovati, pustil se k břehům Tichomořským, aby seznal Kalifornii, která tehdy ještě všecky podnikavější mladíky mocně vábila svou přírodní krásou a hlavně znamenitou příležitostí k náhlému blahobytu. Z Kalifornie dal se na sever do Oregonu, kterýž stát byl tenkráte teprve asi 11 roků starý a "ve státech" málo známý. Vraceje se z Oregonu do Chicaga, aby tam záležitosti své uspořádal, zastavil se v Omaze, kde redaktor tohoto listu tehdy se zdržoval, rediguje tam Rosewaterův "Pokrok Západu" a "Amerikána," a u toho se nějaký časek pozdržel, používaje prázdně své k zevrubnějšímu popisu Oregonu se zřetelem k usazování se na jeho úrodných pozemcích, zejména v údolí řeky Willamette, jež proslulo svou znamenitou pšenicí. Redaktor Šnajdr měl jej tehdy důtklivě k tomu, aby se usadil v Nebrasce, kterýž mladý stát sliboval nejen rolníkům, ale i bystrým a podnikavým obchodníkům rychlý úspěch, a bezpečnější, než daleký břeh tichomořský. Nevíme, jestli na radu naši, ale když se Jan Rosický z Chicaga vrátil, usadil se v Nebrasce, kterou od té chvíle již neopustil. Obchodník s obilím Jelínek v Crete, největším městě bohatého okresu Saline, vzal si J. Rosického za společníka. Když se Šnajdr odhodlal k odjezdu do Clevelandu, navrhl Rosewaterovi za svého zástupce buď Jana Rosického nebo Fr. B. Zdrůbka. Po odjezdu Šnajdra stal se však redaktorem "Pokroku Západu" ten poslednější, po jeho brzkém odchodu nastoupil p. Novinský a po tomto teprve Jan Rosický, jenž byl i jako horlivý a Ameriky již znalý republikán p. Ed. Rosewaterovi vítanější.

A od toho roku datuje se Rosického veřejné působení v České Americe, jež tisícům krajanů prospělo, jelikož jim ukázalo cestu k osamostatnění se na žírných prériích západu, — Nebrasky, Kansasu, Dakot. V tom spatřujeme hlavní zásluhu zesnulého českého novináře, zásluhu, jež má největší cenu praktickou a která mu asi nesporně přiznána bude i od odpůrců.

Nechtěje býti v područí Rosewatera, získal Rosický od něho český list koupí, načež jej neobyčejně zvelebil — učiniv jej z nejrozšířenějších českých listů na západě; a dovedl mu získati hojně odběratelů také v českých zemích.

Rosický zavedl totiž do českého novinářství ducha obchodního. Do té doby byly časopisy pokládány za takové nějaké evandělium, novináři za učitele a vědce. Rosický udělal však z no-

vinářství obchodní podnik — hlavně soustavou premií, jiš on tak velice rozvinul.

Vedle obchodního "Pokroku Západu" založil literární list "Americké Květy," podniknutí nezištné a dosti významné.

V politice šel vždy se stranou republikánskou a tu hájil často nejradikálnější směry její, čímž se mnohdykráte utkal s Jonášovou "Slaví" a Clevelandským "Pokrokem" a tímto listem. Polemiky ty zůstavily mnoho trpkosti na obou stranách. Později se Rosický ve svém republikánství značně umírnil, patrně následkem nějakých trudných zkušeností a sporem s vůdci strany v Nebrasce.

Založení a zvelebení "Hospodáře," výborného a zevně krásného čtrnáctidenníku, jest jeho největší novinářský čin.

Zbaviv se "Pokroku Západu," jejž koupila od něho republikánská strana, založil po nějaké době "Osvětu Americkou," která vydává na západě celou řadu místních odnoží. Založení Národní Tiskárny — nakladatelství, nejen tiskařství — bylo také jeho dílem.

Účastenství jeho v národním a svobodomyslném hnutí jest v čerstvé paměti. Ve sporu v táboře svobodomyslném stál Rosický na straně starého směru Zdrůbkova a Iškova. V Č. S. P. S. hrával značnou úlohu, vynikaje neúnavným hájením zájmů "Západu," jenž se domáhal nejen výhod, ale i nadvlády v Jednotě. Vzniklé proto spory vedly k založení tak zv. Západní Jednoty odštěpením se četných řádů od Jednoty Č. S. P. S., což se stalo po St. Paulském sjezdu, jenž svěřil Rosickému své organství, aby jej ukonejšil. Jednota ním založená velice zkvétá, hlavně jeho osobním přičiněním a také vlivem orgánu, jejž on redigoval na zásadě "podpory," kterou pokládal u podpůrných spolků za jedině oprávněnou.

Před rokem navštívil Čechy, kde byl všude rád viděn, obcuje s nejpřednějšími muži v národě. Byla to jediná a poslední jeho návštěva vlasti.

Čest budiž jeho památce!

Rodině pozůstalé vyslovujem také zde nejupřímnější soustrast.

JAN ROSICKÝ,

člen "Sokola" roku 1869.

NEW-YORSKÉ LISTY, NEW YORK, N. Y.

ZASLOUŽILÝ ČESKÝ NOVINÁŘ MRTEV.

Zakladatel Národní Tiskárny a vydavatel několika týdenníků, Jan Rosický, zemřel po delší nemoci.

Právníka pana Tomáše Čapka došel včera z Omahy, Neb., telegram o smrti zasloužilého českého novináře, Jana Rosického, jednoho ze zakladatelů Národní Tiskárny a vydavatele několika týdenníků českých v Omaze, Nebraska. Rosický byl všeobecně známou osobností v české Americe a všecku svoji činnost obrátil k vydávání poučných týdenníků, podílel se horlivě na českém spolkovém životě a nedá se upřít, že získal si mnoho zásluh o český život hlavně v západních státech české Ameriky.

V poslední době byl vážně nemocen a již před několika týdny mělo se za to, že sotva vyvázne z těžké nemoci. Avšak doufalo se přece, že se uzdraví, než v nemoci jeho v poslední době nastal náhlý obrat a v sobotu dne 2. dubna v 6 hodin 30 minut zemřel. Do Ameriky přijel snad před 40 roky a ihned se ujal činnosti novinářské plnou silou, takže záhy byl znám jako horlivý žurnalista. Vydával nejprve "Pokrok Západu," potom s některými svými přáteli založil "Národní Tiskárnu," která vydávala potom "Osvětu Americkou," "Hospodář," oblíbený a velice rozšířený to časopis českých farmářů, v pozdější době začal vydávat "Československý Obzor" a chicagské "Rozhledy" přešly také do "Národní Tiskárny." Byl také původcem založení Západní Česko-Bratrské Jednoty, která jeho přičiněním rychle vzrůstala. Jako každý pozoruhodnější muž má své odpůrce a nepřátele, tak měl i zesnulý pan Rosický. Než smrt srovnává všecka nepřátelství a tak všickni odpůrci jeho jistě uznají, že přece jen nežil tento horlivý novinář český nadarmo a že v české Americe něco vykonal. Rosický byl dobrým Čechem a lásku k českému lidu projevoval vždycky a všude.

Nemáme určitějších dat o jeho životě a proto se omezujeme jen na to, co je o zesnulém všeobecně známo. Ztráty tohoto zasloužilého muže želí jistě veliká řada přátel, kteří v poslední době s opravdovým zármutkem sledovali, jak se zdravotní stav pana Rosického horší. Budiž čest jeho památce!

* * *

Jana Rosického není více. — Zákeřná choroba sklátila jej v hrob. — Zemřel v Omaze, Neb., kde vykonal hlavní část svého životního díla jako žurnalista, jako Čech a jako člověk. Nám

zde na východě nelze prováděti soud nad výsledky jeho žurnalistické práce. Ale Omaha, celá Nebraska a celý český západ dovedou ji zajistě plně oceniti. Že měl i řadu odpůrců, to jest samozřejmé při vynikajícím postavení, jež vždy zaujímal v české veřejnosti. Ale ani ti odpůrci neupřou mu, že byl mužem pevné vůle, zdravého rozhledu, pracovníkem vytrvalým, Čechem upřímným. Do popředí vypracoval se vlastním přičiněním, vlastní silou. Časopisy jím založené a řízené jsou výsledkem žurnalistických schopností a neúnavné píle jeho. Pro povznesení českého lidu na západě vykonaly časopisy ty mnoho a konají dosud. Rosický byl praktickým, ale i svědomitým novinářem, jenž dovedl vystihnouti potřeby svého lidu, kterému snažil se sloužiti co nejlépe. Česko-americká žurnalistika ztrácí v něm jednoho z předních, zasloužilých pracovníků a želí upřímně jeho ztráty. Čest budiž jeho památce!

* * *

HLAS LIDU, NEW YORK, N. Y.

ÚMRTÍ ČESKÉHO NOVINÁŘE.

Prostřednictvím kanceláře pana Tomáše Čapka došla nás smutná zpráva z Omahy o úmrtí česko-amerického žurnalisty pana Jana Rosického, vydavatele a redaktora týdenníků Osvěty Americké, Rozhledů a řady jiných časopisů. Zemřel po delší nemoci na zánět mozkových blan, v sobotu večer v 6 hod. 30 minut. Pan Rosický, dlouholetý redaktor na americkém Západě, léčen byl panem drem. G. F. Šimánkem, který měl do poslední chvíle naději na uzdravení svého svěřence. Zesnulý Jan Rosický byl spolutvůrcem a prvním presidentem Česko-americké tiskové kanceláře. Po celou řadu let jest známá rozsáhlá jeho činnost na poli české žurnalistiky v Americe a nemůže ani býti doceněna. Vykonal velmi mnoho v nevděčném a dosud neuznaném povolání českého novináře. Odchodem jeho postiženy budou nemálo časopisy, jichž byl takořka duší.

K úmrtí Jana Rosického.

Zesnulý český novinář Jan Rosický narodil se před 65 léty v Humpolci. Do Chicaga přijel r. 1866 a pracoval jako klerk v obchodě s moukou a pící. Činně bral podílu na spolkovém životě. Po chicagském požáru odjel do Oregonu a odtud do Omahy, kde se seznámil s V. Šnajdrem, nestorem naší žurnalistiky a redaktorem 'Pokroku Západu," a K. Jonášem založeného "Amerikána." Již tehdy přispíval do obou listů a když se vrátil do Chicaga, nemohl tam zvyknouti a odebral se zpět do Nebrasky, kde v Crete vstoupil jako společník p. Jelínka do obchodu obilím. Brzy po odchodu

Šnajdra z Nebrasky na východ, převzal Rosický redakci Pokroku Západu. Od toho času datuje se působení Rosického jako žurnalisty. S novinářským působením dovedl i současně pěstovati obchodní stránku svých literárních podniků, a této okolnosti děkují listy jím vydávané svůj úspěch.

Z listů vydávaných Rosickým zaujímá Hospodář význačné místo, jest to list, který můžeme v tom směru nazvati nejlepším českým hospodářským listem. Od roku 1890, kdy byl založen, jest časopis ten vítaným hostem i v těch nejodlehlejších samotách.

Rosický zúčastnil se horlivě ruchu národního i spolkového, každý podnik náš našel v něm ochotného a energického pracovníka.

Utvoření Česko-Americké Tiskové Kanceláře bylo u větší části jeho dílem — byl také prvním předsedou, pohříchu když kancelář uvedena byla v činnost, nucen byl Rosický ulehnouti na lůžko, z něhož více nepovstal.

V podzimu roku 1874 oženil se, pojav za manželku Marii Bayerovou z Chicaga.

S Rosickým odchází z amerického českého světa jedna z nejvýznamnějších osobností. Jeho život byl jako všech průkopníků velmi pohnutý a bohatý na úspěchy i zklamání. Zemřel na zánět mozkových blan, nemoc trvala po celé čtyři měsíce a za celou tu dobu nenabyl jasného vědomí.

Pohřeb konal se minulé úterý dne 5. dubna o 2. hodině odpolední na omažský český národní hřbitov.

Pohřeb Jana Rosického.

V úterý pohřben byl v Omaze Jan Rosický za neobvyklého účastenství tamějších krajanů. Ve smutečně vyzdobené síni Sokolovny stála věnci zakrytá rakev. Síň záhy počala se plniti upřímně tesknícími krajany a krajankami, kteří přišli, aby tomu, jejž po tak dlouhá léta znali jako neohroženého bojovníka, hlasatele svobody a nadšeného pracovníka na osvětném poli, prokázali poslední čest, jakou lidem na zemi prokázati lze a v hlubokém pohnutí byli přítomni okamžiku, kdy posmrtná schránka Jana Rosického byla odnášena k odpočinku nad jiné trvalému. Krátce po druhé hodině, když se dostavila rodina zesnulého, byla zahájena smuteční slavnost nádhernou hrou komorního kvarteta.

Mezitím se tvořil před Sokolovnou průvod, na kterém byly korporativně zastoupeny následující spolky: Těl. Jed. Sokol, řád Palacký Z. Č. B. J., řád Slovan Z. Č. B. J., Podp. Sokol Tyrš a Svobodná Obec. Velké davy lidu doprovázely Rosického na poslední cestě až k chvíli kdy dunivě dopadaly hroudy na rakev. Množství květin a věnců darovaných přáteli posíláno bylo do nemocnic a ku potěšení opuštěných sirotků.

DOMÁCÍ NOVINY, CLARKSON, NEB.

JAN ROSICKÝ.

Jana Rosického, vydavatele a hlavního redaktora Osvěty Americké a Hospodáře a zároveň předsedy společnosti Národní Tiskárny v Omaze, není již více. Zemřel po několika měsíční nemoci v sobotu 2. dubna o půl sedmé hodině večer, jsa stár 64 roků. Pohřeb jeho odbýván byl v úterý odpoledne za velmi velikého účastenství lidu z Omahy a i hodně daleko z venkova. K věčnému odpočinku uložen byl na český národní hřbitov v Omaze. Tělesné jeho pozůstatky převezeny byly z domu smutku do Sokolovny, kdež u rakve promluvili v české řeči pan Lev Palda a redaktor Fuks a v anglické řeči soudce Berka, na hřbitově pak pan Frank J. Sadílek a za Z. Č. B. J. pan Tesař. Podobného pohřbu, jaký měl zesnulý Jan Rosický, česká Omaha ještě neměla. Životopis Jana Rosického podáme v příštím čísle.

* * *

V minulém čísle přinesli jsme smutnou zprávu o úmrtí po celé české Americe známého novináře a nakladatele, Jana Rosického. Dnes pak podáváme v krátkých rysech jeho životopis.

Jan Rosický narodil se 17. prosince r. 1845 v Humpolci v Čechách a byl tedy při své smrti 64 let stár. Chodil do obecní školy ve svém rodišti a do I. a II. třídy školy reálné v Praze. V 16ti letech vystěhoval se do Ameriky, kdež až do konce roku 1864 (po 4 léta) pracoval na farmě ve Wisconsinu. Odtud odebral se do Milwaukee a po šesti měsících do Chicaga, kdež si později zařídil kořenářský obchod. Účinkoval též na českém divadelním jevišti až do r. 1871, kdy se pustil na západ a ztrávil dva roky na pobřeží Tichomořském, hlavně ve státech Oregonu a Kalifornii. Roku 1873 usadil se v Nebrasce a zařídil si smíšený obchod v Crete. Do Omahy přišel r. 1876 a ještě téhož roku převzal redakci časopisu "Pokrok Západu," který založil a vydával od r. 1871 také již zemřelý E. Rosewater, český Israelita a jeden z nejpřednějších novinářů a politiků nebraských. Roku 1877 Rosický list tento koupil a Rosewater vydával pak svoji "Omaha Daily Bee," jež jest do dnes nejlepším denníkem omažským. Jan Rosický chopil se s chutí práce a Pokrok Západu samostatně vedl a vlastnil až do r. 1889, kdy vyprodal jej z několika krajanů sestavené společnosti, která později byla změněna na společnost "Národní Tiskárny" (National Printing Company), jejímžto předsedou a řiditelem byl Rosický až do své smrti.

V Omaze uzavřel též sňatek s chotí svou, která se za svobodna

jmenovala Marie Bayerova a narozena byla v Klatovech v Čechách. Do Ameriky přijela v 18 letech, roku 1869 Rosický seznámil se s ní v Chicagu. Měli spolu osm dítek, ze kterých čtyři jsou na živu. Syn Jan jest již ženat a jest zaměstnán u Nebraské telefonní společnosti v Omaze, mladší Ladislav a dcera Růžena jsou zaměstnáni v závodě Národní Tiskárny a dcera Emma je učitelkou na školách v Omaze.

Roku 1884 začal Rosický vydávati mimo P. Z. časopis "Květy Americké," zábavný měsíčník obrázkový, kterého vyšly pouze 3 ročníky za redakce Jaromila Květenského (F. Ringsmuth).

Od října r. 1887 do listop. r. 1900 vydával "Knihovnu Americkou," kterou nahraditi chtěl Čechům americkým krvavé romány, které ještě do dnes některými nesvědomitými nakladately jsou rozšiřovány. Romány v časopisech Rosického byly vesměs dobré a cenné. Roku 1890 vydal 1. číslo praktického časopisu rolnického, "Hospodáře," který až do dnes vychází.

Roku 1892 začal vydávati Rosický Pokrok Západu dvakráte týdně a r. 1900 prodal jej společnosti, která ho až po dnes vydává.

Sám pak vydával nové "Květy Americké," týdenník obsahu zábavně poučného, redigovaný J. Valáškem. Po odchodu tohoto do Clevelandu Květy Americké zanikly, ale znovu byly založeny pode jménem "Osvěta Americká." Časopis tento byl utvořen z "Osvěty," kterou Rosický koupil od St. Kostoryze. Osvěta Americká až do dnes vychází s místními listy jako Wilberské Listy ve Wilber, Český Obzor ve Schuyler, Kansaské Listy, Minnesotské Noviny, Česko-Slovanský Obzor (pro Oklahomu a jih), a Rozhledy (pro Chicago a východ). Rosický byl svobodář a co politiky se týče, dokud vydával Pokrok Západu, byl republikánem, později demokratem. Tím směrem nesly se též jeho listy, které měly nátěr protináboženský.

Rosický byl velice činným ve spolkovém životě česko-americkém, byl jedním ze zakladatelů Z. Č. B. J. a T. J. S. v Omaze a jako občan počítán byl mezi nejpřednější muže Omahy i celé Nebrasky.

Nedávno založená Česko-Americká Tisková Kancelář byla též jeho dílem.

Jan Rosický zemřel po dlouhé a trapné nemoci, čtyry měsíce trvající, dne 2. dubna 1910 v Omaze.

Čest budiž jeho památce.

SVOBODA, LA GRANGE, TEXAS.

JAN ROSICKÝ MRTEV.

Po delší nemoci na zánět mozkových blan, dokonal svou životní pouť jeden z nejstarších česko-amerických novinářů, vydavatel "Osvěty Americké" a "Hospodáře." Zemřel minulé soboty dne 2. dubna asi v 6 hodin večer.

Jan Rosický narodil se v Humpolci, v kraji čáslavském v Čechách, dne 17. prosince 1845. Jeho otec byl chudým pekařem, takže nemohl svému synkovi, jedinému to hochovi ze tří dítek, poskytnouti valného vzdělání. Vychodil 3 třídní obecnou školu a ostatní vzdělání nabyl jednak navštěvováním reální školy v Praze, jednak soukromým vyučováním. Avšak nuzné poměry jeho otce nedovolovaly, aby hoch dále studoval, a tedy byl nucen zůstati doma. Roku 1861 se vydal se svým strýcem na cestu do Ameriky. Bylo mu tehdy asi šestnáct roků. Usadili se v české osadě při Muscoda, Wisconsin. Následující zimy přijeli sem jeho rodiče, a zakoupili si malou farmu, kterouž Jan po tři roky pomáhal zdělávati. Právě tehdy zuřila občanská válka, ale jelikož byl jediným synem svých rodičů a jejich podporou, tito mu nedovolili, aby se jí co dobrovolník súčastnil. Po tříletém pobytu na venkově vznikla v něm touha podívati se dále do světa. Odebral se do Milwaukee, Wis., ale tam se dlouho nezdržel, a odebral se do Chicaga, kde strávil asi 7 roků. Zabýval se jednak obchodem, aneb pracoval pro různé obchodníky, a pak si zařídil přeplavní a pojišťující jednatelství. Při tom byl činným ve veřejném a národním životě, a dopisoval do "Slavie" a "Národních Novin" v St. Louisu. Když později "Národní Noviny" byly přeloženy do Chicaga, stal se spolupracovníkem redaktora Sládka.

Při velkém požáru roku 1871 přišel takřka o všechen svůj majetek. Rozmrzen nad ztrátou výsledku své dlouholeté práce, odejel do Kalifornie, kde se nějaký čas zdržel, a pak do Oregonu. Avšak dlouho tam nevydržel, touha po větší společnosti a činnosti hnala jej zpět. Usadil se v Crete, Neb., roku 1873 a stal se spolumajitelem obchodu. Téhož roku se oženil, pojav za manželku Marii Bayerovou z Chicaga. Koncem roku 1875 vzdal se obchodu a stal se cestujícím jednatelem "Pokroku Západu," a když pak dřívější redaktor Jos. Novinský vzdal se řízení listu, stal se jeho redaktorem. Roku 1877 koupil tento časopis od jeho vydavatele, Rosewatera, a stal se samostatným vydavatelem. Po několika létech jej však prodal republikánské straně.

Pak se stal zakladatelem "Národní Tiskárny" a vydavatelem "Květů Amerických," kteréž později proměnil na "Osvětu Americkou" a "Hospodáře," který začal vydávati roku 1890.

V něm vznikla myšlénka založení Česko-Americké Tiskové Kanceláře, a také jeho přičiněním byla založena.

Žel však, že mu nebylo dlouho těšiti se z výsledků své práce, neboť právě, když Česko-Americká Tisková Kancelář vstupovala v činnost, byl upoután těžkou chorobou na lůžko, z níž se již nevzpamatoval, a kteréž podlehl k žalu a zármutku své rodiny a svých četných přátel, a celé české Ameriky vůbec. Naše národnost má opět o jednoho horlivého pracovníka méně. —

Budiž čest jeho památce!

* * *

TEXAN, GRANGER, TEXAS.

JAN ROSICKÝ MRTEV.

Čecho-Slované v Unii želí předčasného odchodu upřímného přítele, rádce a učitele.

(Telegrafická zpráva Č. A. T. K.)

Chicago, Ill., 3. dubna. — "Texan," Granger, Texas; Jan Rosický, řiditel Česko-Americké Tiskové Kanceláře, zemřel v sobotu o 6:30 večer.

Depeše tato, došlá včera večer, bolně se nás dotkla, ač dříve či později byla k očekávání. Netroufali jsme, že by choroba taková zánět mozkových blan, jíž p. Rosický od 4. prosince trpěl, dala vzpamatovati se muži duševně přepracovanému.

Není druhého Slovana v Unii, který v duševní činnosti a snaze krajanům svým prospěti, mohl by se Rosickému rovnati. Radil jednotlivcům, ujímal se celé naší národnosti, kdekoli mínil, že jí křivděno, bral pilnou účast na každém národním hnutí, bral účast v politice — a to vše plnil mimo své těžké povinnosti řiditele Národní Tiskárny v Omaze, vydávající dva velké časopisy, "Hospodář" a "Osvětu," jež stálého jeho dozoru a pilné práce vyžadovaly. Divíme se s jinými, kdo jej znali, kterak mu možno bylo tolikerým povinnostem dostáti. A dostál jim vždy.

Na poli česko-amerického novinářství pracoval téměř 40 roků — doba dosti dlouhá, aby zničila nervy ocelové a podryla zdraví skálopevné. Vzdor všemu nevděku, který jest upřímnému pracovníku novinářskému jedinou odměnou, pracoval do vyčerpání posledních sil.

Ztrácíme v něm mnoho, velmi mnoho, neboť není nikoho, kdo by místa jeho zaujal.

Čest památce jeho!

KEWAUNSKÉ LISTY, KEWAUNEE, WIS.

JAN ROSICKÝ MRTEV.

Zpráva ta překvapila, neboť ač stav nemocného považován byl co beznadějný, poslední dobou zněly zprávy, že nemocný opustil lože a daří se mu nad očekávání. Ve zprávě té spatřováno bylo aspoň trochu naděje, že podaří se tak energickému muži vyklouznout ze spáru smrti — naděje byla klamna.

V Janu Rosickém ztratila česko-americká žurnalistika jednoho ze svých nejstarších a také nejschopnějších žurnalistů. A když k stáru vlastním přičiněním navzdor obětím, jež přinesl Česko-americké literatuře, pomohl si k trochu bezstarostnější budoucnosti, ač dřel se od rána do noci, před několika měsíci stižen byl zánětem mozkové blány (meningitis). Dlouho vzdoroval smrti, dlouho tonul mezi životem a smrtí, až v sobotu večer odložil své péro navždy.

* * *

SLOVENSKÝ DENNÍK, PITTSBURG, PA.

Ján Rosický, vydavatel' "Osvety" a "Hospodára" v Omaze, zomrel dňa 2. aprîla o pol siedmej hodine večer. Rosického pred niekol'ko mesiacmi zastihla mrtvica na modzog, iní zase písali, že dostal zapálenie mozdgovej blany a od toho času nachodil se medzi životom a smrťou. Len po tieto dni Hospodár písal, že sa stav jeho natol'ko zlepšil, že lékari dovolili, aby sa cez poludnie prešiel po slnkom osvetleney chodbe. Rosický narodil sa v Humpolci, v Čechách. V Omahe prevzal správu "Pokroku Západu" a pozdejšie započal vydávať "Osvetu Americkú" a "Hospodára." Tlačiarňa jeho je skvele zariadená. Žil 64 rokov.

* * *

KLATOVSKÉ LISTY, KLATOVY, ČECHY.

Z české Ameriky. Národní radu čes. došel telegram od česko-americké tiskové kanceláře v Chicagu, Ill., že v Omaze, Neb., zemřel dne 2. dubna známý česko-americký předák a předseda téže kanceláře p. Jan Rosický, vydavatel českých listů v Omaze, Nebr. Pan Rosický byl jedním z nejstarších vystěhovalců čes. v Americe. Znali jsme pana Rosického osobně, jako muže bodrého veskrze pokrokového. Byl majitelem "Národní Tiskárny" v Omaze, Nebr., vydavatelem "Osv. Amer.", zástupcem přeplavní omaž. společnosti atd. Věděli jsme o jeho churavosti a proto nás potěšilo v posledním čís. "Osv. Am." ze dne 16. března t. r. uveřej-

něných několik nadějíplných slov o jeho stavu: "Nemoc pana Rosického stále pokračuje k lepšímu, ač ovšem pomalu a bude dlouho trvati, než bude možno přinésti zprávu o uzdravení." A dnes jest již mrtev. Škrt neúprosný učiněn nad veškerou činností jeho hlahodárného žití. — Zemřelý byl upřímným Čechem — Čechem ve skutcích, nejenom ve slovech. — Mnohému našinci, hledajícímu za Oceánem nový domov, nejen radou, ale i skutkem přispěl. Byl zajisté mužem veskrze řádným, kterému nemohl nikdo poctivě smýšlející býti nepřítelem a předce v tomtéž čísle uveřejněný dopis, který níže otiskujeme, svědčí o čemsi bolestném, s čím setkáváme se bohužel dosti často i u nás. Část jeho doslovně zní:

"Munden, Kan. — Především vyřiďte srdečný pozdrav panu Rosickému a jeho manželce s přáním, aby se pan Rosický ke své i své rodiny radosti zase pozdravil. Paní Rosická jistě v jeho nemoci vytrpěla mnohé strastné a starostné chvíle. Těší mne, že se pan Rosický zase pozdraví. Pozorovala jsem i v jeho případě nemoci, že mu byla přidána rána lživým jazykem a to snad ještě od dávného známého. Myslím, že ďábel sám nemá žádnou moc, ale skrze lidi lživé, klevetné a nesvědomité svou moc provozuje. Takoví lidé jsou horší než-li satan sám, neboť tomu by se člověk vyhnul. Všetečkové však, pochlebníci a klevetníci, nikdy nespí, dokud někoho k pádu nepřivedou. Pak svoji oběť přináší panu satanovi, aby byli od něho obdarováni. Ale doufám, že i na takových lidech se jednou splní přísloví: "Čiň čertu dobře, peklem se ti odmění."

Pan Rosický odešel, ale řada jeho přátel a spolupracovníků uchová jej zajisté v dobré paměti a pokračovati bude nadále v tom upřímném, vlastenecky bodrém duchu jeho. — Čest budiž památce jeho!

* * *

ČESKÉ LISTY HOSPODÁŘSKÉ.

Vydávané v Praze, Čechy.

Dne 2. dubna zemřel známý americký žurnalista a vůdce Čechů v Omaze pan Jan Rosický, zakladatel amerického, oblíbeného zemědělského časopisu "Hospodář," ve stáří 64 roků. Pohřben byl s okázalou poctou za obrovské účasti svých krajanů. Život jeho byl velmi činnorodý. Narodil se 17. prosince 1845 v Humpolci; jako 16-letý jinoch odstěhoval se do Sev. Ameriky; tam zprvu pracoval se svými rodiči na malé farmě v okresu Grant, Wis., později odebral se do Milwaukee, po té do Chicaga a posléze působil v Omaze. Byl velmi čilý, obratný žurnalista; r. 1890 založil odborný list "Hospodář," kterýž svojí přičinlivostí a pěstováním směru praktického, přivedl ku dokonalosti. Jan Rosický stál v čele "Národní Tiskárny" (National Printing Company) v Omaze a celé řady tamních národních spolků. Velikých zásluh získal si o organisaci svých krajanů na půdě americké, u nichž těšil se všeobecné lásce a vážnosti. Zásluhy jeho zachovají Češi američtí u vděčné paměti.

WORLD HERALD, OMAHA, NEBRASKA.

JOHN ROSICKY DIES AFTER LONG ILLNESS.

Well Known Pioneer Bohemian-American Passes Away.

HAD BEEN ILL SINCE DECEMBER 4.

Was Prominent Editor.

John Rosicky, president of the National Printing Company and one of the pioneer Bohemian-Americans of the west, died at his home, 1015 William street Saturday night after a long illness. December 4, last, Mr. Rosicky was stricken with paralysis. He had remained in a comotose state most of the time since up to his death.

Mr. Rosicky was 64 years of age. He had been a hard worker since young manhood in literary pursuits and was, even up to the time he was stricken, editor of more than one publication. He was a man of vigorous frame and constitution and had continued in active life almost without cessation since he first came to America from his native land.

Mr. Rosicky was born in Humpolec, Bohemia, in 1845. He came to America in 1861, going to Grant county, Wis., where he engaged in farming. He continued in that vocation until 1865 when he went to Milwaukee. He remained in Milwaukee but six months going thence to Chicago, where he opened a wholesale flour and feed establishment. In 1870 he opened a grocery in Chicago, discontinuing the feed business. The great Chicago fire burned him out and he left there in 1871 and went to California, Oregon and other western states. He returned and settled in Crete, Neb., in 1873, where he opened a general store. January 1, 1876, he came to Omaha and began his newspaper career as business manager of the Pokrok Zapadu, which he published up to 1900. The paper was established in 1871 by E. Rosewater of the Bee. It was a three-column folio, published bi-monthly. The paper bore the date of Omaha, but was printed in Iowa City, Ia., for several years. In April, 1876, Mr. Rosicky became editor of the paper. In the meanwhile the paper became a weekly. In June Mr. Rosicky purchased it from Mr. Rosewater. In 1900 Mr. Rosicky sold the paper to the Pokrok Publishing Company. Mr. Rosicky was at the time of his death editor of Osveta Americka and the Hospodar. He was a hard worker for the elevation of the Slavonic races in America.

Mr. Rosicky leaves a wife, two sons and daughters. He

was a member of Palacky, No. 1., Z. C. B. J., and of the Omaha Tel. Jed. Sokol. Funeral arrangements have not yet been announced.

LAST TRIBUTE PAID TO JOHN ROSICKY.

Hundreds of Friends of Pioneer Bohemian-American Attend Funeral Yesterday.

Addresses Made by Close Friends—Something of His Work in Omaha.

The funeral of John Rosicky, president of the National Printing Company and one of the best known pioneer Bohemian-Americans of Omaha and the west, who died Saturday evening, following a long sickness, was held Tuesday afternoon at 2 o'clock from the Bohemian Turner hall, 2216 South Thirteenth Street.

The hall was crowded with prominent citizens of Omaha and friends, neighbors and acquaintances of Mr. Rosicky, who gathered to pay the final tribute to the memory of their esteemed fellow citizen. The casket in the center of the hall was covered and surrounded by wreaths and bouquets of marvelous beauty, and the stage was a profusion of lilies, roses, tulips and carnations.

Prominent among the floral tokens was a huge shield representative of the American flag, formed of lilies, red and white carnatios, tulips, roses and violets, the arrangement of the flowers in the center forming the initials J. R. This offering was the gift of the National Printing Company, the card bearing the inscription, "To Our Co-Worker and Friend," from the board of directors and employees of the National Printing Company. It was very beautiful.

Tribute From Friends.

The first speaker was L. J. Palda of Cedar Rapids, Ia., a friend of Mr. Rosicky for forty years. He paid an eloquent tribute to the departed in the Bohemian tongue. He was followed by V. Fuks, connected with the Osveta Americka, one of the papers edited by Mr. Rosicky, at the time of his death, who also used the mother tongue in giving his words of condolence to the gathering.

Judge Berka was the last speaker. He has known Mr. Rosicky for twenty-seven years. He viewed some of the principal events in the career of the pioneer, his tribute being addressed in English.

Mr. Rosicky was born in Humpolec, Bohemia, in 1845. He came to America with his parents at the age of 15, and engaged in farming in Wisconsin. He continued in that vocation until 1865, when he went to Milwaukee, going from there to Chicago,

where he opened a wholesale flour and feed store. In 1870 he discontinued this establishment to engage in the grocery business.

He was one of the sufferers from the great Chicago fire, but with undaunted courage, set himself to regain his standing in the business world. After locating in California, Oregon and other western states, he came to Nebraska, first locating at Crete, where in 1873 he opened a general store.

January 1, 1876, he came to Omaha and opened his newspaper career as editor of the Pokrok Zapadu, which he published up to 1900. This paper was established by E. Rosewater, but after Mr. Rosicky had been with him one year, he became editor and manager. In the meantime, he established the National Printing Company, a concern doing a general printing business.

At the time of his death, he was the editor of the Osveta Americka and the Hospodar, and his writings atracted the attention of his countrymen in all parts of the world, having an especially large circulation in the western part of the United States. He threw all of his energy and vitality into his business, and as a natural leader, was always found fighting the battle for humanity.

Interested in Fraternities.

He took great interest in fraternities, helping to organize the Western Bohemian Association, and was an authority on all matters pertaining to this organization. Speaking of his death, Judge Berka said that John Rosicky was a man who had not lived in vain, that his good deeds and good works would live after him.

He described him as a man, who had a compass and a rudder and an anchor, and said that it was a set of sails and not the gales that told him which way to go. And if he sometimes rode against the storm of public opinion, Judge Berka thought he had invariably been justified by the turn of events. In closing he paid a warm tribute to the departed, referring to him, as one whose place in the hearts of those present, none other could fill.

The sympathy of the many in the hall, for the bereft wife and her two sons and daughters, and the sincerity of the sorrow felt at the death of Mr. Rosicky was manifest, a large number making no attempt to check the tears, as the speakers discoursed on the merits of the citizen, whose loss is felt so keenly in Omaha.

The funeral was attended by as many as could find room in the hall and a large number, who could not gain entrance, remained on the outside, during the services. The mayor and a number of the other city officers and many business men were present, and a large number of out-of-town friends were in attendance.

The members of the two Bohemian clubs, to which Mr. Rosicky belonged, the Omaha Tel. Jed. Sokol and Palacky, No. 1, Z. C. B. J., had a prominent part in the funeral, which they

attended in a body. Music by four violinists was furnished. Among the honorary and acting pall-bearers were: Fred W. Wallwey, F. J. Kutak, K. W. Bartos, Henry Hoffmeister, J. H. Carse, J. Em. Kroupa, J. J. Mik, F. Jelen, F. W. Slama, Anton Hudecek and J. Steiger.

The burial was in the Bohemian cemetery. All of the loose flowers, bouquets and floral offerings generally except set pieces, that were sent to show the love of the givers for John Rosicky, were gathered up after the funeral—a full wagon-load—and distributed to the various hospitals.

* * *

OMAHA DAILY BEE, OMAHA, NEBRASKA.

JOHN ROSICKY PASSES AWAY.

Well Known Bohemian Editor Dies After Four Months' Illness.

THIRTY YEARS IN OMAHA.

Had Been Active Until the Sickness Overtook Him, Which Resulted in His Death Saturday Evening.

John Rosicky, head of the National Printing Company and editor of Hospodar and Osveta Americka, prominent Bohemian publications of this city and state, died yesterday evening at 6:30 at his home, 1015 William street. He had been ailing for about four months. His medical attendant was Dr. Geo. F. Simanek and Drs. Coulter and Dunn were called in consultation. Mr. Rosicky was 64 years of age and had been a prominent figure in Bohemian circles in Nebraska for over thirty years. He was an ardent believer and advocate of healthful physical exercise and early took a conspicuous part in the organization of the Bohemian athletic associations of Nebraska and the trans-missouri country, and the success of these organizations today is due very largely to his genius and enthusiasm.

He was a man of broad and liberal temperament and did not hesitate to express himself on great public topics, not merely through the newspapers, with which he was associated, but on the stump as well. Prior to his connection with the Osveta Americka, he was the proprietor of the Pokrok Zapadu, the weekly republican periodical, that was established in Omaha in 1871 by the late Edward Rosewater.

Although in late years they drifted apart, John Rosicky and the late Edward Rosewater were long close associates, and men who possessed a peculiar unanimity of views. During the famous anti-prohibition campaign of 1890, Mr. Rosicky stumped the state against prohibition, speaking in practically every

Bohemian community in the state. The effect of his eloquence was manifest in these communities, when the returns came in. He was in no sense a radical in his views or expressions, and even in the stronger prohibition localities where he spoke, he was given credit for sincerity and a broadness of view, that was accorded few other speakers representing that side of the question.

John Rosicky was born in Bohemia in 1845. He came to Omaha in 1880, and at once entered into its business activities, in which he thereafter continued until, like his friend, Edward Rosewater, he died in the harness.

Few Bohemian-Americans in Omaha were more widely known and esteemed, than John Rosicky. He was a member of the Bohemian lodge of the Western Fraternal Union, and was also a member of the Bohemian Turners, of which latter organization he was the virtual founder.

He is survived by his widow and two sons. Of the latter, Walter has been associated with his father in the newspaper business for many years. John G. is connected with the Nebraska Telephone company as electrician.

HUNDREDS PAY TRIBUTE AT JOHN ROSICKY FUNERAL.

Services for Burial of Prominent Omaha Bohemian Held Yesterday Were Largely Attended.

Several hundred persons, among whom were a number of distinguished men of the city and state, packed the Bohemian Turner hall at the funeral of John Rosicky Tuesday afternoon.

The services opened impressively at 2 o'clock, with an oration in Bohemian, by L. J. Palda of Cedar Rapids, Ia. Mr. Palda had been a life long friend of Mr. Rosicky, the two having known each other since they were school children in their native land. V. Fuks, editor of Osveta Americka, the Bohemian periodical, of which Mr. Rosicky had been publisher, followed with an address over the bier. In his address in English, Councilman Louis Berka expressed the deep respect felt for the deceased. Mr. Berka, with references to the accomplishment of the deceased Bohemian, told how he had stood out as a figure in Omaha and Nebraska.

The active pall-bearers, chosen from the various groups of local Bohemian Turners were: Joseph Mik, Dr. Frank Jelen, Anton Hudecek, V. Sebek and Adam Sloup. The honorary pall-bearers were: John Steiger, Charles Bartos, V. Fuks, V. Vancura, J. Janak, Joseph Spicka, Joseph Kavan, Frank Swoboda, V. Engelthaler, Frank Bandhauer, V. Wolesensky.

Great draperies in black and white clothed the walls and galleries of the hall and the floral offering of wreaths and shields of splendid size and design, formed the setting for the occasion.

The Quartette Lyra, a Bohemian chorus of male voices, and an orchestra of five musicians, had their part in the ceremony.

With the close of the orations, the assemblage was formed into a line and permitted to pass round the bier for a last view of the dead. The funeral procession started at 3:30 o'clock. Burial was in the Bohemian National cemetery.

After the services, two wagon loads of flowers, which had been sent to the funeral, were distributed to the sick in Omaha hospitals.

* * *

WILBER DEMOCRAT, WILBER, NEBRASKA.

John Rosicky, the well known Bohemian editor and publisher, died at his home in Omaha Saturday evening April 2, after an illness of four months, at the age of 64 years. Mr. Rosicky was born in Bohemia in 1846. For the past thirty years, he has been actively engaged in business in Omaha. Prior to that, about 1874 to 1876, he lived at Crete, Neb., where he was in the grocery business. He was prominent in Bohemian circles, especially the Western Fraternal Union and the Sokols, of which latter organization he was the virtual founder. He was widely known and universally esteemed. He is survived by a wife and two sons. He had many friends in Wilber, quite a number of whom went to Omaha, to attend the funeral, which took place on Tuesday.

* * *

CRETE DEMOCRAT, CRETE, NEBRASKA.

John Rosicky, a former Cretan, died at his home in Omaha April 2, after an illness of four months, the result of apoplexy, at the age of 64. He was born in Bohemia and came to Nebraska early in the 70s, locating in Crete, where he engaged in the farm implement business in the firm of Jindra, Jelinek & Co. About 30 years ago he moved to Omaha, where he has since been engaged in the newspaper business, as editor of the Pokrok Zapadu and other Bohemian papers.

ZA JANEM ROSICKÝM.

Píše F. J. Sadílek.

Bylo to v roce 1871, kdy seznámil jsem se s Janem Rosickým v Chicagu. Sám jsem s rodiči bydlel na severní straně města, nedaleko Lincoln Parku, ale občas jsme navštěvovali česká divadla v tehdejší Slovanské Lípě, kde již tehdy Rosický hrával. Pamatuji-li se dobře, byl to "Pařížský Hadrník," v kterém jsem jej poprve viděl na jevišti.

Co bližší krajani z Čech, on z Humpolce, já z Ledče, brzy jsme k sobě přilnuli. Já si zvláště jeho přátelství vážil, neboť on byl asi o pět roků starší mne, měl již zavedený obchod a ve společnosti zaujímal všude první místo. Toto poslednější mělo u mne tehdy největší váhu, neboť byl jsem ve všem nováčkem a on přece mým přátelstvím nepohrdal.

Rosický měl v těch dobách na rohu Canal a Mather ulice hezky zařízený obchod grocerní se svým švakrem Komrsem. Mimo to byl jednatelem pojišťujících společností proti ohni; nad obchodem v prvním patře bydlel se svými rodiči. V den před velkou katastrofou, kdy tehdejší Chicago lehlo popelem v neděli 9. října 1871, byl jsem u Rosických hostem na večeři. Byl tam přítomen též den před tím přijetý z Čech p. A. G. Mallat, bratranec Rosického, nyní usazený v Nora, Nebr. Po večeři šla naše celá společnost do divadla v Slovanské Lípě, kde se hrál "Sirotek Lowoodský." Právě když se vyhrnula opona, při druhém jednání, asi kol deváté hodiny, zaplavila zář okna Slovanské Lípy od ohně, asi tři čtverce od síně vzdáleného. Obecenstvo začalo odcházet ze síně, ale beze všeho zmatku, ba někteří volali, by se jen hrálo dál; do těch dob nepanoval v Chicagu žádný strach před ohněm, neboť vypukl-li kde oheň, byl obyčejně v čas uhašen. Však divadlo se nedohrálo, ani druhé jednání. Oheň začal se šířit i napadlo mne po chvíli podívat se k Rosickým, zda nebude potřeba tam vynášet, ale zastihl jsem je již připravené. Otázkou bylo, kam věci odvézt? Oheň se šířil kolem nich a zachránili jen něco málo, co se dalo naložit na vozík, který měli na rozvážení zboží. Ostatní shořelo.

První pokus Rosického, státi se samostatným, byl zmařen. Všechno přičinění a práce i kapitál ztraceny, neboť pojišťovací společnosti nemohly ztráty platit.

Jako mnoho jiných, opustil i Rosický Chicago, aby hledal své štěstí jinde. Odejel do Kalifornie a Oregonu, odkud mi psával, ale ani tam se nepotkal se zdarem a v roce 1873 přijel do státu Nebrasky a přijal místo klerka v obchodě v Pleasant Hill, v Saline

DOMOV JANA ROSICKÉHO.

okresu, tehdy ještě okresním sídlem. Nějaký čas také vypomáhal v úřadě okresního pokladníka p. A. V. Heřmana. Později založil obchod v Crete ve smíšeném zboží, polním nářadí, atd., ve společnosti s pp. Jelínky a Jindrou. Obchod začal prospívati, ale toho roku objevily se kobylky a zničily celou úrodu. Tím bylo odstrašeno mnoho nových rolníků a začátečníků, až opouštěli krajinu a vraceli se do měst. Tou dobou bylo zvykem a potřebou, že obchodníci vydržovali větší část rolníků se vším potřebným, až sklidili úrodu a mohli platit. Když však kobylky vše zničily, bylo po naději. Velkoobchodníci na východě odepřeli úvěr v obavě, že by se pohroma mohla ve státě opakovat, a tím bylo mnoho malých obchodníků zničeno.

Bude tomu brzy pětatřicet roků, když jednoho dne přijel Rosický z Crete do Omahy a sdělil mně, že bude potřebovat mých služeb. "Snad se nebudeš ženit?" tázal jsem se ho, ačkoliv jsem mu mohl odpověď číst v očích. Moji zvědavost, kdo je šťastná nevěsta, brzy ukojil sdělením, že jest to sl. Marie Bayerova, kterou ten den očekával z Chicaga. Skoro jsem litoval, že jsem o jeho plánech nevěděl dříve, byl bych to snad zařídil, aby s ní přijela i moje Rézinka, její dobrá přítelkyně, která se beztoho bála, že se jí někde na tom západě ztratím. Po oddavkách, kterým jsme byli s panem F. B. Zdrůbkem, tehdejším redaktorem Pokroku Západu, přítomni co svědci, odjížděli mladí manželé plni štěstí a naděje do Crete.

Při novém roce 1876, odejel jsem z Omahy do Chicaga a když jsem se po půl roce opětně navrátil do Omahy, již také ženatý, byl Rosický již redaktorem Pokroku Západu a náhoda nás svedla, že jsme bydleli blízko sebe, což se nejlépe hodilo našim ženuškám, které mohly být stále pohromadě.

Po nezdarech, jaké pronásledovaly Rosického v obchodních podnicích, pustil se zase v Omaze se vší pílí a energií do svého povolání a zde také začíná jeho pravá činnost.

Ještě téhož roku založen byl řád Palacký Č. S. P. S., nejvíce jeho přičiněním, v čemž jsem mu pomáhal. Pojmenování řádu Palacký bylo také jeho myšlenkou. Byl to první řád Č. S. P. S., založený západně od Mississippi a nebyla to malá práce. Sháněli jsme členy chodíce od domu k domu a vysvětlujíce výhody i povinnosti. Nevím, nebyl-li snad Rosický posledním ze zakládajících členů v Omaze. Ve Wilber jsme dva: bratr A. J. Hanyš a já, nyní oba členové řádu Svojan, Č. S. P. S. Rosický byl dobrým a věrným členem řádu Č. S. P. S., a kdyby bylo šetřeno jeho náhledů a prozíravosti, když snažil se v několika sjezdech zavést opravy, které byly nutností, měl-li být dán dobrý základ Jednotě a ku kterým později přece došlo, nebyly by se západní řády nikdy odtrhly. Nebýt opravy placení dle stáří, ku kterým na detroitském sjezdu došlo, měly by řády posledních deset roků těžkou práci konkurovat s jinými jednotami a dojista že by se získalo málo mladých členů, kdyby dvacetiletý měl platit stejné úmrtní poplatky se šedesátiletým. Rosický nebyl žádným diplomatem, aby snad používal tajných cest k docílení oprav. Jemu se zdálo, že by to mohl každý uznat a hájil věc pádnými důvody,

hleděl východní zástupce přesvědčit, jak nutná jest změna, ale vše namáhání jeho bylo marné. Tou dobou to bylo ještě horší, než nyní, kde se na západní zástupce od některých z těch velkých měst na východě kouká tak trochu, jakoby neměli dělat velké nároky na mnoho vědět. Následek všeho bylo odtrhnutí se západních řádů a utvoření nové jednoty s radikálnější změnou, t. j. placení dle stáří a postavení žen na roveň s muži. Kdyby dnes někdo tvrdil, že Rosický prospěl svým jednáním řádům Č. S. P. S., snad by se to upíralo a přec jest tomu tak, neboť to, o co on usiloval, bylo konečně uznáno za dobré. Pozdě sice bylo zabránit roztržce na západě, ale ještě v čas zachráněn byl východ. To jest snad nepopíratelné, že po detroitském sjezdu, kde byly opravy v tomto smyslu udělané, jednota Č. S. P. S. začala mohutnět a znova oživla. Po odtržení se západních řádů pohlíženo bylo na Rosického jako na nějakého buřiče, který jen bourá, až během času bylo uznáno, že věděl, čeho je potřeba a že věrně hájil zájmy Jednoty.

Radikálnost Rosického je známá. Co uznal za dobré, hájil se vší upřímností, veřejně, nahlas; tajných piklů neznal, bojoval s otevřeným hledím, boji se nevyhýbal a v nadšení pro věc, kterou hájil, potíral své odpůrce bez milosrdenství, čímž nadělal si mnoho nepřátel.

V politice byl zásadně republikánem, nedbaje toho, že většina našinců byla vždy demokraty. Byl rázu nebožtíka Edwarda Rosewatera, majitele Bee, s kterým byl v dlouholetém přátelství a oba mají zásluhu o to, že Nebraska je silně osazena Čechy. Oba měli ve stát velkou důvěru a nabádali našince sem k usazení. První léta míval Pokrok Západu ohlavení s větším obrázkem, představujícím pohled na bohatý kraj, na kterém se usazují noví rolníci, kteří přijeli s vozem a oblouky pokrytými bílou plachtou, jakým se tehdy říkalo "prairie schooners." Poblíž vozu sedí rodina kol ohně co zatím vypřažení volci pasou se na bohaté trávě. Obrázek ten měl do sebe něco lákavého pro ty, kdož toužili usadit se na nové domovině.

V roce 1890, když bylo hlasováno, má-li být zavedena prohibice, přispěli Rosewater a Rosický více než kdokoliv jiný, že návrh byl zamítnut. Oba prokázali republikánské straně velkých služeb, ale k oběma se strana ta macešsky zachovala.

Rosický byl neúnavný pracovník. Patnáct hodin denně nebo více, bylo u něj takřka zvykem. Ve dne byl v úřadě a večer psal a četl doma a byl-li ve dne někým zdržen, nahradil to v noci. A zdržován byl hodně, někdy to bylo u něj jako v informační kanceláři, jen s tím rozdílem, že to dělal zadarmo. První léta, když do Omahy přijíždělo mnoho krajanů, každý šel k němu o radu ve všech záležitostech. Tak to chodilo skoro pětadvacet roků, a při vší své pilnosti byl rád, když sehnal v sobotu dost peněz na výplatu dělníkům.

V roce 1892 stal jsem se podílníkem v jeho závodu a časopise. Rosický měl naději, že převezmu řízení obchodní části, ale mně se celá věc brzy znechutila z příčin finančních. Závod byl obtížen dluhem, na uplacení nebylo pomyšlení, neboť se jen prostě

obnovovaly směnky. Rosický i svoje obydlí zadlužil a platil na to velké úroky. Na knihách bylo sice asi pět tisíc, které dlužili odběratelé za předplatné, ale na skolektování nebylo ani pomyšlení ve špatných létech, která nastala. Když jsem uvážil, že je to výsledek dlouholeté neúmorné práce, neměl jsem žádnou důvěru v dobrý konec a brzy jsem z obchodu vystoupil. Nejednou řekl jsem Rosickému, že je bláhový, tak se dřít, když z toho nic nepochází. On to uznal, ale přece se nevzdal naděje, že se vše k lepšímu obrátí a jeho důvěra jej nezklamala. Jedna věc, jež přispěla trochu k pozvednutí závodu byl tehdy nedávno založený časopis Hospodář, jehož založení svědčí o jeho dobrém úsudku a potřebě takového listu. Hned při založení udělal tu výminku, že časopis byl posílán jen těm, kdož si naň předplatili a děje se tak do dnešní doby. Hospodář jest dnes jedním z nejrozšířenějších časopisů českých v Americe.

Asi před deseti roky vyprodal časopis Pokrok Západu a přestěhoval svůj závod do obchodní části města. Tou dobou také svrhl se sebe veškerou činnost politickou a věnoval se vydávání Hospodáře a zařízení tiskárny pro tiskové práce, by vyhovovala všem potřebám a mohla konkurovat s americkými tiskárnami. To se mu podařilo tak, že dnes je Národní Tiskárna uznána za jednu z nejlepších v Omaze, zaměstnávajíc průměrem padesát dělníků.

O Rosickém se může právem říci, že byl otcem Z. Č. B. J. Byl to on, který jí dal základ a střežil ji od začátku až do své smrti. Za veškeré utrpení, kaceřování a podezřívání, které pro ni vystál, bylo mu přec jen velkým zadostiučiněním, jak zkvetla a stojí na pevných základech. Jeho práce pro ni bude ještě více oceňována, až bude chybět on v řadě rádců na sjezdech i jinde. Jeho idea, postavit v našich spolcích ženy na roveň s muži se osvědčila tak, že dnes Z. Č. B. J. může počítat ženy za své nejupřímnější a nejsprávnější členy a u těch, které tu vymoženost pochopí proti zastaralým předsudkům proti ženám, zanechala v srdcích vděčnost a památku na Jana Rosického.

Co dlouholetý osadník Nebrasky nepamatuji se, že by kdy něčí smrt z našich krajanů udělala takový dojem jako smrt Rosického. Byl znám v každé české osadě a vážen přes všechno nepřátelství proti němu, a zpráva o jeho smrti šířila se od farmy k farmě, litováno jej a soustrast vyslovována rodině. Na jeho pohřeb sjeli se krajané z většiny osad a zajisté, že na tisíce krajanů po státě, kterým na pohřeb nebylo možno jeti, vzpomínali naň při pilné práci a věnovali mu čestnou vzpomínku.

Štědře jím podporovaná myšlenka, postavit někdy v budoucnosti Útulnu a Sirotčinec Z. Č. B. J., dochází uznání a mnoho jeho ctitelů uctívají jeho památku na místo květin na jeho rakev, věnováním částky do fondu pro Útulnu a Sirotčinec. Po celé své žití byl národně činným a podporoval mravně i finančně vše, co cílilo k povznesení českého jména v Americe. Pamatuji se, když se jednalo o sjezd svobodomyslných, věnoval částku padesát dollarů a vyžádal si, aby nebyl jmenován; chtěl tím přispět, by mohl být někdo povolán z Čech, kdo by tu naši svobodomyslnost

povzbudil k lepším činům. Svobodářem byl ze zásady, kterou zdědil od svých rodičů. V Humpolci, kde on byl zrozen, žije mnoho uvědomělých protestantů, kteří baží vždy po lepším vzdělání a svobodě, pravých to starých Husitů a k těm náležela i rodina Rosických. Byl snášenlivým k věřícím v náboženství, ale nikdy si nezadal tím, aby snad k vůli obchodu své přesvědčení zapřel. Měl velkou důvěru v chicagský sjezd, že nás trochu sblíží a dá nám jakýsi základ k organizaci, ale naděje nás všechny sklamala. Na místo k sblížení vedl se ve sjezdu mezi chicagskými fakcemi boj o to, kdo má vládnout a konec všeho byl velký nezdar a ochabnutí i těch, kteří viděli, že cokoliv podnikneme, rozkotá se jen naší nesvorností.

Čím výše kdo v lidské společnosti stojí, nebo čím prominentnější místo zaujímá, tím více má přátel i nepřátel a podivno při tom, že úsudky i mezi vzdělanými se o nich tak mnoho liší. Co prvnější vidí dobrého, to druzí odsuzují, a přece u většiny lidu dobré skutky převažují zlé, jen že to neuznáváme až jsou mrtvi. To se dobře hodí na Rosického. Dokonalým není žádný a nebyl také on bez chyb. Příčinou jeho získávání nepřátel nebyly žádné špatnosti, ale jeho povaha. Když uznal, že něco pokárání zasluhovalo, činil tak beze všech okolků, ať to koho bolelo nebo ne a co novinář považoval to za svou povinnost. — Vysvětloval-li něco, třeba svým dělníkům a nebyl-li hned pochopen, přešla jej trpělivost, neboť sám chápavý a bystrý, chtěl aby jiní vše tak chápali. U těch, kdo jej a jeho povahu znali, nedělalo to rozdílu, ale u mnohých jiných vyvolalo to nevůli a i nepřátelství.

Otázal-li se jej některý z bratrů Z. Č. B. J. na něco malicherného, o čem se třeba mohl lehce poučit ve stanovách a neubírat mu drahý čas, byl s to odpovědít: Nač pak máte stanovy, proč se do nich nepodíváte, atd. A to mnohého pohněvalo.

Rosický byl mužem skromným v životních potřebách. Šatil se sice slušně, ale beze všech titěr a křiklavostí, nebo nějakých ozdob. Jedině zlatý odznak na vestě bylo vše; pochybuji, že kdy nosil nějakou jehlici ve vázance, nebo nějakou ozdobnou vázanku. Když jsem se někdy octnul v Omaze tak trochu nafintěný býval jsem terčem jeho vtipů. Říkával: "No, ty již té parády nikdy nenecháš." — Jediný prsten, který snad kdy nosil, byl mu darován na posledním sjedu Z. Č. B. J. v Milwaukee a velice si ho vážil co daru v uznání jeho snah. Myslím, že to byl zástupce br. Jos. Jelínek ml. z Crete a jeho myšlenka nějakým způsobem se Rosickému odměnit za jeho práci. Příčinu k tomu dalo, že od začátku sjezdu jevila se proti němu od některých zástupců jakási nepřízeň. Ti byli proti všemu, co pocházelo od Rosického, ať to bylo již dobré čili nic. Myšlenka ta stala se skutkem. Br. Jelínek sebral něco peněz od některých, o nichž jsme věděli, že s ochotou něčím přispějí a na můj návrh zakoupen pěkný prsten s monogramem J. R. — Byl jsem žádostiv vidět Rosického, jakou parádu bude dělat s prstenem. Celá věc byla udržena v tajnosti až do konce sjezdu a tehdejší zástupci budou se pamatovat na dojemnou chvíli, kdy byl tím darem překvapen. Br. Prokop Šisler z Milwaukee měl připravenou resoluci a před samým odročením

sjezdu co předseda sdělil jsem zástupcům, že jest ještě jedna věc k vyřízení než se rozejdou. Abych napnul zvědavost těch, kteří ničeho netušili a zároveň postrašil i Rosického, předešel jsem výkladem, že jest to velmi nemilá věc a sice žaloba proti Rosickému. Tím, že tam měl dost nepřátel, zdála se nezasvěceným věc pravdivou a bylo velké napnutí, když požádal jsem jej aby přede mne předstoupil.

Ještě dnes mám před očima jeho celou postavu, jak překvapen i trochu zaražen povstal, ale se vší hrdostí muže, který je si vědom, že ničeho nezavinil a přede mne se postavil a byl hotov slyšet žalobu. —

Na galerii na levé straně seděla tou dobou jeho choť, paní Rosická, která také ničeho netušíc, byla všechna ustrašena, co zase proti jejímu choti mají. Věděl jsem napřed, že ji předehra celé věci postraší, ale obával jsem se přece naše plány jí svěřit, aby nám je trochu nepokazila a Rosického trochu na to nepřipravila. Po přečtení resoluce br. Šislerem, nebo spíše hned při její čtení, poznal Rosický, že má žaloba jiné pozadí a povyjasnil tvář. Na to předstoupil br. A. Z. Donato ml. a s největší upřímností vysvětlil, oč se jedná a podal dar Rosickému. Řeč bratra Donato byla tak přiměřená a srdečná, že se všem zástupcům stala chvíle ta posvátnou. Bratr Rosický byl tak dojat, že děkuje, slzel.

Většina zástupců od tohoto sjezdu jej neviděla a dojista, že při zprávě o jeho smrti připomněli si okamžiky, kdy jej tam naposledy viděli.

Dobře poznamenal ve své řeči u rakve Rosického přítel jeho pan L. J. Palda ze Cedar Rapids, když řekl, "že byl velkým v odpouštění svým nepřátelům." Ano, i těm, kdož mu na smrt ublížili, byl hotov odpustit a odpouštěl. Na příklad uvedu jen případ z doby krátký čas před jeho nemocí. Jeho dcera Růženka přišla náhodou na časopis, v němž bylo na jejího otce útočeno i sdělila to otci a nabádala jej, aby na urážku tu odpověděl. Leč on odtušil: "Ale jdi, jdi! Snad bys nechtěla, abychom byli horší, než oni?" — Obrněn mnohými půtkami, snesl již mnohou křivdu bez reptání, a kdyby se to týkalo jen jeho samotného, snad by se tomu zasmál. Ale jako každého manžela a otce, který se snaží, aby svým dítkám zanechal světlou památku, aby s láskou a úctou naň vzpomínali, mrzelo i jej, když byl nevinně hanoben, mrzelo jej i to, že také jeho milí se nad tím trápí. To bylo příčinou, proč poslední dobou varoval a vystříhal se všech půtek a odpovídání na urážky, jen aby rodině ušetřil nepříjemností. Že byl věrným manželem i otcem, kterému domácí krb byl vším štěstím, dosvědčili mu i ti, co jej nenáviděli.

Ještě nedávno a dokud byl Rosický nemocen, připomenul jsem ve Wilber jednomu náboženskému missionáři, který se přiznává, že byl hříšníkem, než se missionářem stal, jak mnoho se na Rosickém provinil a on mně odpověděl, že se bude za Rosického modlit. Bude to útěcha — tomu utrhači.

Smrt Rosického může být poučením mnohým v budoucnosti, aby se nepřenáhlili v úsudcích o svých bližních, nevynášeli jen jejich chyby na veřejnost, aby toho pak nemuseli litovat. Dokud

jsme živi, neradi někdy svým nepřátelům odpouštíme a když zemřou, litujeme toho, ale to je již pozdě.

Osiřelé rodině dostalo se tolik upřímných projevů soustrasti a důkazů, jak byl jejich manžel a otec vážen, že na všechny křivdy na něm spáchané smí zapomenout. Čestná upomínka nechť provází Jana Rosického až za hrob.

* * *

ANT. JURKA, NEW YORK, N. Y.

Za přítelem Janem Rosickým! — Podivno! Za přítelem Janem J. Reindlem! Za milovanou sestrou Tony! Za přítelem J. V. Čapkem! Za — co to slůvko se tak v duši vrývá? Má to být tichý pokyn, že brzo, brzíčko půjdem za nimi? Všichni byli přes šedesát, Reindl, Čapek, Pozděna, sestra; a já nedávno teprv vypočítával, že as tomu dlouho nebude, a půjdu za nimi. — — —

Pěkně jste se s ním rozloučili článkem svým ve Svornosti dne 4. dubna. I přítel Max Kirchman vřele vzpomíná spolu s Omažskými. A proto dovolte i mně, abych slovy nelíčenými dal průchod citům, jež mne ovládají při vzpomenutí, že Jan odešel. Vždyť znali jsme se plných 44 let! Stávali jsme spolu a kráčeli v prvních řadách sokolských 1866. Zpívali jsme spolu v Hlaholu chicažském a hráli spolu divadlo. — Rosický byl Sokol věrný, jakož byl všemu věren, čemu se jednou věnoval. Pamatuji se ještě na jeho Rubena v "Deboře," kdež jeho bás, Jan Praus, hrál starého Abraháma. Bylo nás to tenkrát několik u "táty" Boreckého, kteří by se byli mohli jmenovati "Brabenci" od "Modrého Velblouda." Byl tu Duras, Pádecký, Bedřich Jonáš, Jan, já sám, Jos. Vaska, Jan Němeček a j., kteří jsme lnuli k sobě oddaností, jež snad už teď není více k nalezení. Stůjž zde jen tolik, že Jan již v těch mladých létech všude se osvědčil co ryzí povaha, věrným přítelem a mužem, který byl si vědom, že v práci a vědění jest naše spasení. A on pracoval neúnavně, ač často do únavy; pracoval s chutí v naději jistého úspěchu a nezklamal se, třebas to trvalo dlouhá léta, než stanul, kde státi chtěl. Mně obzvláště byl upřímným přítelem. Považoval mne co staršího svého bratra, jemuž třeba bylo vlídného upozornění se strany bratra mladšího, ale světa zkušenějšího. Mám dopisy jeho za uplynulých 10 let, (dřívější bohužel strávil oheň), a vážím si jich. Mám několik podobizen jeho a za nic bych se nechtěl od nich odloučiti. Vždy poradil a poradil dobře; bylo-li třeba pomoci, pomohl ochotně a hojně. — Abych jen některé příklady jeho ochoty uvedl, stůjž zde faktum, že hned po mém poděkování z tajemnictví mi nabídl místo řiditele "Minnesotských Novin," kteréž nyní zastává pan Matlach v St. Paul. Kdykoliv jsem zavítal do Omahy, šel jsem tam jako domů, a byl jsem doma buď u něj neb u švakra Sadílka. Když v roku 1904 znaven zajížděl jsem do Nebrasky si odpočinout, jak jsem okřál u těch dobrých

lidí, jak znovu oživen. A Jan při rozloučení (bylo to na začátku prosince), vyndal tobolku, odevzdal mi odporučení na dráhu Lackawanna a pravil: "Jdi, Toníku, na ten office. Lístek dostaneš až do Buffalo jistě; ale požádej až do New Yorku." — A já vskutku obdržel lístek až domů. — A jaké jsme to zažili i zde v New Yorku rozkošné chvíle, když zde byl s právníkem Kohoutem co delegát a později když odjížděl se svou drahou Marií do Čech na zotavenou. Vždyť jsme při Maud Adamsové "Peter Pan" seděli i v proscenium-loži, což nestalo se mi než jednou ještě, kdy nás pozvali do Carnegie Hallu pp. Oumiroff a Kocián.

Jan byl dobrý, rozšafný, pracovitý muž, pravá ozdoba Češstva amerického. Lichost, faleš a planost neměl rád, a kde mohl, takovým lidem se vyhnul; kde se vyhnout nemohl, tu nalezl nepřítel vhodného v něm soupeře a obyčejně podlehl!

Jene! dřímej v země lůnu,
dřímej sobě sladký sen!

Ctěná redakce! Promiňte starému muži tento výlev citů. Není to třeba, jak by to mohlo a mělo být, myslím však, že to oživí památku muže tak dobrého u Vás a u těch — starých. Počíná nás býti míň a míň.

* * *

MAX KIRCHMAN, CHICAGO, ILLINOIS.

ZA PŘÍTELEM ROSICKÝM.

Bolestně dojme každého "Staro-Čecho-Američana" truchlivá zpráva o úmrtí Jana Rosického, muže ryzí povahy a dobrého srdce. Znal jsem Jana po 38 let, a nejbližší styky jsem s ním měl, když r. 1880 jsem se usadil ve Wahoo, Neb. Rada jeho byla vždy upřímná, jako srdečná. Vedle národovce pravého zrna byl poctivým občanem a milujícím manželem, vždy dbalým povinností rodinných. Znal jsem povahu jeho, jako by vlastním bratrem byl. Prodělal jsem s ním 4 sjezdy Jednoty Č. S. P. S. a v žádném nebylo schopnějšího a činnějšího zástupce nad Jana. Bylo to poprvé r. 1883 na sjezdu v Milwaukee, kdy jsem jej vítal s činným členem Fr. Lepšou na schodech v síni řádu Wisconsin; r. 1886 na sjezdu v New Yorku jsme se od sebe ani na hodinu neodtrhli; opět r. 1891 jsme se shledali na největším to počtem zástupců sjezdu česko-americkém v Cedar Rapids, a konečně r. 1896 v St. Paul, Minn., v předdobí to rozkolů, kdy Jednota Č. S. P. S. nepovolností některých východních zástupců doznala velké ztráty na členstvu za-missourském. Klamně byl Janovi přičítán titul českého Jeff. Davise. Požadavky západních bratrů byly tak spravedlivé, že jim zdravý rozum a chladná rozvaha nemohla odporu klásti, ale tvrdošijnost některých východních předáků na ten čas opanovala, a následoval rozkol.

Když r. 1897 odbýván sjezd západních bratří Jednoty Č. S. P. S. v Omaze, byl jsem usedlým v Duluth, Minn., a odtud jsem telegramem i dopisem žádal, ba prosil zástupce v Omaze, za příčinou utvoření rozkolu shromážděné, aby setrvali s námi do sjezdu Detroitského, ale odpor kladený vůči jejich snahám tehdejšími bratry našimi, jiš řídili osudy Jednoty Č. S. P. S., stal se západu nesnesitelným, ba urážlivým, takže se musela zroditi nová jednota západní (Z. Č. B. J.). Bylo by k přání, aby obě svobodomyslné jednoty k vzájemnému dobru opět v jeden celek se spojily. Byla by to nejlepší památka k úctě Jana Rosického, který svou osobností představoval celý český západ.

Neznám žádného Čecho-Američana zde, který by činností "na národa roli dědičné" našeho Jana byl předčil. Takt jeho a následující působnost obchodním duchem vedená, na plánu předsevzatém neměla rovného.

Čest a vděčná památka v srdcích Čecho-Američanů — Janu Rosickému!

* * *

BARTOŠ BITTNER.

Silný život — život práce.

VĚNOVÁNO PAMÁTCE JANA ROSICKÉHO.

Včera v neděli roznášela se po Chicagu od úst k ústům smutná zpráva, že zemřel den před tím v Omaze dlouholetý zasloužilý novinář česko-americký p. Jan Rosický, jehož těžká choroba se podle lékařských bulletinů poslední dobou stále zvolna lepšila. Proto vyvolala zvěst o jeho náhlém úmrtí na všech stranách překvapení a leckdes, kde zesnulého lépe znali, působila dojmem opravdu skličujícím. Přebývalť Rosický řadu let v Chicagu, tady začínal jako muž svůj boj o život a zde chápal se také nejprve svého podílu v té naší nevděčné národní práci, když ne jinak, tož aspoň jako horlivý ochotník, jeden z té staré gardy, o níž zmínil jsem se v posledním nedělním čísle těchto listů.

Jest tudíž pochopitelno, že nemohl jsem se dnes dočkati našich ranních novin, totiž "Hlasatele" a "Spravedlnosti" — ne proto, abych se přesvědčil, kolik slz dovedou uronit za starým česko-americkým kollegou novinářem, nýbrž abych nabyl poučení o tom, jak nebo proč nastal v nemoci zesnulého kromě nadání tak osudný obrat. Ale nedověděl jsem se skoro ničeho. Oba naše ranní listy odbývají úmrtí Jana Rosického zcela stručnými notickami, v nichž padly mně do očí pouze dvě markantnější věty. "Spravedlnost" nazývá zesnulého "typickým česko-americkým novinářem amerického západu" a "Hlasatel" připomíná, že vydával čas od času různé české knihy, že byl mužem svérázným, samostatným atd. a že nedá se proto mezera, v jeho podniku spůsobená, tak snadno vyplniti. A to je bezmála všecko,

co umí o Rosickém napsati náš největší a nejrozšířenější denník — o jiných mezerách snad ani neví.

Že odbyla "Spravedlnost" Rosického zcela zkrátka, tomu se nedivím. Nezachovala se při tom k zesnulému nešetrně a to budiž jí připsáno k dobru. "Spravedlnost" je socialistická a zesnulý socialistou nebyl, ba zdá se mi, že socialistů vůbec ani rád neměl. Byl tak trochu ze staré školy, která se nesnadno smiřuje s novými proudy, ale právě proto měla by jeho práce dojíti tím čestnějšího ocenění na druhé straně, u "Denního Hlasatele."

Rosický byl typickým novinářem česko-americkým, to je doslova pravda, a už z toho vyplývá, že musela tu po něm zůstati ještě nějaká jiná ta pověstná mezera, než jakou zanechal ve svém podniku. Já, když si vzpomínám na zesnulého, jak jsem jej poznal z nemnohých osobních styků i z jeho veřejné činnosti, neváhám říci, že byl Rosický úctyhodným typem česko-amerického novináře — kdyby bylo tu takových aspoň půl tuctu! Celý jeho život byl nepřetržitým řetězem neúnavné, tak řka oddechu neznající práce a to, myslím, podlomilo také jeho zdraví — ale proto jsem nedal této vzpomínce název "Silný život — život práce." "Dřít" musíme konečně všichni (buď sebe nebo jiné), ale záleží na tom, co má z toho našeho "dření" naše nejbližší okolí, potom širší obecnost, "česká Amerika" nebo národ. A tu, prosím, abyste všichni smekli klobouk nad čerstvým rovem Jana Rosického a dali mu, čeho si zasluhuje. Všecka novinářská činnost Jana Rosického — na ostatní jeho lopotě, politické, spolkové atd. konečně tak mnoho nezáleží — ale všecka jeho novinářská činnost byla podněcována šlechetnými úmysly a šla za cíly vznešenými. Jeho listy byly vždycky čisté, hnusným krváctvím nezprzněné a stále nabádaly své četné čtenářstvo, aby si všímalo věcí ušlechtilých, vážných a kulturních, lidí důstojných a aby nezapomínalo na starou vlast a její vysilující, nekonečný zápas s přesilou mnohem četnějších, daleko bohatších a zuřivě bojovných nepřátel. V té příčině "česká Amerika" často zanedbávala svou povinnost, ale Rosický konal ji, pokud se pamatuju, vždycky. Byli jsme jednou — a není tomu tak dávno — už tak hanebně na tom, že byli by naši "osvícení" lidé hnedle veřejně a ostentativně na starou vlast plili — ano, zde v Chicagu to bylo a odtud to vycházelo — ale Rosického listy pokračovaly stále v pravidelném sbírání na Ústřední Matici Školskou, Národní Jednotu Severočeskou, Pošumavskou a vůbec na kterýkoli kulturní nebo obranný podnik v Čechách, jakmile došla do Ameriky žádost nebo výzva v tom směru.

A tuto úsilovnou práci cením na Janovi Rosickém nejvýš a kladu mu ji za zásluhu tím větší, že byl zesnulý novinář člověkem nestudovaným, bez tak zvaného vyššího vzdělání, že byl skoro úplným samoukem, namahavým probíjením se skrz naskrz otrlým, byl i dobrým obchodníkem, věděl, jak "dělat peníze," ale s národním citem nekramařil a z ohlupování obecenstva netěžil — tu čest musí vzdáti Janu Rosickému i největší jeho nepřítel.

Zbývá už nemnoho říci. Pracoval tak řka do posledního dechu, jak bychom i my rádi pracovali, dopřeje-li nám té útěchy

zdraví, a odešel tak záhy za svým přítelem J. V. Čapkem — také jedním z těch, kteří nikdy špíně a chamtivosti nesloužili. Všem nám musí záležeti na tom, aby list zesnulého, "Osvěta Americká" (Rozhledy), nezanikl, ale aby prospíval i po jeho odchodu a zůstal nadále tak čistým, pokrokovým a nabádavým, jakým byl za časů Jana Rosického. Český západ takového listu nutně potřebuje, nemá-li klesat vlivem — — ne, nebudem se dnes roztrpčovati! — a doufejme, že najdou se pracovníci, kteří budou pokračovat, kde byla přervána úsilovná práce zesnulého typického česko-amerického novináře.

A ještě maličkost. Na Havlíčkův pomník v Chicagu přispěl lvím podílem český západ. Myslíte, že byl by ten podnik dnes tak blízek svému uskutečnění, kdyby nebylo předchozí národně buditelské práce Jana Rosického? — —

V Chicagu, 4. dubna 1910.

* * *

ZA BRATREM ROSICKÝM.

Píše A. V. Kouba.

V uctění památky Tvého tak nenadálého odchodu z kruhu bratrského, jemuž Jsi se s takovou pílí, láskou a upřímností věnoval, jsme Ti zavázáni trvalou vzpomínkou.

Odešel Jsi od nás, aniž by dána nám byla příležitost s Tebou se rozloučiti.

Tak jako Tobě byla Jednota milou, jejímž věrným rádcem, otcem Jsi byl, tak na vzájem milým Jsi byl všem, již Tě poznali.

Tvoje lidumilné, bratrské srdce bylo vždy citlivé, ono milovalo krásný, čistý a šlechetný život.

Bratří, sestry, ano celý národ náš truchlí nad odchodem Tvým . . . Zanechal Jsi nám tu mezeru, kterou nebude nám možno vyplnit.

Zanechal Jsi nám tu ale vavřín své vlastenecké práce — který musí býti nám útěchou a vzpomínkou na muže železné povahy, neúmorné píle a činnosti, který život svůj položil na oltář bratrství.

Památka Tvá zůstane v úctě a vážnosti mezi námi.

Obraz Tvůj zdobiti musí každou naši spolkovou síň, by pohled naň ponoukal nás vždy ku další práci na poli národním, na poli bratrství, kde Ty's byl vždy upřímným a neúmorným pracovníkem, s touhou, by národ náš se tu vzmáhal, kvetl a ve všem ušlechtilém zdárně prospíval.

Bratří a sestry Západní Česko-Bratrské Jednoty vzpomínati budou na zakladatele svého, na bratra, kterému blahořečiti musí, za zdar a pokrok v Jednotě naší.

Nechť mír a slasť rozhostí se v srdcích pozůstalých a pokoj budiž jeho popeli.

FRANK KRAISINGER, RUSH CENTER, KANS.

Zajisté že každého pravého Čecha zde v Americe i tam za mořem se bolestně dotkla zpráva, když četl: "Jana Rosického není více." Všem účastníkům Svobodomyslného Sjezdu v Chicagu, odbývaného roku 1907 a všem vyslancům ze sjezdu Z. Č. B. Jednoty, odbývaného v Milwaukee, Wis., se zajisté vynořila před zraky jeho postava, v které bylo tolik energie a pevné vůle. A mnohý si zajisté pomyslil, tak jako já, že ona hlava, pokrytá šedinami, má nepřátele jen proto, že jí záviděli, že dokáže více nežli jim jest možno. O panu Janu Rosickém se může právem říci: "Bojoval, dobojoval, ale zvítězil." Čest budiž jeho památce, která zajisté dlouho potrvá mezi námi. Pozůstalé rodině vyslovuje pisatel těchto zpráv upřímnou soustrast.

* * *

ANT. KAŠPAR, PRAGUE, NEB.

Stále se mi vkrádá myšlenka že to není ani možné, aby ten dobrý přítel Jan Rosický nebyl více mezi živými. Než, žel, je tomu tak, a to dobré a šlechetné srdce české kryje již chladná máti země a on spí klidně věčný sen. Mohl mezi námi zdárně ještě mnoho roků působiti, než osud tomu chtěl jinak. Pokoj budiž jeho popeli!

* * *

K. L. JADRNÍČEK, WILSON, KANS.

Hlubokým a bolestným dojmem působila zde zpráva o úmrtí pana Jana Rosického v Omaze, všeobecně známého obětavého pracovníka národního. Jen tolik chci říci, že nesnadno bude nalézti za zvěčnělého dokonalou náhradu a tuším, že všude a zvláště v národním životě a činnosti bude déle pociťována mezera úmrtím pana Rosického způsobená. Smrt nezná smilování a rve nejlepší květy na česko-americké větvi, jeden po druhém. Největší ovšem ztrátu pocítí rodina zemřelého. Je-li soustrast upřímně projevená skutečným prostředkem k útěše, tu v míře hojné vzkazujeme ji zarmoucené rodině a přátelům. Též od čtenářů Kansaských Rozhledů tlumočím tímto nejupřímnější soustrast.

PETR RABŠTEJNEK, OKLAHOMA CITY, OKLA.

S kýmkoliv jsem se sešel v posledních dnech v naší osadě, každý dal na jevo, jak upřímně lituje ztráty našeho přítele, bratra, našeho neohroženého bojovníka, Jana Rosického. Ani nedovede si představiti náš redaktor F. J. Kuták, co upřímných slzí skanulo po lících čtenářů, když četli jím psanou zprávu, oznamující úmrtí našeho, nám všem milého Rosického. Náš Rosický učinil tolik dobra na západě, že těžko bude k nalezení zaň někdo, kdo nahradí nám onu ztrátu jen z polovice. — Chceme-li upřímně uctíti jeho památku, čiňme tak, jak činil On. — Pisatel těchto řádků chová celou řadu dopisů od Rosického, v kterých jest mnoho upřímných otcovských rad pro život každého mladého muže. Tak dovedl raditi, napomínati, a se upřímně o jemu třeba cizí lidi starati pouze Rosický. Česť, nehynoucí čest, budiž památce jeho.

* * *

ČESKO-AMERICKÁ TISKOVÁ KANCELÁŘ.

Nad otevřeným hrobem Jana Rosického.

Česko-Americká Tisková Kancelář zdrcena stojí nad rakví svého předsedy, jednoho z nejlepších a největších mužů české Ameriky a vyslovuje Vám nejhlubší soustrast svou i všech listů v kanceláři sdružených."

Těmito řádky, telegrafovanými v neděli ráno do Omahy choti zvěčnělého a jen stěží snášenými na papír ve slova, jež marně snažila se vyjádřiti celou tu bolest nad nenahraditelnou ztrátou, Česko-Americká Tisková Kancelář dala výraz své bolesti, jež jí způsobena byla neblahým telegramem, zvěstujícím dotrpení Jana Rosického. Skonal v sobotu 2. dubna o půl 7. hod. večerní sklácen byv náhle zákeřnou chorobou, se kterou zápasil nadlidsky po celé čtyři měsíce a která zdolala jej ve chvíli, kdy doufáno již v pozvolné uzdravení.

Jan Rosický, jehož jméno spojeno je nerozlučně se záslužnou kulturní prací "Osvěty Americké" a "Hospodáře," zanechává hlubokou rýhu v česko-americkém životě. Nežil nadarmo, neúmorná práce jeho nesla nejvýš cenné plody. Nadán úžasnou energií, provedl mnoho zdravých myšlenek, byl oporou každému pokrokovému počinu — Česko-Americká Tisková Kancelář byla jedním z nich.

Budiž nehynoucí čest jeho paměti!

Za Česko-Americkou Tiskovou Kancelář: Jan Fučík, R. J. Pšenka, F. J. Skala, A. J. Čejka, Jar. E. Salaba-Vojan.

RESOLUCE SOUSTRASTI

POD dojmem úmrtí bratra Jana Rosického, člena řádu našeho od jeho založení, Řád Palacký, čís. 1., Z. Č. B. J., projevuje hluboce procítěnou soustrast rodině zesnulého. Úmrtím br. Jana Rosického ztratili jsme vzorného člena, hnutí svobodomyslné neohroženého bojovníka, český západ věrného tlumočníka svých snah a tužeb, a Čechové američtí jako celek spolehlivého rádce a obětavého pracovníka pro všecko dobré a šlechetné.

Upomínka na bratra Jana Rosického zůstane vždycky svěží v myslích našich a zajisté veškerého členstva Západní Česko-Bratrské Jednoty.

Usneseno, aby tato resoluce uveřejněna byla v Bratrském Věstníku a doručena v opise rodině zesnulého.

Za Řád Palacký, číslo 1., Z. Č. B. J.,

VÁCLAV J. ŠEBEK,

tajemník.

PROJEVY SOUSTRASTI.

Rodinu pana Rosického došly mnohé projevy soustrasti, však některé z nich byly adresovány na tiskárnu, a ačkoliv ovšem většina z nich byla dodána rodině, může být, že některé ve velké spoustě dopisů, která každodenně do administrace tiskárny přijde, nepřišly na patřičné místo. Proto nechť to vezmou laskavě na vědomí ti, kteří snad takto jsou opomenuti. Následující jsou telegramy, celé dopisy neb výňatky z delších dopisů, které přišly k rukoum rodiny.

* * *

RESOLUCE SOUSTRASTI.

Hlavní Úřadovna Západní Česko-Bratrské Jednoty, za souhlasu všeho členstva Jednoty té, vyslovuje tímto hluboce procítěnou soustrast rodině nezapomenutelného pro Jednotu bratra Jana Rosického nad ztrátou věrně milujícího manžela a laskavého otce, ct. řádu Palacký, číslo 1, nad ztrátou vzorného bratra a člena, všem Čechům v městech: Omaha a South Omaha a celému státu Nebraska milého přítele a nezištného rádce.

Čas prý hojí rány rozdílným způsobem. Ztráta milého bratra a přítele bratra Jana Rosického bude pociťována dlouho, velmi dlouho jeho ctěnou rodinou i naší Jednotou, pro které byl hotov obětovati bez váhání vždy vše nejmilejší s největší ochotou. Skutky a práce zesnulého zůstanou ale pro nás nezapomenutelnými.

FRANK M. BÁRTA,
Předseda Hlavní Úřadovny Z. Č. B. J.
ALOIS BLÁHA,
Tajemník Hlavní Úřadovny Z. Č. B. J.

* * *

RESOLUCE SOUSTRASTI.

Řád Bílá Hora, číslo 5, Z. Č. B. J., ve Verdigris, Neb., v poslední své schůzi dne 24. dubna 1910 odbývané, usnesl se jednohlasně, by projevena byla veřejná soustrast ctěné rodině a pozůstalým, našeho bratra, Jana Rosického.

Úmrtím tohoto našeho milovaného bratra ztrácí naše Jednota Z. Č. B. J., otcovského rádce a vůdce, poctivého a pilného pracovníka a obětavého vlastence upřímného srdce; muže, který celý

svůj život nezištně práci a lásce k národu českému obětoval; proto v uznání toho všeho usnesl se řád Bílá Hora uctíti důstojným a trvalým způsobem památku našeho milovaného bratra Jana Rosického tím, by postaven jemu byl osvojeným česko-americkým lidem důstojný pomník na jeho rovu na Národním Hřbitově v Omaze, kde jeho tělesná schránka odpočívá a ke kterémuž účeli slibuje řád Bílá Hora hmotně dle své síly vydatně přispěti.

Odešel jsi od nás, bratře náš milený,
však duch Tvůj bude žít mezi námi
a památka Tvá nezhyne v srdcích našich!

Resoluční výbor: JOSEF P. ŠEDIVÝ, FRANK LISKA, EMIL SCHREIER.

Verdigris, Neb., dne 24. dubna 1910.

* * *

PROJEV SOUSTRASTI.

Členové řádu Vesmír, číslo 162, Z. Č. B. J., v poslední řádové své schůzi, dne 10. dubna odbývané, jednohlasně odhlasovali, by projevena byla ve jménu řádu Vesmír veřejná soustrast ctěné rodině a pozůstalým pana Jana Rosického.

Předčasné smrti tohoto velkého a zasloužilého muže, ryzího člověka, otcovského rádce, vlastence a zakladatele Z. Č. B. J., upřímně i hluboce želí nejen řád náš, alebrž i celá osvojená česká Amerika.

JOSEF BROŽÍK, předseda.
ALBERT KUČERA, tajemník.

Gregory, South Dakota, 10. dubna 1910.

* * *

RESOLUCE SOUSTRASTI.

Řád Jiří Poděbradský, číslo 72 Z. Č. B. J., hluboce zarmoucen nad ztrátou, kterou utrpěla Západní Česko-Bratrská Jednota smrtí Jana Rosického, zakladatele a nejčinnějšího člena Jednoty, vyslovuje pozůstalým nejupřímnější soustrast nad ztrátou je stihnuvší úmrtím jejich otce, manžela a bratra. Památka zesnulého Jana Rosického nevymizí v srdcích členů Z. Č. B. J. vůbec a v srdcích členů řádu Jiří Poděbradský číslo 72 zvláště.

Resoluční výbor: FRANK M. PÍPAL, JOSEF PETR, AD. ZEZULÁK.

VYSLOVENÍ SOUSTRASTI.

My členové řádu Ratolest Mladočechů číslo 31, Z. Č. B. J., želíme tak předčasného odchodu našeho vůdce a otce této Jednoty, Jana Rosického, který od nás odešel tam, odkud není návratu, dne 2. dubna 1910. Naše celá Jednota v něm ztrácí mnoho dobrého.

Zároveň cítíme bolestnou ztrátu pro naší sestru Marii Rosickou a dítky její. A tímto vyslovujeme jí naší upřímnou soustrast, jim, kterým byl nejdražším a víme, že to byla pro ně hrozná rána, ztráta je pro ně nenahraditelná. Sestra naše paní Rosická vytrpěla mnoho při dlouho trvající nemoci jeho a platí jí naše upřímná soustrast.

Hořejší vyslovení soustrasti bylo na návrh jednohlasně přijato a nařízeno, by opis byl zaslán pozůstalé rodině Rosický.

Za řád Ratolest Mladočechů číslo 31,

TOMÁŠ DUDA, předseda,
EMIL FOLDA, tajemník.

Pečeť řádu.
Linwood, Neb., 10. dubna 1910.

* * *

RESOLUCE SOUSTRASTI.

Neúprosná smrt vyrvala nám jednoho z nejlepších našich pracovníků, zakladatele a nejčinnějšího člena naší Jednoty, bratra Jana Rosického.

Zapadla nám pro vždy zářící hvězda západu, která na dráze blankytu životního putovala, vzdorujíc neohroženě všem překážkám, k jednomu cíli, jenž byl — bratrství.

Zapadla nám neočekávaně, předčasně.

Šlechetné, dobré a upřímné srdce přestalo bíti v hrudi muže pro národ náš tak zasloužilého. Stihla nás ztráta, kterou nebude možno nikým přítomně nahradit. Bylo nás jen málo, kteří osobně poznali jsme tuto nám tak věrnou duši, která hotova byla i dlouho přes půlnoc pracovati ve prospěch náš, ve prospěch pokrevenců, kteří v mnoha případech, v přisouzeném nám předsudku, proti němu štvali, vrhajíce mu tím v cestu trní, na místo růží, kteréžto poslednějších si byl v životě svém plnou měrou zasloužil.

Avšak cesta žití mnohého velikého muže nebyla růžemi poseta a protož zapomeňme na vše minulé a pamatujme pouze na ty zásluhy, které si bratr Rosický získal o národ náš a o Jednotu naši zvlášť. Jsou to zásluhy neocenitelné a jsme povinni zachovati mu nehynoucí památku. Spějme všichni za cílem tím, jehož směr nám náš milý bratr vždy radou i skutkem okazoval.

Budeme jej dlouhý, dlouhý čas, snad po celý náš život postrádati. Truchlíme a truchliti budeme vždy, zvláště kdy shro-

máždění budou naši věrní pracovníci, mezi nimiž nebude nikdy více bratra Rosického. Kdo nahradí tam jeho místo?...

Jeho veliké duševní nadání v praktickém životě, jež si byl za tak drahnou dobu let v kruhu našeho lidu získal, které věrně a upřímně hleděl ve prospěch bratrů, sester a ve prospěch budoucnosti celé naší Jednoty vždy a v pravý čas upotřebiti, nenahradí nám nikdo. Horlivost jeho ve prospěch lidskosti, neznala mezí... až přepracován — jako udatný bojovník — padl předčasně, neočekávaně, na poli nedokončené práce, kterou si předsevzal.

Nechť památka Jana Rosického, vlastence tak zasloužilého, nevymizí v srdcích národa našeho v Americe, v srdcích členů Západní Česko-Bratrské Jednoty, kteří ztratili nejhorlivějšího člena, nejupřímnějšího rádce s přáním, by i na dále Jednota naše vykázanou jím cestou zdárně ku předu pokračovala.

Pozůstalé rodině vyslovujeme naší nejupřímnější soustrast, kterou s nimi hluboce pociťujeme.

Za řád Denver číslo 37, Z. Č. B. J.,

Resoluční výbor: A. V. KOUBA, ANTON SLAVÍČEK, VÁCLAV ČERNÝ.

* * *

RESOLUCE SOUSTRASTI.

Ctěná paní Marie Rosická a Vaše dítky:—

Tímto přijmětež jménem řádu Praha číslo 54, Z. Č. B. J., tu nejhlubší soustrast nad ztrátou Vašeho ctěného manžela a otce, a též Otce naší milé Západní Česko-Bratrské Jednoty, kteréž on byl prvním zakladatelem, vůdcem a rádcem všem nám členům Z. Č. B. J., a pracovníkem nad jiné úsilovným, kteréhož budem dlouho postrádat a těžko nahraditelným bude nám Čechům americkým.

On si postavil pomník velice šlechetný, který bude dlouho hlásat jeho památku! Kéž jeho šlechetný účel dojde splnění a mnoho nešťastných bratrů a sester, sirotků Z. Č. B. J., budou vzpomínat tak šlechetného muže, jako byl náš milý bratr Jan Rosický.

Za řád Praha číslo 54, Z. Č. B. J.,

VÁCLAV B. PRŮCHA.

Wilber, Neb., 7. dubna 1910.

* * *

Ctěné rodině Rosických:—

Dovolujem si projeviti Vám upřímnou soustrast, je-li slovy možno zmírniti krutý žal Váš nad nenahraditelnou ztrátou Vašeho milého manžela a otce.

Za členstvo řádu Tyrš číslo 18, Z. Č. B. J.,

Resoluční výbor: LOUIS JIRAN, JOHN KOPIA, WILLIAM HOLLY.

Pečeť řádu.

Plattsmouth, Neb.

MANŽELÉ ROSICKÝCH V LÉTĚ ROKU 1906.

Řád Bratří od Krkonoš, číslo 49, Z. Č. B. J.

Paní J. Rosická,

Omaha, Nebraska.

Ctěná paní:—

Jelikož neúprosná Morana z řad našich vyrvala zakladatele a vůdčího ducha Západní Česko-Bratrské Jednoty, bratra Jana Rosického z Omaha, Neb., a

Jelikož zesnulý bratr náš byl nejzáslužnějším pracovníkem česko-národním ve Spojených Státech, a

Jelikož vědomostmi, obětavostí, bezpříkladnou pílí i bezúhonným charakterem byl nám vzorem ryzího Svobodáře, Občana i Bratra,

Budiž dále usnešeno, by na uctění památky Muže nehynoucích zásluh ve všech směrech výše zmíněných, projeven byl tímto náš nejhlubší žal a zahalen byl smuteční rouškou řádový odznak ve spolkové síni.

Přijměte od našeho řádu naši bratrskou soustrast nad ztrátou Vašeho ctěného a váženého manžela a našeho bratra, pana Jana Rosického.

V. BITTERMAN, předseda,

WM. WOJTĚCHOVSKÝ, proz. tajemník.

Kewaunee, Wis., dne 14. dubna 1910.

* * *

Ctěné Marii Rosický a rodině:—

Milá sestro, náš řád ve své pravidelné schůzi se usnesl, by Vám a Vaší ctěné rodině byla prostřednictvím mým vyslovena ta nejhlubší soustrast.

Věřte, milá sestro, že s Vámi cítíme, jak mnoho jste ztratila nejen Vy, ale celá česko-americká veřejnost, zvláště Z. Č. B. Jednota utrpěla nenahraditelnou ztrátu. My víme všichni, že se hned tak nenajde druhý, by zastoupil zemřelého Jana Rosického v česko-americké veřejnosti, zvláště ne ten, který by jej mohl zastoupit v kruhu rodinném.

Jestli soustrast naše může útěchou Vám býti v zármutku Vašem, tož doufáme, že náš dopis Vám trochu útěchy poskytne. Odešel z kruhu našeho až příliš záhy, ale vzdor tomu můžete zvolat: Nebyl zde nadarmo, a to Vám budiž tou největší útěchou.

Protož pokoj popeli jeho.

S vřelým pozdravem za řád Západní Vlastenci číslo 106 Západní Česko-Bratrská Jednota,

JOHN LALA, tajemník.

Lambert, No. Dak., 12. dubna 1910.

Vyslovení žalu a soustrasti Svobodné Obce v Chicagu nad úmrtím JANA ROSICKÉHO V OMAZE.

Svobodná Obec v Chicagu ve své řádné schůzi dne 3. dubna 1910 přijala následující usnesení:

Jelikož bratr náš, horlivý osvojenec a vydatný pracovník na poli Svobodomyslnosti Jan Rosický v Omaze, zakladatel a řečník Svobodné Obce v Omaze po delší těžké nemoci odebral se k zaslouženému odpočinku po bojích a pracích k dobru české národnosti a svobodomyslnosti v Americe dne 2. dubna; a

Jelikož známe a oceňujeme jeho zásluhy o národnost naši v Americe, a zvláště o rozkvět a pokrok Svobodomyslnosti, a jeho nekonečnou obětavost pro zásady, jimž život svůj věnoval bez očekávání slávy a zisku; protož

Vyslovujeme hluboký žal nad jeho ztrátou a upřímnou soustrast jeho opuštěné manželce a dítkám, jakož i sestrám a bratřím Svobodné Obce v Omaze, slibujíce, že s nimi zároveň budeme památku jeho jména a zásluh chovati v nejhlubší poctě a vděčnosti.

FRANK B. ZDRŮBEK, starosta.
ALOIS VAŇOUČEK, tajemník.

* * *

Paní Marie Rosická,
Omaha, Nebraska.

Vážená paní:—

Právě došla nás smutná zpráva o smrti Vašeho ctěného pana manžela, pana Jana Rosického, a spěcháme vysloviti Vám svoji hlubokou soustrast.

Zesnulý byl jedním z předních pracovníků na poli sokolském i národním a ztráta jeho zůstane nenahraditelnou. Památka jeho bude žíti na vždy. Práce, již vykonal, bude mu nehynoucím pomníkem.

Dovedou-li slova jen poněkud zmírniti nezměrný Váš žal, vězte, že s Vámi upřímně cítíme, neboť ztráta Vaše jest i ztrátou naší. Budiž čest jeho památce!

S hlubokou soustrastí za Tělocvičnou Jednotu Tyrš v Cedar Rapids, Iowa,

FRANTA V. HAŠEK, starosta.
Pečeť sboru. JOS. V. ŠTĚRBA, tajemník.

Cedar Rapids, Ia., 3. dubna 1910.

* * *

PROJEV SOUSTRASTI.

Projevujeme svoji nejhlubší soustrast nad úmrtím Jana Rosického, předsedy společnosti Národní Tiskárny, členům této společnosti, jakož i rodině zemřelého. Doznáváme, že naše národnost utrpěla nenahraditelnou ztrátu jeho odchodem.

"SVOBODA."

La Grange, Texas.

TELEGRAMY.

El Reno, Okla.
Přijměte naši soustrast nad ztrátou manžela a otce.
H. Breuer, a Fr. Skočdopole, rodina.

* * *

New York, N. Y.
S pocity opravdového zármutku vzali jsme na vědomí zprávu o úmrtí p. J. Rosického, zasloužilého žurnalisty a upřímného Čecha. Budiž čest jeho památce. Vyslovujíce Vám upřímnou soustrast nad ztrátou tak neocenitelnou, prosíme byste tuto tlumočili rodině zesnulého.
Vydavatelstvo a redakce New Yorských Listů.

* * *

Cedar Rapids, Iowa.
Srdečnou soustrast nad úmrtím bratra Rosického. Jednota Západní ztrácí v něm neúmorného a upřímného pracovníka. Čest památce jeho.
Řád Prokop Velký, číslo 7, Z. Č. B. J.,
Jos. Urban, taj.

* * *

Oklahoma City, Okla.
Truchlíme s Vámi u rakve Vašeho drahého manžela, svého přítele a věrného pracovníka na poli národním a osvětovém.
Dr. Iška s manželkou.

* * *

Oklahoma City, Okla.
Řád Oklahomský Rolník želí hluboce ztráty milého vůdce naší Jednoty a vyslovuje Vám vřelou soustrast.
V. Sudík, předseda.

* * *

Oklahoma City, Okla.
Řád Láska v Oklahoma City. Vřelou soustrastí k Vám prodchnuti, želíme ztráty milého bratra, vůdce našeho.
Frank Rendla, tajemník.

* * *

Crete, Nebr.
V hodině velkého smutku nad ztrátou milovaného manžela a upřímného otce my podáváme naši útěchu a vyslovujem naši soustrast. Vaše ztráta je též naše ztráta.
Řád Nebraska, číslo 3, Z. Č. B. J.,
Jos. Jelínek, **výbor.**

Norfolk, Nebr.

Vyslovujeme Vám hlubokou soustrast nad ztrátou milého manžela. Češi celé Ameriky ztratili vůdce národního.

Rodina Peciválova.

* * *

Table Rock, Nebr.

Přijměte hlubokou naši soustrast ve Vašem zármutku nad ztrátou manžela.

Řád Přemysl Otokar II., číslo 84, Z. Č. B. J.,

A. R. Kovanda.

* * *

Chicago, Ill.

Želíme s Vámi v hlubokém zármutku smrti vzácného přítele, nezapomenutelného Vašeho chotě. Jan a Emma Fučíkovi.

* * *

Chicago, Ill.

In memoriam of John Rosický. Odbilo srdce Tvoje zlaté. Tvé duše šlechetné již není více, však památka Tvá ta žít bude tak dlouho jak kmen český v Americe.

Robert Rose-Růžička.

* * *

Chicago, Ill.

Cítíme s Vámi zármutek nad úmrtím Vašeho manžela a otce, našeho přítele, Jana Rosického a projevujeme tímto hlubokou soustrast. Rodina A. Geringera.

* * *

Chicago, Ill.

Rozechvění do nitra duše, prosíme, byste přijala výraz naší nejupřímnější soustrasti nad žalostnou ranou osudu.

Jaroslav a Olga Vojanovi.

* * *

Chicago, Ill.

S celou česko-amer. veřejností želí náhlého odchodu velkého pracovníka a upřímného bojovníka za lepší úroveň naší žurnalistiky, Váš spolupracovník, Bartoš Bittner.

* * *

Minneapolis, Minn.

Přijměte naši soustrast ve svém nynějším zármutku.

Josef Tyra.

Chicago, Ill.

Česko-Amer. Tisková Kancelář zdrcena stojí nad rakví svého předsedy, jednoho z nejlepších a největších mužů české Ameriky a vyslovuje Vám nejhlubší soustrast svou i všech listů s kancelář sdružených. Česko-Amer. Tisk. Kancelář.

* * *

Cedar Rapids, Iowa.

Upřímnou soustrast s rodinou zemřelého bratra Rosického sdílí Hlavní Úřadovna Západní Jednoty. Není jej již ovšem více. V památce neustane ale u členů Jednoty na tisíce.

Bárta, Šalda a Bláha.

* * *

Chicago, Ill.

Želíme s Vámi ztráty nenahraditelného pracovníka, vašeho předsedy, našeho kollegy Jana Rosického. Vděčná budiž mu paměť. Redakce Svornosti.

* * *

Cameron, Texas.

Přijměte výraz naší nejhlubší soustrasti nad ztrátou Jana Rosického. Odešel, nebude však nikdy zapomenut.

Dr. Chas. H. Breuer a rodina.

* * *

Richmond Hill, N. Y.

Přijměte výraz mojí od srdce jdoucí soustrasti nad odchodem Vašeho otce, mého dobrého přítele. Jeho jméno bude žíti, představujíc, jako již činí, nejlepší vlastnosti české národnosti.

Tomáš Čapek.

* * *

Denver, Colo.

S pocitem nejhlubšího smutku nad Vaší těžkou ztrátou posíláme Vám výraz naší nejupřímnější soustrasti.

Řád Denver Z. Č. B. J.

* * *

Denver, Colo.

Naše upřímná soustrast provází Vás.

A. V. Kouba.

* * *

Linwood, Nebr.

Naše nejhlubší soustrast Vám i Vaší rodině. Telegrafujte, kdy bude pohřeb. Emil Folda.

Clarkson, Nebr.

Přijměte výraz naší srdečné soustrasti ve Vašem zármutku.

J. M. Mundil a rodina.

* * *

Wilber, Nebr.

Prosím přijměte výraz mé nejupřímnější soustrasti nad Vaší ztrátou.

August Molzer.

* * *

Chicago, Ill.

Přijměte naši srdečně cítěnou soustrast.

Manželé Chas. J. Vopičkovi.

* * *

Chicago, Ill.

Prosím přijměte naši nejhlubší soustrast v zármutku plné hodině vaší ztráty.

Maxe Kirchmana rodina.

* * *

Lidgerwood, N. D.

Přijměte hlubokou soustrast od řádu August Heřman, číslo 30, Z. Č. B. J.

Jan Busta.

* * *

Cleveland, Ohio.

Přijmětež naši nejhlubší soustrast nad úmrtím vašeho chotě a pionéra českého novinářství v Americe p. Jana Rosického.

Američan.

* * *

Cleveland, Ohio.

Upřímnou soustrast nad úmrtím nezapomenutelného Jana Rosického.

K. F. Tůma.

* * *

Chicago, Ill.

Tlumočíme hlubokou soustrast jménem spolku starých českých osadníků nad úmrtím vašeho manžela. Čest budiž jeho památce.

Antonín Pregler, Frank Stejskal.

* * *

St. Paul, Minn.

Přijměte naši nejoddanější soustrast nad odchodem Vašeho manžela, což jest i těžkou osobní naší ztrátou. Velké jeho dílo

pro Jednotu, kterou tak skvěle zvelebil, bude ve vděčné paměti naší. Jos. Šimeček, taj. řádu Orel, č. 69, Z. Č. B. J.

* * *

St. Louis, Mo.

Hluboce cítěnou soustrast nad úmrtím milovaného manžela, otce a našeho přítele sdílí s vámi J. A. Čejka a rodina.

* * *

Příjměte mou soustrast.

J. J. Langer, Wilber, Neb.

* * *

St. Paul, Minn.

Příjměte moji hlubokou soustrast ve Vašem těžkém žalu nad odchodem Vašeho manžela, pana Rosického. Ztráta jeho jest i mojí osobní ztrátou. Uvědomuji si, že jsem ztratil v něm věrného a dobrého přítele. Jeho smrt jest též velkou ztrátou pro naše krajany, kteří vždy budou pamatovati na jeho velikou užitečnost pro náš národ. F. B. Matlach.

DOPISY.

Mám sama v srdci upřímnou bolest, že už nikdy neuvidím muže, jehož jsem si neskonale vážila, a jenž mi tolikrát veliké, šlechetné srdce svoje ve svém jednání ukázal. Neztrácíte jen Vy, drahé a vážené moje přítelkyně, svého manžela a otce, ale celý česko-americký národ ztrácí jednoho ze svých nejhorlivějších a nejpoctivějších pracovníků. Bohužel, jeho místo ani Vám v rodině ani nám ve veřejnosti nikdo nenahradí.

Paní B. Pavlíková, Chicago, 5. dubna, 1910.

* * *

Právě jsem se dočetla o tichém skonu Vašeho mileného otce. Jak bolestně se mě dotkla zvěst ona. Proč ta neúprosná Morana zasazuje rány mezi mé drahé. Není na tom dosti, že zasáhla mě tak krutou ranou, musela i do Vašeho domu zasáhnouti pro to, co Vám jest nejdražší. Přijměte mou hlubokou soustrast.

A. Bubáková, Cleveland, Ohio, 6. dubna, 1910.

* * *

Přijměte hlubokou soustrast nad ztrátou, která Vás stihla.

Josef Šedivý, Cleveland, Ohio.

* * *

Račte přijati výraz upřímné soustrasti mé nad nenahraditelnou ztrátou, jež Vás potkala.

Jos. Triner, Chicago, 5. dubna, 1910.

Dovídaje se z dnes došlé "Svornosti" o skonu Vašeho milovaného manžela, jejž já osobně znal od mého takřka příchodu do této země, a vážil si vždy upřímně jeho vynikajících vlastností povahy a ducha, prospěšnou činnost jeho na poli spolkovém, žurnalistickém a kulturním vždy plně uznávaje, dovoluji si tuto vysloviti Vám a rodině Vaší jménem svým a paní Cilie Šnajdrové, která zesnulého také znala, svou nelíčenou a hlubokou soustrast. Spravedlivé ocenění záslužné činnosti zemřelého budiž Vám, velectěná paní, útěchou v těžkém hoři.

Václav Šnajdr, Cleveland, Ohio, 5. dubna 1910.

* * *

Vzdávám dokonalou úctu a obdiv česko-americkému mužovi, lidumilovi, vlastenci, žurnalistovi a příteli. On to byl, jenž mne česko-americké veřejnosti představil. On řídil mé mladé nejisté kroky, mne povzbuzoval a mně radil. Odpočívej v slávě a vděčné památce, drahý příteli! Prof. F. W. Bouška, Chicago, Ill.

* * *

Přijměte naši upřímnou soustrast nad ztrátou vašeho drahého manžela a otce. Ujišťujem Vás, že bol i zármutek s Vámi upřímně sdílíme. A. A. Baštář a rodina, Chicago, 4. dubna 1910.

* * *

Kéž blahé vědomí, že pochovali jste muže vzácných vlastností a manžela i otce vzorného utlumí bol Váš. Čestná památka v srdcích tisíců Čechů amerických doprovází šlechetnou duši Jana Rosického do neznáma. Vzácný to případ! Jste šťastni ve svém nezměrném zármutku, neboť můžete se těšiti odkazu, jejž koupiti nelze — lásce a uznání tisíců — pokladem nejcennějším. F. X. Bašta, Chicago, 10. dubna, 1910.

* * *

Želíme ho velice, byl nám vždy upřímným přítelem a rádcem.

Rodina Groušlova, Chicago, 4. dubna, 1910.

* * *

Měl jsem Jana vždy ve velké úctě i lásce a kdykoliv sem zavítal, vždy jsem jeho společnost vyhledával. Když jsem s ním zde hovořil o Sokolském sletu loni, ani mi ve snu nenapadlo, že by to bylo naše poslední setkání, neb tak dobře a vesele vypadal. Buďte ujištěna mého stálého soucitu s Vámi v tomto největším pro Vás žalu! Max Kirchman, Gary, Ind., 6. dubna, 1910.

Zajisté že pozůstalá rodina želí ztráty této nejvíce, jsouc jemu nejbližší, nicméně máte mnoho a mnoho, co zesnulý zanechal ku potěšení a útěše. Vykonal pro dobro lidstva a Čechů vše co vykonati mohl, odebrav se odtud v čas své nejlepší a nejblahodárnější činnosti téměř s vavřínem čerstvým spočívajícím na čele svém. Toť musí býti velkou útěchou v době smutku a zármutku, a musíte v době pro Vás pochmurné též obraceti mysl svou v tu stranu, odkud zahřívána bude duše Vaše jasem a teplem nehynoucí blahé jeho památky.

Rodina Václava Červenky, Chicago, Ill., 7. dubna, 1910.

* * *

Není třeba, abych Vás zvlášť ujišťoval svou hlubokou soustrastí. Já opravdu vysoce ctil zvěčnělého a nejen že jsem si to myslil, já to již nesčíslněkráte řekl a dodnes rád vzpomínám na dobu, kdy jsem u něho pracoval.

Tomáš Čapek, New York, N. Y., 8. dubna, 1910.

* * *

Jak smutno stává se v tom světě, když věrní přátelé odcházejí. Mně jich v krátkosti odešlo několik, a nyní ještě Jan, můj dobrý, upřímný přítel. Směle mohu říci, že důvěrnějšího, věrnějšího jsem neměl. Stále mi tkví na paměti jeho laskavost a upřímnost. — — Byltě Jan karakter ryzí, pravzor Čecho-Američana. Takových je mezi námi málo. A co jest nejkrásnější: Za tu svou dobrotu a lásku k českému lidu nalézal štěstí ve vzorné rodině. To domácí blaho prohřívalo jeho hruď a sílilo jej k boji na ven. — Ba, vtírá se mi myšlenka, že jemu jest lépe než nám, kteří jsme zůstali. Dokončil krásně plodupiný život. Činil jiné šťastnými, kdekoliv jen mohl, a s úsměvem na tváři mohl se s námi rozloučiti, s těmi, kteří jej milovali a ctili, i s těmi, kteří mu nelítostně, nespravedlivě ubližovali. Nechť spí sladce sen věčný. Netruchlete přes míru, přítelkyně drahá. Odvěký zákon volá nás jednoho po druhém ku pouti pozemské a zase nás milosrdně odvádí do neznáma, když stíženi lhůtou dnů na trapné klesáme lože. — — Památka jeho krásná síliž Vás na další cestě životem. Antonín Jurka, New York, N. Y., 4. dubna, 1910.

* * *

Jaká to zdrcující zpráva nejen pro Vás, ubohá přítelkyně, a pro dobré dítky Vaše, ale pro veškerý náš česko-americký lid vůbec. Nechť vědomí, že učinili jste na záchranu vzácného života jeho vše, co lidská moc, péče, láska, sebeobětavost a věda vůbec vykonati mohly, nezměrný žal Váš zmírní.

Josef Jurka a choť, Chicago, 3. dubna, 1910.

Přijměte srdečnou soustrast nad úmrtím Vašeho milovaného otce. Rodina Jiřího Šindeláře, Chicago, 3. dubna, 1910.

* * *

Přijměte moji soustrast nad úmrtím Vašeho p. manžela. Bylo to velikým překvapením pro mne a zajisté pro každého jiného, kdo sledoval zprávy z Omahy podávané, a dnešní oznámení v chicagských denních listech. Leč jaká pomoc! Jsme nuceni smířiti se s osudem, který mnohdy neočekávaně se dostaví.
Karel Jirák, Oak Park, Ill., 4. dubna, 1910.

* * *

Nenahraditelná a veliká mezera byla učiněna ve vlasteneckých, ve spolkových a všech dobrých podnicích úmrtím našeho nezapomenutelného a dobrého přítele, Jana Rosického. Osud jest neodvratný a neúprosný, země požaduje svou daň, a musíme tam všichni — to jest jediné, co jest spravedlivo. Útěchou naší budiž, že náš zemřelý dobrý přítel vykonal pro každého jen samé dobré skutky, a že vždy se přimlouval za vše dobré a na dobré národní účele nikdy nezapomínal. Budiž mu země lehká!
Jan Kalous, Chicago, 5. dubna, 1910.

* * *

Přijměte naši upřímnou soustrast nad bezměrnou Vaší ztrátou, jakož i nad ztrátou celé české Ameriky — nás všech!
Rodina Krulišova, New York, 3. dubna, 1910.

* * *

Bolestně nás dojala zpráva o úmrtí Vašeho manžela a otce a našeho přítele. Ztráta jeho jest nenahraditelnou, neboť pracoval s láskou pro celý český svět, a my všichni ztrácíme nenahraditelnou pokrokovou sílu.
Geo. E. Wodraska, Academy, S. D., 8. dubna, 1910.

* * *

Zvěst o úmrtí pana Rosického dotkla se bolestně všech jeho upřímných přátel a zachvěla srdcemi všech Čechů amerických. Chtěl jsem Vám psáti několik slov útěchy, leč cítím, že truchlím pro milovaného zesnulého s Vámi, což činí mne neschopným myšlení a cítění pérem tlumočit. Jos. Miller, Patterson, Mo.

Zemřel — ale zářivý duch jeho žíti bude mezi námi nadále. Skvělým a nejlepším jeho pomníkem bude mu vždy vlastní jeho jmeno. Frank Baley, Gregory, S. D., 6. dubna, 1910.

* * *

Hluboce dojati smutnou zprávou, že šlechetný Váš choť a milý přítel náš odebral se k věčnému odpočinku, vyslovujem nejhlubší soustrast svoji. Amalie a Václav Janisch, St. Louis, Mo.

* * *

Z hloubi srdcí cítíme s Vámi zármutek nad úmrtím Vašeho drahého manžela a otce, našeho vzorného bratra v kruhu spolkovém a národního pracovníka vůbec, pana Jana Rosického.

Anton a Kateřina Vaňous, Belleville, Kansas.

* * *

Jeho tělo i duch zemřely, ale jeho dobré činy a skutky zde mezi námi budou v živé paměti, a ta jeho duše bude nadále mezi námi, třeba že tělo i mozek zemřely.

Dědoušek Číha, Solon, Iowa.

* * *

S tolika nadějemi četl jsem každou sebemenší zvěst o průběhu nemoci Vašeho drahého manžela, nad jiné dobrého otce dítek Vašich, přítele upřímného a bratra našeho vynikajícího, Sokola starého a spolupracovníka, jenž mnohým byltě vzorem! A naděje ty zklamaly. Dnes našeho Jana Rosického není více. Zemřel nám ten bodrý pracovník a muž celý a ztráta, jež stihla Vás a Vaši rodinu, neméně citelně zasáhla i všechny nás, již měli jsme jej tak rádi, neboť u vědomí všeho toho co vykonal pro lid svůj, pro všechny nás, zdá se nám, že vidíme tu podťatý kmen, jak padl v rozkvětu, padl, kdy nejméně jsme čekali. Práce jeho zanesly jméno jeho až za oceán do staré vlasti, jíž věrným synem byl a obhájcem a zde všichni, již znali jsme blahodárnou činnost jeho, dojista uchováme světlou jeho památku v srdcích našich a myslích svých volných připomínati si budeme toho, jenž byl jedním z nás, ku každé práci ochotný, — práci na prospěch českého člověka. My vždy řadili jej mezi nejlepší své pracovníky a tu truchlíce s Vámi, vyslovujeme Vám a rodině celé naši soustrast nejhlubší, jakož i soustrast mou a celé oddané Vám,

Rodiny Dr. Rudiš-Jičínského,

Cedar Rapids, Ia., 3. dubna 1910.

Vážil jsem si ho nejen jako dobrého přítele, též jeho opravdového genia, jenž za jiných okolností a poměrů byl by asi buď ve vlasti nebo i zde vyniknul ještě daleko více, než on mohl v těsných obzorech česko-amerických, ze začátků tak skromných, drahou tak trnitou a nevděčnou.

Jan Havlasa, Los Angeles, Cal., 15. dubna, 1910.

* * *

Jsou mnozí, kteří by se rádi stali populárními, ale nemají tolik schopností se nimi státi na základu nějakých vědomostí, a proto se pokouší házeti kalem po mužích zasloužilých. Dnes použiji biblického slova a řeknu, že nikdo z těch pomlouvačů není hoden rozvázati řeménků u obuvi pana Rosického. Za to ale může se rodina Rosických těšiti tím blahým přesvědčením, že pan Rosický byl horlivý pracovník a tudíž byl populárním, a není divné a snad ani možné, aby nebyl měl nepřátel. Kdyby jich neměl, snad by nic neznamenal. Nejenom rodina Rosických ztratila drahého člena, ale celá česká americká společnost ztratila v zemřelém nenahraditelného pracovníka.

Frank Pánek, Roberts, Idaho, 10. dubna, 1910.

* * *

Jest to pro nás všechny rána bolestná, ztráta nenahraditelná. Neboť muž tak šlechetný a řádný jako byl nezapomenutelný Jan sotva se vyskytne mezi námi více. Zpráva o jeho smrti zajisté že otřásla celým českým západem, a sotva se nalezne Čech, aby smrti jeho neželel.

V. Chládek a Terezie Chládková, Crabtree, Ore., 14. dubna, 1910.

* * *

Uznávaje jeho dobrou a upřímnou práci, od mého mládí, v Humpolci, v Čechách, a po celý čas od roku 1873 zde v Americe — byl dobrý přítel můj a každého, kdo se na něj obrátil. Těšili jsme se zde, že pozvem sem v létě pana Rosického, by viděl ovoce jeho práce započaté, ale nebylo nám popřáno. Pročež na památku chceme, by ulice v městě Malin, které bude v krátké době v naší osadě otevřeno, byla pojmenována jménem nebožtíka. Budiž mu země lehká a památka nesmrtelná!

F. K. Vondreis, Merrill, Oregon.

* * *

Přijměte mou nejupřímnější soustrast.

Marie Zerzanová, Schuyler, Nebr., 5. dubna, 1910.

My cítíme s Vámi mnoho, neboť ztrátu muže takového ucítí celý národ, a kdo jej znal, musel jej milovat. Nemůžem nalézt slov, kterými bychom mohli podati útěchy Vám v tak velkém Vašem zármutku.

Marie a Thomas Killian, Wahoo, Nebr., 10. dubna, 1910.

* * *

S potěšením jsme četli v posledním čísle Wilberských Listů, že stav pana Rosického se stále lepší a že jest naděje na brzké jeho pozdravení, a proto tím bolestněji dotkla se nás zpráva, že drahý Váš manžel dokonal svou činnou životní pouť.

Cítíme s Vámi a ct. Vaší rodinou bol Váš, v němž jen možná Vám vysloviti nás všech upřímnou soustrast nad ztrátou Vašeho drahého manžela a dobrého otce a našeho milého přítele. Jest naším upřímným přáním, aby anděl míru posilnil Vás všechny v době velikého zármutku.

Jan F. Spirk a rodina, Wilber, Nebr., 3. dubna, 1910.

* * *

Stále jsem doufal v uzdravení Vašeho milého Jana, dlouho jsem hleděl a nemohl uvěřit zprávě v dnešních časopisech. Cítím s Vámi nenahraditelnou ztrátu. Mně nikdo nenahradí krajana a bratra. Často mně můj milý otec vypravoval, jak vyprovázel Vašeho a nám všem drahého Jana do Ameriky — to již bude skoro půl století. Však co jsou nám vzpomínky a slzy platné — musíme se spřátelit s krutou myšlenkou, že jej není více. On více necítí bolesti, ale kdo nám nahradí pracovníka, rádce?

Frank Skočdopole, Ravenna, Nebr., 3. dubna, 1910.

* * *

On byl vynikající muž a dobrý učitel, neboť z jeho novin jsme se zušlechťovali, a bude nám vždy v dobré paměti. S jakou dychtivostí jsme sáhli po novinách, bychom se dověděli o jeho nemoci; jak radostně vítali jsme zprávu, že jest mimo nebezpečí, ale bohužel nebylo to na dlouho.

Josefa Papežová, Albion, Nebr., 16. dubna, 1910.

* * *

Odpusťte, že mi nebylo možno súčastnit se pohřbu Vašeho ct. pana manžela, neboť jsem dlel ten čas mimo městečko naše, uslyšev zdrcující zprávu teprve v pondělí. Proto přijměte srdečnou soustrast ode mne a celé mé rodiny.

Frant. Hrdý, Milligan, Nebr., 4. dubna, 1910.

Račte přijmouti moji nejupřímnější soustrast v této chvíli Vašeho převelkého zármutku.

Dr. F. J. Petr, Omaha, 3. dubna, 1910.

* * *

S opravdovou lítostí četl jsem dnes zprávu o úmrtí Vašeho ctěného manžela. Jest to pro veřejnost veliká ztráta a pro nás Čechy zvlášť, neboť on byl mužem, jehož činnost měla dalekosáhlý vliv pro dobro a povznesení. Ztrátu jeho želí upřímní lidé po celé Americe. Vědomí, že život jeho byl tak blahodárný, bude Vám aspoň částečnou útěchou v hodině žalu. Učinil on pro mne mnoho. Bylť on upřímným mým přítelem. Cítím s Vámi hlubokou soustrast.

A. Z. Donato ml., Lincoln, Neb., 3. dubna, 1910.

* * *

Smrt pana Rosického jakoby znova otvírala ránu, kterou jsem i já ucítila, a která se nikdy nezacelí. A přece si tak často myslím, že jest skoro až sobecké tak jich želit, neboť oni oba již dosáhli toho skutečného míru a klidu, kterého zde v žití nenaleznem nikdy. — Musíme si pomyslit, že přec je ta smrt milosrdná a netrestá, jak si v této době myslím, ale že nás jednoho po druhém volá k odpočinku. Vím, že mně jest lépe snášeti svůj osud, když takto o smrti soudím. Hleďte též Vy viděti v ní jen klid. Olga Šťastná, Lincoln, Nebr., 10. dubna, 1910.

* * *

Předposlední číslo Slavie a teď i Hospodář mně tu smutnou zprávu hlásají, že ctěný pan Rosický již a bohužel mnoho předčasně, svou pozemskou pouť dokonal. Ctila a vážila jsem si muže tak vlasteneckého, proto mě to opravdu zarmoutilo, jak teprve musí jeho ctěnou paní bol přemáhati. Dovolte, abych Vám vyjádřila moji upřímnou soustrast a může-li Vás to jen v tom nejmenším potěšiti, tedy vězte, že jej mnoho a mnoho dobrých lidí želí. Paní Clara J. B. Reymershofferová.

Galveston, Tex., 25. dubna, 1910.

* * *

Hluboce dojati smutnou zprávou o úmrtí Vašeho manžela, pana Jana Rosického, dovolujeme si projeviti Vám upřímnou sou-

strast v tak těžké chvíli, neboť dovedeme pochopiti dosah bolu Vašeho, kdy ztrácíte drahého manžela a otce a my upřímného pracovníka na národním poli a muže charakteru nejryzejšího. Nezapomenutelná budiž čest památce jeho.

Česko-Slovanská Zasýlatelská Společnost,
Dr. F. J. Novák, předs., E. G. Winternitz, taj.

Chicago, Ill., 4. dubna, 1910.

* * *

Hrozná zvěst... Když pronikla zpráva o úmrtí Vašeho vysoce ctěného chotě z Národní Rady do pražských listů, nevěřil jsem jí. Klamal jsem se snad i úmyslně domněnkou, že fama zaměňuje těžkou chorobu za smrt.

Až dnes došlá "Osvěta Americká" nepřipouští více pochyb. Má nejhlubší, vroucí, procítěná soustrast! Jsou to chudá slova... vím to já, který plné čtvrtstoletí žil se zvěčnělým v úzkém spojení, který znal dokonale to zlaté srdce a tu vřelou lásku k vlasti a k lidu, zvlášť ku krajanům zaoceánským. Však bohdá ti, jež tolik miloval, splatí důstojným uctěním jeho památky svůj velký dluh a v jich počinu vděčnosti bude posilující pramen útěchy pro Vás a Vaše drahé.

Hluboce oddaný s projevem sdílnosti nejúplnější,

Ladislav Hejtmánek,
Dne 22. dubna, 1910. řídící učitel a spisovatel v Praze.

* * *

Bolestně dojat zprávou o úmrtí zakladatele a předsedy Vaší společnosti, pana J. Rosického, v Omaze, dovoluji si, velectění pánové, nad ztrátou šlechetného tohoto muže, vysloviti Vám svoji nejhlubší soustrast! Ačkoliv úmrtím budovatele zesnulého utrpěl závod Váš ztrátu nenahraditelnou, doufám, že v intencích zesnulého i na dále jej povedete.

J. Otto, nakladatel v Praze.

* * *

I have just heard of the death of your dear husband. Please accept my deepest sympathy in your sorrow and affliction. Just six months ago I experienced the same loss, and know full well how to sympathize with you.

Sincerely, Mrs. Alois Palda, Chicago, Ill., Apr. 4, 1910.

It is truly a great loss to the community, for a man never lived who was honored and esteemed so highly.

Mrs. M. Neidhart, Ely, Nevada, Apr. 6, 1910.

* * *

I have been taught and have learned to admire his work and to love the man and now I extend my heartfelt sympathy to you.

Sincerely, Walter B. Sadilek.

Highland Park College, Des Moines, Iowa, Apr. 4, 1910.

* * *

Please accept my sympathy, for in losing him, the loss is not only yours and that of your loved ones, but of the American Bohemians as well. Sincerely yours, Otilie Papež.

Albion, Nebr., Apr. 17, 1910.

* * *

With deep regret I received the news of your dear father's death. Although it has been expected for some time, yet it came like a shock to me. Please extend my sympathy to your mother, sister and brothers.

Mrs. Mary Vlach, Wahoo, Nebr., April 4, 1910.

* * *

At present it must seem impossible that everything in this world works for some good purpose, but surely your life will be readjusted to its surroundings, and my sincere wish is that you may soon feel that peace and lull that comes to every suffering being and makes us stronger in the end. These are the things that bring out the best there is in us and we cannot have it different. Mrs. J. H. Brt, Wilber, Nebr., Apr. 11, 1910.

* * *

I did not know Mr. Rosicky as well as I would have liked, but I could see from the great number of people at the Hall yesterday and the deep expression of their grief that they had lost a good and noble friend. They knew that there was not another such master mind in the city to be their guide. Be brave, dear friends—it is a sad but great honor to mourn such a husband and father. Mrs. John. A. Mach, Omaha, Nebr., Apr. 6, 1910.

BUDOVA NÁRODNÍ TISKÁRNY.

We regret very much to learn of the death of your honored President, Mr. John Rosicky. Please accept our profound sympathy. J. W. Butler Paper Co., Chicago, Ill., April 9, 1910.

* * *

It is with much regret that we receive the announcement of the death of Mr. John Rosicky. For a number of years we have enjoyed the privilege of business relationship with Mr. Rosicky, during which time we have found him most courteous and upright in all transactions. We feel we have lost a friend.

Yours very truly,

National Sewing Machine Co., Belvidere, Ill., April 9, 1910.

* * *

We are just in receipt of your announcement advising us of the sad news regarding Mr. John Rosicky, President of your Company. The writer had the pleasure of meeting him some few years ago, and I have always had in mind the pleasant talk we had. We extend our deepest sympathy to you and Mr. Rosicky's family. Yours very truly,

Keystone Type Foundry, Chicago, Ill., April 9, 1910.

* * *

I was shocked this morning to receive announcement of Mr. Rosicky's death when all felt so sure he would be spared to us and speedily recover. I have said over and over again that I regarded him as one of the greatest men it had ever been my privilege to meet. Great, because of his democratic manner and his noble character, whose mind was as broad as the earth. The greatest tribute I can pay to his memory is that he was a man, good and noble, great and true to his friends. I shall ever revere his genial smile, as he so often in the fifteen years of my acqaintance, would turn around in his chair to greet me. I share with all of you your deep bereavement and to his beloved ones at home I wish to extend my heartfelt sympathy.

W. A. Tucker, Chicago, Ill., April 9, 1910.

* * *

We are very sorry, indeed, to receive your announcement of the death of Mr. Rosicky, and desire to express to you our sympathy on account of the removal from this life of a gentleman who had been with your company for so many years.

Mergenthaler Linotype Co., Chicago, Ill., April 9, 1910.

We learn with deep regret of the loss by death of your President and associate, John Rosicky, and we write you this letter asking that you will communicate to his family and co-workers this expression of our appreciation of his faithfullness, good work and good character.

Barnhart Bros. & Spindler, Chicago, Ill., April 12, 1910.

* * *

We join in the general regret at the loss of your late highly esteemed President, Mr. John Rosicky, and desire to offer our sympathy to you and the members of his family.

Yours truly,

Mergenthaler Linotype Co., New York, N. Y., April 2, 1910.

* * *

I am deeply touched with your announcement of the death of Mr. John Rosicky. Although I have met him only a couple of times, our business relations for several years were always of a pleasant nature. I feel that his death is a great loss to his family, your corporation, his nationality and humanity at large. Please extend my sincere sympathy to the bereft family.

Yours very truly,

August Petrtyl, Chicago, Ill., April 14, 1910.

* * *

We learn with regret of the death of your President, Mr. John Rosicky.

Yours sincerely,

Inland Printer Company, Chicago, Ill., Apr. 13, 1910.

* * *

I recently received the official announcement of the death of John Rosicky. I assure you that the news grieved me most profoundly, as I had known him quite intimately for some twenty years, and admired his great probity and manly worth more than pen can tell. His was a courageous soul and his utter detestation of deceit and perfidy placed the stamp of a man of true worth upon his character. His death is assuredly a great loss to Omaha, and will certainly be keenly felt by his associates in the business of which he was such a strong factor in building up. I will always cherish his memory and recall many pleasing memories and incidents connected with our long acquaintance.

A. J. Langer, Davenport, Okla., April 18, 1910.

It is with deep regret that we received the news of Mr. John Rosicky's demise. While we have been associated with him in a strictly business way, still our relations have always been of the pleasantest, and it is the straightforward way in which he has always dealt with us that makes us deeply regret his untimely death.

Sincerely yours,

Excelsior Emblem Co., Baltimore, Md., April 11, 1910.

* * *

It was with deep regret that I learned of the death of Mr. Rosicky, and wish to extend the hearfelt sympathy of myself and associates to the family and people of Bohemian descent in this country, for his loss is a national loss.

Yours respectfully,

C. A. Bradley, Longmont, Colo., April 11, 1910.

* * *

It was with great regret that we learned of the death of your President, Mr. John Rosicky. He was a man who was a credit to Omaha and a factor in its growth. We wish to express our sympathy to you in your bereavement.

Yours truly,

First National Bank of Omaha, April 9, 1910.

* * *

I have known Mr. Rosicky for the past twenty years, and esteemed him as one of Omaha's most upright and useful citizens. He was a man of very strong moral fibre, with a very high sense of duty, and the determination to perform it, in the light of his experience. No other man of my acquaintance of Bohemian nationality, with the exception of the late Edward Rosewater, has done as much for the state of Nebraska and its Bohemian residents as Mr. Rosicky. His demise is a loss which all good citizens keenly regret.

Yours very truly,

Howard H. Baldridge, Omaha, April 9, 1910.

* * *

It was with sincere regret that I read in the papers of the death of Mr. John Rosicky. It pained me very much, because I have always looked upon Mr. Rosicky as one of my good friends, — a man who showed me a great deal of kindness when

I was up against it, and I shall never forget the same. It has been a great pleasure to me in recent years to drop in occasionally and have a short chat with him, — always the same cordial, friendly welcome, ready to stop from his busy life to chat a moment and make one feel better afterwards. Please accept the condolences both of our Company and myself personally, and express the same to Mr. Rosicky's family.

Very truly yours,

Henry B. Payne, Omaha, April 9, 1910.

* * *

I noticed in the paper the death of your beloved husband, and permit me to offer a word of sympathy, as you have been the wife of one of our most esteemed and respected citizens. It was my pleasure to know your husband in cordial friendly relations, as well as in a business way, and I esteem it a personal loss that he has been removed from the scenes of activity here among us. The loss of the community however, is not to be compared to the loss realized by you and your children. Your husband was a man strong in character and personality and has performed a splendid work, standing for the highest integrity and nobility of character. I have always esteemed the friendship of Mr. Rosicky very highly. With deep sympathy and kind regard to your family, I am

Yours truly,

I. W. Carpenter, Omaha, Neb., April 5, 1910.

* * *

Chicago, April 7, 1910.

We regret very much indeed to learn of the death of Mr. John Rosicky, the President of your Company and for many years our valuable agent and good friend. Please convey to the family of Mr. Rosicky the assurance of our sincere sympathy in their sad bereavement.

H. Claussenius & Co.

* * *

Chicago, April 7, 1910.

We were grieved to hear of Mr. Rosicky's demise, and take this opportunity to express to the family of the departed, our heartfelt sympathy on this sad occasion, — Mr. Rosicky having been intimately well known to the undersigned for many years, by whom he was held esteemed in more than one way.

C. Ramm, Mgr., Hamburg-American Line.